Класні ігри

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

К.....! Л.....! С.....!

ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

СТЕРЕООКУЛЯРИ

Життя топ-моделей

У трьох координатах

мовчазні слизькі та мокренькі

H. Nelson

БЕН АФФЛЕК

ПЛИВИ ЗА водою

ВИГРАЙ ПРИЗ

5

Давня казка на новий лад

Давно-давно, ще коли риби по землі ходили, а корови по небу літали, в одному дуже далекому королівстві був собі хлопчик на ім'я Пундик. Жив він на самісінькому морському березі, на пляжі піщаному ночував, небом зоряним укривався, а дощів він не боявся, бо влітку їх на морі тому ніколи й не було.

У школу Пундик не ходив, бо королівством тим правив дуже скупий монарх на ім'я Джо Четвертий, прозваний у народі Жердиною — за високий зріст. І всі школи, включаючи навіть початкові, були тут платні. Тому першою Пундиковою абеткою були порожні консервні банки з етикетками на різних мовах, а що Пундик був справді кмітливий хлопчик, то дуже скоро навчився грамоти і в сім років уже майже без помилок міг нашкрябати на піску «Кильки океанічні в томатному соусі, артикул 12345». Що таке артикул, він поки що не знав.

Колись хлопець жив у землянці із дідусем Крапкою, старим винахідником у відставці. Та одного дня прийшли зажерливі королівські зайди і позабирали нібито за борги і землянку, і всі дідові винаходи. Насправді ж вони просто хотіли заволодіти всіма дідовими ноу-хау, а що закони в цій країні захищали тільки багатих, то зробити їм це було дуже просто. Про Крапчині винаходи тепер подейкували, що всі вони працюють, дають шалені статки королю та його казні, а дещо навіть пішло в серійне виробництво і на експорт. Побачивши, що правди в цій державі добиватися марна справа, дідусь Крапка плюнув на все і подався щастя шукати, пообіцявши повернутися через три роки, три місяці і три дні. Пундику ж він наказав чекати його повернення.

І хлопчик терпляче чекав на Крапку, адже він так любив свого дідуся!..

Сказати, що Пундик просто любив час від часу порибалити — це все одно, що нічого не сказати. Він міг півдня з вудкою на березі просидіти. Часто біля нього, не зводячи з поплавка жадібних очей, сидів кіт Ковба-сан. Подейкували, що колись давно він відбився від якогось японського судна, яке пристало до берега, щоб набрати води та натрусити кокосів. Хто знає, може, так воно й було.

І от одного дня Пундик з Ковба-саном, зібравши вудки та взявши цеберко, вже вкотре подалися до моря. Та день той видався не з кращих — риба не клювала. Сидів засмучений хлопчик на березі, сидів, та все марно. І тільки надумав він змотувати вудки та йти, значить, додому, як — раз! — поплавок різко засмикався. Нетямлячись від радості, смикнув він різко вудку і витягнув на берег сріблясту баракуду — морську щуку.

«О! — зрадів подумки Пундик. — Баракуди я ще ніколи не куштував». І замружив очі, намагаючись уявити собі столи, заставлені стравами з морської щуки. Тільки налаштував свою уяву на кулінарний лад, як почувся голос:

— Не їж мене, хлопчику, я тобі добром за це віддячу!

Пундик здивовано розплющив очі. «Що за чудасія?» — подумав він здивовано. І пригадав, як читав якось у «Королівських вістях», що один чоловік на [illegible] Джексон колись виловив у криниці балакучу щуку, як вона потім усі його бажання виконувала. Та то в криниці, а тут море широке, безкрає, спробуй вилови тут балакучу рибину, всіх давно вже, мабуть, до Червоної книги позаносили. І подумав Пундик, що то йому причулося. Та тільки став збирати свої манатки, як знову чує:

— Відпусти мене в море, чуєш? А я три твої бажання виконаю.

Отут до Пундика і дійшло, хто це говорить! Ні, дивуватись більше не став, адже недарма він був кмітливим хлопчиком. Натомість примружив ліве око і хитрувато запитав:

— А чому тільки три?

— А скільки? — здивувалася баракуда. Останній раз вона потрапляла [illegible] людських рук років сто тому, і пам'ятала, що діти тоді були не такі нахабні. Та не знала, що сьогодні це називається не нахабством, а практичністю.

— Сім! — далі правив своєї практичний хлопчик Пундик. — Або нехай п'ять — і новенький спінінг з електричною сигналізацією.

При слові «спінінг» баракуда поморщилась, але, згадавши, що вона не в морі, а на березі, вирішила змовчати.

— Гаразд, — сердито промовила вона після тривалих роздумів, — сім так сім. Слухаю тебе.

— Отак би відразу! — задоволено потер руки Пундик. І став пригадувати, що його найбільше вразило, коли він востаннє відвідав у стольному граді королівський супермаркет.

Баракуда тим часом теж поринула у спогади, згадуючи ті благословенні часи, коли вона була мальком, разом з іншими сріблястими рибками ховалася серед водоростей від акул, скатів та іншої морської звірини. Подумки вона вже дала собі слово, що ніколи більше так легко не клюватиме на сріблястих мальків барабульки, які насправді виявляються наживкою...

Ностальгічні риб'ячі спогади безцеремонно перервав голос Пундика:

— Новенький велосипед з блискучими спицями — раз! Новий туристський намет, щоб було в чому жити на березі — два! Акваланг з ластами — три!..

— Ласти — це вже чотири, — ввічливо поправила його баракуда.

— Тоді без ластів. П'ять — двоповерхову віллу на Папуасових островах, шість — яхту з вічним двигуном. І сім — щоб дідусь повернувся додому. Просто зараз.

Після цих слів з неба почулося якесь гудіння, потім показався літак. За обрисами — «Боїнг-767», Пундик бачив такі на картинці. «Дивно, — подумав він, — вони ж над цим островом ніколи не літали. І з чого б то?..» Літак тим часом наближався. І коли він був над самісіньким островом, від фюзеляжу відокремилась крихітна цяточка і стала падати донизу. Ще мить — і над цяткою спалахнув яскраво-оранжевий купол парашута. Це вже ставало цікаво.

Пундик підозріло подивився на щуку.

— Ну, і де мої бажання?

— Бажання твої в супермаркеті в контейнери пакують, під вечір чекай. А не віриш...

І в руках Пундика з'явився мобільний телефон сріблястого кольору з емблемою фірми «Barra-Kuda».

— Спонсорський, — гордо промовила риба, — фірмовий.

Тут телефон задзвонив, і з трубки залунав голос:

— Алло, це пан Пундик? Говорить директор супермаркету «Киця-королівна» пан Колібрик. Будь ласка, повідомте нам точну адресу, свій поштовий індекс та ідентифікаційний код, щоб ми знали, куди доставити ваш велосипед, акваланг, яхту...

Пундик продиктував адресу.

— Ну що, пересвідчився? — спитала баракуда. — Ану пускай мене назад у море!

— А дід? — не здавався Пундик.

— А це хто, по-твоєму? — махнула хвостом кудись у глибину острова баракуда.

Виявилося, що поки Пундик сперечався з рибою та розмовляв з директором супермаркету, парашутист з яскраво-оранжевим парашутом благополучно приплюжився, тобто приземлився на піщаний пляж метрів за двісті від Пундика і вже складав парашут.

— Ти що, здуріла? — не зовсім ввічливо озвався до баракуди Пундик. — Та він же зроду-віку з парашутом не стрибав!

Однак побіг до парашутиста, завбачливо прихопивши з собою рибину. Мовляв, якщо дід — відпущу, якщо ні — тоді тримайся!

Пробігши метрів сто, Пундик спинився, щоб відпочити. Парашутист тим часом уже спакував свій оранжевий парашут у ранець і рушив хлопцеві назустріч. Тепер уже можна було добре роздивитись і пишну професорську шевелюру довкіл залисин, і хвацько, мов у Ковбасана, закручені вуса...

— Діду! — несамовито закричав Пундик і, пустивши баракуду в море, щосили кинувся назустріч старому. Той теж пішов йому назустріч.

А за кілька хвилин вони вже разом чимчикували морським берегом, і Пундик зачудовано слухав дідову розповідь про дальні країни, де всі Пундикові ровесники ходять у безкоштовні школи, вчаться, читають спеціально для них написані дитячі книжки і навіть щодня купують морозиво.

«От дурень! — із жалем та розпачем думав Пундик. — Не велосипед треба було просити з блискучими спицями, а щоб школи для дітей були безкоштовні. І щоб журнали для дітей спеціальні виходили, в яких про різні цікавинки розповідалося б. А так...»

Скільки ще років чекати, поки знову клюне комусь на гачок ота срібляста баракуда? Сто, двісті, триста? Та чи клюне? Хто знає?

КЛАС! КЛАСні ігри

№05'2003

ЗМІСТ

Поряд з нами: І в воді любов не тоне...
Книжка для Киці: Поради для принади
Who is хто? Бен Аффлек: Мужчина за викликом
Звичаї нашого народу. Пливи за водою + Ворожіння на воді
Живий куточок: Мовчазні, слизькі та мокренькі
Будьте здорові! + Смачного!
Та невже! Жаб'ячий дощ серед вулиць і площ
Мода і врода: 10 історій із життя топ-моделей
Легенди спорту: Гримлять Сирена та Венера: у тенісі — сестринська ера!
Страшилки від Класного: Чи бува, чи не бува — отакі морські дива
Мореходні оповідки: Говард Ф. Лавкрафт. Білий Корабель
Легендарні флотоводці: Коштовне ім'я у британській короні
Для цікавих: Mayflower
Білі плями планети
Класний спорт: Великий теніс — великі турніри
Цікавенькі були!
Лікбез для хлопців: Про граніт науки та школярські муки
Разом з «Класом» в ногу з часом: Як весело гуляти у трьох координатах!
Класна музика! Росава: тиха вода греблі рве + U2 назавжди!
Класний гіпертест: Чи вмієш ти подобатися іншим? + Klacword
Ігротека + Гра
Фокус-покус
Логічні задачки
Твоя сторінка + Головоломки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди

«КЛАС!»
пізнавально-розважальний журнал №05'2003 (77)
Реєстраційне свідоцтво КВ №1929 від 10.04.96 р.

Засновник і видавець: ТзОВ «W», вул. Живова, 11
Адреса для листування: 46008, м.Тернопіль, а/с 523
тел./факс (0352) 22 90 05, 25 04 98
e-mail: admin@schoolboy.com.ua

Передплатний індекс: 40240
Тираж 25 000 примірників. Підписано до друку 18.04.2003
Друк: ТМ «Мандарин» ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
тел. (0322) 97 47 68 Замовлення № 315

Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, Василь Косович
тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72. Ціна договірна

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, вул. Глінки, 1а, тел. (0322) 35 34 40

Редакційна колегія: ..... **Во Вік**
..... duklas@schoolboy.com.ua ..... **ДуКлас**
..... **Анатолій Саган**
..... **Ольга Косович**
Художники: ..... **Сергій Шемета**
..... **Андрій Урбан, Наталя Марцюк**
..... **Світлана Словотенко, Євген Лазо**
Набір та коректура ..... **Олександра Вовк**
Технічний супровід ..... **Андрій Зеленський**
Верстка ..... **Олена Березовська**
Шеф-редактор ..... **Володимир Головач**

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Мар'яна Стеценко, Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич

© **W ltd**, 2003
При частковому чи повному передруку текстів та відтворенні графічних матеріалів журналу «Клас!» посилання на журнал обов'язкове.

Ой в воді любов не тоне...

Не часто доводиться капітану Немо спростовувати всякі упередження та забобони, та якщо вже він за це береться... Ніде правди діти, побоюються мене — бо поважають. А поважають, бо я не громи та блискавки на їхні голови мечу, ні, з нього візьмеш. А якщо услід за ним і читачі так само думати почнуть? Що ж тоді вийде? «Ні! — подумав капітан Немо. — Так далі бути не може!» Запалив свою люльку і став посилено думати.

Хотів я Ковбасана спочатку на диспут викликати, а потім передумав. Він же не водоплаваючий, звідки йому знати, що у морі коїться? Краще я сам про це розповім і йому, і вам, онученьки мої сухопутні. Слухати готові? Тоді піднімаймо вітрила — і вперед!

Кара за зраду

У мешканців моря свої ритуали «женихання». От, наприклад, дельфіни. Залицяючись до своєї пасії, самець-дельфін кілька діб не знаходить собі місця. Він то пірнає, то виринає, грайливо вистрибує з води, вигинаючись в ефектних позах. Коли врешті досягається обопільна згода, шлюбна пара обіймається плавцями, торкається головами, немов цілується. Ідилія повна. Коли ж легковажна дельфініха підпливає до іншого, а таке на воді теж трапляється, дельфін, її «чоловік», подаючи короткі й пискливі звуки, відганяє суперника. Ще й загрозливо клацає зубами. Якщо йому вдається повернути легковажну «дружину» назад, він усамітнюється з нею і дає волю своїм плавцям, причащаючи невірну дошкульними стусанами.

Після того як пристрасті вгамовані, а всі образи, як кажуть, пішли за водою, тварини переходять на серйозний лад, і десь через 12 місяців самка народжує маля. Дельфіня 2-3 місяці плаває нерозлучно з матір'ю, тримаючись зубами за її боковий плавець. А як реагує дельфініха, коли її ненаглядного зваблює інша? Реакція — щонайбурхливіша. Дельфіни мають дуже розвинену нервову систему, наділені багатими почуттями. Тож чи варто дивуватися, що при такому темпераменті часто-густо доходить навіть до кривавих сутичок? Тільки об'єктом гніву ображеної самки стає не її зрадливий «чоловік», а підступна суперниця. З логікою тут також усе гаразд: якщо задати прочухана «чоловікові», то ще не знати, чи не чкурне він до розлучниці назовсім. Виховуй потім потомство сама!.. А коли «розібратися» з непроханою гостею сам на сам, шансів на те, що він залишиться в «сім'ї», все-таки більше.

Море — ті ж самі джунглі, і ситуація, коли в дельфінятималюка гине мати, тут не рідкість. На жаль. Якщо таке стається, то й осиротіле маля також приречене на загибель. Надто воно ще мале, аби дати собі раду серед акул та іншої ласої до чужої плоті звірини. Сумно, але вчені до сьогодні не можуть навести жодного прикладу, коли б чуже дитя вигодовувала інша самка.

Правда, у морі зустрічаються дельфіни з двома сосунцями. Але хто знає, чи це годованець, чи просто близнята?

В океанаріумах турботу про осиротілих дельфінят беруть на себе люди. Це надзвичайно копітке заняття. По-перше, треба створити штучне дельфіняче молоко, по-друге, виготовити соску і приладнати її до посуду, по-третє, і це найважче, привчити маля до штучного молока й навчити його користуватися годувальним пристроєм.

На суші це простіше робиться, а в морі... В Севастопольському музеї-аква-

я логікою беру. Та фактами. Послухав я два номери тому Ковба-санові оповідки про кохання сухопутне і подумав: «А чому ж про море він нічого не розповів?» Мабуть, переконаний котисько, що під водою самі лиш акули, піраньї та скати-хвостоколи, а якщо так, то й місця для великих, світлих почуттів у морських та річкових глибинах немає. Ну добре, він кіт, що

ріумі жартують: «Щоб вигодувати маля дельфіна, треба самому стати дельфіном». Тому хай краще не гинуть матері маленьких мешканців моря!

Через байку до любові

Я думаю, ти знаєш бувальщину, яку переказав для дітей великий Лев Толстой. ...Захотіла якось галка пити. На подвір'ї стояв глечик з водою. Та от біда, води — на самому денці. Галка не могла її дістати. Що робити? Кмітлива птаха не розгубилась і стала підбирати дзьобом із землі камінчики і кидати їх у глечик. Кидала, кидала, аж поки вода не піднялася доверху. Так і напилася.

Що допомогло галці напитися? Кмітливість і винахідливість. На місці галки так само могли вчинити багато птахів: круки, сороки, граки...

А тепер про граків. Цікава деталь: вони живуть біля людей, на їхніх очах, а до людини ставляться з підозрою. Єдине, що дозволяють, — так це досхочу спостерігати за собою.

З усієї поведінки граків чи не найцікавіші їхні шлюбні ігри. Коли дивишся на токування, ніколи не подумаєш, що перед тобою — сцени взаємного упадання. Навпаки, здається, що зустрілися злісні вороги. Обидва птахи, з яких важко розрізнити, де самець, а де самка, ходять напіврозпустивши крила і погрожують одне одному, стаючи голова до голови з готовими до бою дзьобами. І так — кілька днів. Та потім один із «бійців» помітно здає позиції, нападає не так хвацько і врешті здається на милість противника, підставляючи найслабше своє місце — потилицю. Кажуть, один удар по ній може вбити птаха.

Першою опускає «прапор» самка. Войовничий запал самця спадає, і він міняє гнів на ласку — ніжно перебирає дзьобом пір'я на потилиці обраниці. «Шлюб» укладено, і не біда, що нікому заграти марш Мендельсона — їх влаштує й каркання. Так навіть краще.

Віднині ця пара не розлучна. Гайворони разом добуватимуть харчі, ширятимуть у весняному небі, будуватимуть гніздо, по черзі насиджуватимуть яйця і, як кажуть, з одного рота годуватимуть діточок. А потім довго навчатимуть їх, навіть після того, як гайворонята залишать гніздо. Бо жити їм по сусідству з людьми, а це непросто! Але саме ця близькість до цивілізації (є в кого вчитися) й «відточила» у воронових природні здібності, недарма ж їх називають мудрими.

Щоб знайти собі подругу, треба мати класний нюх!

Комахи мають фантастично чутливі «носи». Деякі метелики відчувають запах своїх наречених на відстані... 11 кілометрів! І це при тому, що залоза, яка виділяє пахучу рідину, важить у мільйон разів менше, ніж сам метелик, а краплинка цієї рідини — ще менше. Одна молекула на кубометр повітря — така концентрація аромату, який за тисячі метрів вловлює метелик-самець.

Якби кузьки не хворіли, то б собою землю вкрили!

Попелиця — зелена, сіра або чорна комаха — за літо дає до 18 поколінь, у кожному — по 100 «малят». Одна-єдина тільки попелиця за літо дає потомство, здатне зайняти площу у 2000 разів більшу, ніж поверхня Землі. А якщо його вишикувати ланцюжком, то комашиний стрій простягнеться на відстань, яка у мільйони разів більша за відстань від Землі до Сонця. Не менш плодюча й муха, за літо вона дає життя 5 трильйонам нових мух. Якби вони вишикувалися в одну лінію, то дісталися б до Місяця. Якби...

Папуга-годувальник — пташиний рятувальник

Ручний папуга, що жив у кімнаті і вільно літав по саду, побачив гніздо зябликів і звернув увагу на те, як вони годують своїх пташенят. Йому так сподобалося це заняття, що він вирішив допомогти батькам. Та зяблики не прийняли допомоги, злякалися і залишили гніздо. Жалісливий папуга, бачачи розявлені дзьобики голодних пташенят, сам почав їх годувати. І вигодував!

Поради для принади від

Великого Умивальника,
Славнозвісного Мийодира,
Умивальників начальника
І мочалок Командира!

На цей раз хочеться мені, люба Кицю, поговорити про таку, здавалося б, звичну справу, як умивання. Річ нескладна і досить приємна, але... Чому тоді косметологи дружно твердять, що всі проблеми шкіри — від неправильного вмивання! Проблеми від води і мила?

Скажи-но мені, Кицюню, одну річ: для чого люди умиваються? І не тільки люди.

Рано-вранці на світанку
умиваються качата,
кошенята й мишенята,
і жучки, і павучки...

Правильно, моя розумнице, для того щоб очистити свою шкіру від бруду, а також від косметики та всякого непотрібу жирового чи потових залишків.

Навіть якщо припустити, що ти зовсім не користуєшся косметикою, без води — ні туди і ні сюди. Не хлюпнувши вранці на себе прохолодної H_2O, ти не можеш остаточно прокинутись, а до вечора тобі вже просто незручно у власній шкірі. Знаєш, чому? Тому що вода прекрасно стимулює нервову систему, покращує кровообіг, прискорює обмін речовин, і це все відбивається на шкірі. Вона дихає, стає чистою, свіжою — ну чим не привід для гарного настрою!

Отже, вмиватися потрібно!

Треба, треба умиватись,
Умиватись треба нам!
Ви, бруднулі, замазулі,
Сором вам! Сором вам!

Хто не знає цих рядків відомого дитячого письменника Корнія Чуковського!? Та вони не про тебе, я впевнений у цьому! Тобі ж так личить слово «чистюля». А всі чистюлі дружать з водою. Та от біда: не всяка вода придатна для вмивання. Нашим прабабусям і бабусям пощастило більше, ніж нам. Вони вмивалися відстояною дощовою водою, не боючись ані хімікатів, ані радіації. Сьогодні ж ручатися головою за те, що ні в дощовій воді, ні в повітрі немає ніякої гидоти, — найвірніший спосіб тої голови позбутися.

Отак-от! Інша річ — вода з криниці, та де ж її взяти, оту криниченьку, серед дев'ятиповерхівок та супермаркетів? От і лишаються нам крани, з яких тече те, що на Заході назвали б чим завгодно, тільки не водою!

Оте «що завгодно» перед умиванням треба обов'язково пом'якшувати, бо така вода аж кишить малоприємними для шкіри субстанціями. Для цього її можна кип'ятити або додавати до неї 0,5 ч. л. соди чи борної кислоти. Якщо твоя шкіра надто чутлива, спробуй дати до кип'яченої води трішки молока.

Найкраща температура води для вмивання — кімнатна. Іноді можна робити контрастну процедуру: тепла вода, холодна, знову тепла, знову холодна...

Давайте ж бо митись, купатись,
Пірнати і плюскотатись,
У ночвах, у мисці, у ванні,
В струмку, у ставку, в океані,
І в річці, і в бані,
Старі й молоді, —
Слава довічна воді!

Як часто вмиватися, залежить від типу шкіри. Нормальній шкірі досить двох разів — вранці і ввечері. Якщо шкіра чутлива, то від вранішнього вмивання краще відмовитись, промиваючи очі свіжозавареним чаєм. А обличчя протри тоніком чи трав'яним відваром.

Для нормальної шкіри найкраще підходять м'ята, ромашка, зелена петрушка, пелюстки троянди, для сухої — м'ята, липа, мати-й-мачуха та череда, для масної — кора дуба. А вмиватися при масній шкірі краще зранку прохолодною водою, а ввечері — перемінної температури. Додай кілька крапель лимонного соку — пори звузяться і шкіра підсохне.

Готуються настої просто: 1 ст. л. трави залити склянкою киплячої води і настоювати, поки не вистигне. Тоді процідити

і розбавити кип'яченою водою до бажаної концентрації.

Тут і мило підлетіло,
З мила піна потекла,
І шуміла, і шипіла,
І жалила, як бджола.

Так, Кицю, говоримо про мило. Як це не дивно звучить, але про нього доведеться забути! Принаймні поки митимемо наше личко. Чому?

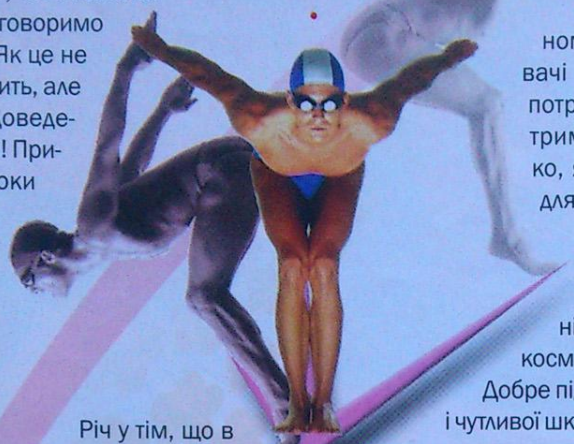

Річ у тім, що в милі, як і в інших миючих засобах, містяться так звані «поверхнево-активні речовини», які легко розчиняють жир. Так, коли маємо справу з брудними пательнями, каструлями та скатертинами-самобранками не першої свіжості, вони просто знахідка, але... Потрапивши на обличчя, ці чудо-засоби разом із брудом та жиром змивають з нашої шкіри епідермальні ліпіди (такі невидимі спайки між клітинами шкіри), без яких порушується нормальна життєздатність самих клітин. Шкіра стає беззахисною перед шкідливими бактеріями, змінюється її кислотно-лужний баланс (той самий славнозвісний pH) і склад мікрофлори. Тепер зрозуміло, де ховається причина таких частих почервонінь, подразнень, лущення шкіри та всього того, що спричиняє малоприємні відчуття. Тому якими б жирними кремами ти не доглядала своє ніжне обличчя, доки не «посваришся» з милом, краще не буде. Біди великої від того не буде — давно винайдені милозамінники, які мають ощадливіший і збалансованіший склад. Знаючи про ці засоби, ти, Кицю моя розумна, легко підбереш собі найоптимальніший спосіб очищення свого личка.

Почнемо ми з молочка. Процентів на 70-90 ця субстанція складається з води, решта 10-30% припадають на всілякі жиро-подібні речовини та різноманітні зволожувачі — щоб шкіру в потрібній формі підтримувати. Молочко, як і інші засоби для вмивання, завжди змивається водою.

Вершки — масніші та густіші, ніж косметичне молочко. Добре підходять для сухої і чутливої шкіри. Змивати після нанесення обов'язково!

Очищувальний крем призначений для надто сухої шкіри, схильної до подразнень. Мильний крем, що сильно піниться, прекрасно очищує жирну шкіру, видаляючи такі небажані чорні цятки, які по-науковому ще називаються комедонами. До складу такого крему входять ефірні олії багатьох рослин: чайного дерева, евкаліпту, зеленого чаю та інші, а також стеаринове мило, яке часом може спричиняти не дуже приємні для нас відчуття стягнутості та сухості шкіри.

Бактерицидна очисна емульсія також була колись розроблена спеціально для жирної та проблемної шкіри. Це — молочко з різними бактерицидними домішками, які позитивно впливають на шкіру обличчя.

Пінка для вмивання містить доволі високий відсоток миючих засобів, тому її також рекомендують для жирної шкіри. Але зловживати нею не варто — можна порушити цілісність гідроліпідної мантії шкіри, вона почне лущитись.

Гель для вмивання — найніжніший косметичний засіб для чутливої шкіри. Єдиний його мінус — він не надто ретельно очищує бруд. Та щось я ще не чув, Кицю моя мила, щоб такі дівчатка, як ти, підпрацьовували сажотрусами чи допомагали нафтовикам добувати чорне золото. А якщо так, то й гель цілком придатний для нас.

І ще: в засобах для вмивання чутливої шкіри не повинно міститися лаурисульфату натрію — він викликає сильне подразнення.

Я бруднулю мию, мию,
Мию носик, мию шию,
Ти, бруднуле, не забудь, —
Чиста, чиста, чиста будь!

І не забудь перед умиванням добре вимити руки. Не молочком, не пінкою, не кремом — звичайним милом.

Нанеси миючий засіб, дай йому кілька секунд розчинити бруд та косметику на твоїй шкірі, а тоді змий водою. Особливо забруднені місця додатково протри зволоженою ним же ваткою. Закінчивши процедуру, промокни обличчя м'яким рушничком. Пам'ятай, шкірозамінника в тебе немає, то ж бережи те, що дається тобі природою один раз на довге-довге життя. Доглядай за собою, а основне, не лінуйся, бо навіть найменші лінощі — то найбільший ворог краси.

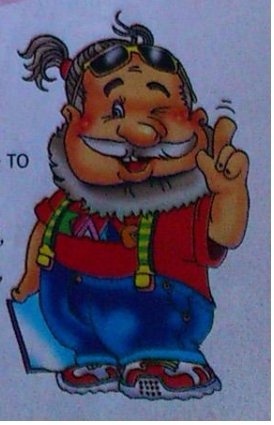

Ось таку тебе люблю я,
Ось таку тебе хвалю я,
Ти ніяка не бруднуля,
А чистесенька...
Кицюля!

Ben Affleck

Мужчина за викликом

Коли Пундик місяць тому чемно відмовився від запропонованого Кицею морозива, ми подумали, що він захворів. Коли він на святі Квітневого дурня відмовився від добавки торта, нам усім здалося, що його кимось підмінили. Коли вечорами його стали помічати на Класному спортивному майданчику, зрозуміли: щось тут нечисто! А коли побачили, як він обліпив усю свою кімнату портретами Бена Аффлека (актор такий голлівудський), стало ясно як день, що в Пундика важка форма кумироманії, яка загрожує перейти у стадію хронічної хвороби. Потрібно було негайне терапевтичне втручання, але яке? Кинулися туди, сюди, стали складати історію хвороби — і виявилося, що без біографії та фільмографії актора цього не утнути, адже саме вони лежать в основі кумиронаслідування. Стали копати, з'ясовувати, що, хто, куди і як, і аж самим стало страшенно цікаво... А тобі цікаво?

Як з'являються зірки?

Бенджамін Гіза Аффлек народився 15 серпня 1972 року в м. Берклі (Каліфорнія, США). Його батько, Тім Аффлек, у молодості намагався стати актором, та коли зрозумів, що нічого з того не вийде, змінив курс і ставав почергово то двірником, то електромонтером, то барменом, то ще кимось. Такий собі Остап Бендер з американським паспортом. Мати, Крістін, працювала вчителем і сподівалася, що й син колись піде її стопами.

Коли Бен мав років сім, Крістін через одного знайомого влаштувала його на невеличку роль у телесеріалі «Вояжі Мімі» (1984). Відлік акторській кар'єрі було дано. Того ж року Аффлек познайомився з Меттом Деймоном, який став йому кращим другом.

Ось як Бенджамін згадує свої літа дитячі: «Поки батечко по барах обсмоктував кісточки Дастіну Хоффману та Джеймсу Вудсу, я був покинутий на самого себе. А на додачу ще повішали на шию молодшого брата Кейсі, який тягнувся за мною мов хвіст. У вісім років я потоваришував із Меттом Деймоном — він жив на тій же вулиці. Ми разом навчались, разом гуляли та разом закохувались. Разом же поступили в університет і навіть разом у Голлівуд подалися...» Перші ролі в серіалі «Шкільні зв'язки», перші гонорари — що може бути краще!

Якось режисер Гас Ван Сент запросив молодшого брата Бена до себе в чорну комедію «Вмерти за». Той, довго не думаючи, прихопив з собою сценарій, написаний незадовго перед тим Беном та Меттом, і запропонував його Ван Сенту. Чи не згодиться, мовляв, однаково пилом припадає. Сценарій Ван Сенту згодився, не знаю, що цінного він у ньому надибав, та 600 тисяч «зелених» за нього режисер не пожалів. Так на світ з'явився «Розумник Уілл Хантінг», де головну роль грав Метт, а Бен підігравав. Та це не завадило тому стати золотим хлопцем Голлівуду. А тут ще й «Оскар» за оригінальний сценарій не забарився... Життя налагоджувалося.

Куди подітися від слави?

Так крок за кроком Бен ставав затребуваним. В кіно він і надалі лишався на другому плані — з Гвінет Пелтроу в «Закоханому Шекспірі» та з Лів Тайлер в «Армагеддоні». Наступного року було вже чотири фільми і два центральні персонажі: предмет полювання Сандри Баллок у «Силах природи» та завзятий відчайдух-брокер у «Бойлерній». Роман з Пелтроу, який зав'язався ще до «Закоханого Шекспіра», на той час себе вже вичерпав, і довкола Бена з новою силою почав стискатися зашморг зі свіжих чуток: то його «ліпили» до Сандри Баллок, то до Шарліз Терон сватали після спільних «Азартних ігор». Та він усіх взяв та й обдурив, і зійшовся з Дженніфер Лопес.

Недоброзичливці казали, що запрошували його переважно для того, аби прикрасити стрічку привабливим і мужнім чоловіком, байдуже, талановитий він чи повний нездара. Та хай там що, а Бен Аффлек потихеньку обростав дедалі сліпучішим зірковим сяйвом.

Коли дійшло до «Перл-Харбору», гонорар 250 тисяч доларів був звичайнісінькою формальністю — на рахунок Аффлека надходив вірний, хоч і повільний процент. Вольове обличчя актора чудово виглядало на фоні мальовничої бійні, а що крім своєї мужньої фізіономії показувати в цій стрічці більше було нічого, то всі одностайно вирішили: «Це така манера гри — скупа та монументальна».

Після «Перл-Харбора» вартість Аффлека скокнула до позначки 10 мільйонів до-

ларів. По стільки цінили його ролі у трилері «Ціна страху» та драмі «В чужому ряді». Під час зйомок цих двох стрічок Бен узявся за пиятику. «Допомогли» йому в цьому й особисті негаразди...

Ліфт на небо

Алкоголь та фізичні навантаження у військовому таборі «Перл-Харбора» призвели до того, що супергерой засинав просто між дублями та хронічно скаржився на синдром похмілля. Кажуть, це коли голова зранку болить і бачити нікого не хочеться. Завершилося це неподобство тим, що свій 29-ий день народження Бен Аффлек зустрів разом із Чарлі Шином в одній з лікарень Малібу. Кінозірка, а он як сили волі бракнуло у потрібний момент!

Вийшовши з цього закладу далеко не санаторного типу, Бен заходився з алкоголізмом боротись та інших до цього закликати. Тільки от страшніша за пиятику виявилась проблема з жінками — надто вже багато шанувальниць назбиралось у Бена за не таке вже й довге творче життя. Захотілось Аффлеку не тимчасової розваги, а серйозних взаємин, і так, щоб надовго... можна й на все життя. Спочатку він всерйоз причепурився до Фамки Яссен, потім на нього поклала око Кейт Бекінсейл... а найдовше листувався Бен із Ніколь Кідман, так довго, що аж самому смішно стало... А тут ще плітки, на які бульварна преса ніколи не скупилася. До тих романів з походеньками, які мали під собою реальне підгрунтя, додали вигадки, приправили все це пікантними подробицями — беріть, смакуйте! Кого тільки не сватали до Бена — і Памелу Андерсон, і Калісту Флокгарт... А про Метта Деймона писали, що вони синці один одному через день наставляють... Отака вона, слава.

А йому потрібна була дружина, котра б стала ще й доброю матір'ю для їхніх дітей і супутницею на старості літ. І щоб не відмовлялася провести решта життя на величезному ранчо у Вермонті. Хто шукає, той і має. І от два спільні проекти з Дженніфер Лопес («Гільї» та «Дівчина з Джерсі») блискуче вирішили цю проблему. Дійшло навіть до того, що Бен їй каблучку діамантову подарував. Латиноамериканка взяла Бена в коловорот одразу ж потому, як розлетілась із своїм черговим залицяльником. Не було в їхніх зустрічах ні романтичних обідів при свічках, ні безумних вчинків. Бен відразу ж попрямував у гості до мами Дженніфер і на повному серйозі попросив руки її доні. Доня, кажуть, мовчала, сором'язливо втупившись у підлогу, як вимагає звичай.

Що за фільм без хепі-енду!..

Казка про Бена Аффлека вийшла за всіма канонами жанру: з початком і кінцем, спокусами та випробовуваннями, мораллю та радісним фіналом. Сьогодні Аффлек не забуває вкладати в кожне інтерв'ю якусь манію: то на літаках літати боїться, то надто балакучий, то не телефонує незнайомцям. А ще він керує мініатюрним BMW і понад усе полюбляє, мов домашній кіт, поніжитись у ліжку. «Я зовсім не крутий, я — слабак, котрий не наважується розбирати по цеглинах усі складнощі цього світу», — відверто каже сам про себе містер Аффлек. Ну-ну, знаємо таких слабаків, які тільки й чекають, коли їх переконають у протилежному.

Тепер, окрім грошей, Бен має що покласти до ніг коханої. Тут і «Оскар» 1997 року за кращий сценарій, і номінація за кращий поцілунок (з Гвінет Пелтроу) у фільмі «Чужий квиток» (2001). А титули: кращий актор та кращий дует із Лів Тайлер в «Армагеддоні» (1999), кращий актор другого плану там же. Мало?

Фільмографія

1984 «Вояж Мімі» (телесеріал) .....
1998 «Другий вояж Мімі» (телесеріал)
1981 «Темний кінець вулиці» .....
1982 «Мегафорс» ...
1986 «Розшукуємо ідеального хлопця» .....
1987 «Руки незнайомця» .....
1991 «Татусь» .....
1992 «Баффі — покорителька вампірів»...
1992 «Шкільні зв'язки» .....
1994 «Тіло для смерті — історія Аарона Генрі»
1995 «Життєва історія родини у скруті» .....
1997 «В гонитві за Емі»
1997 «Вбивця в офісі» .....
1997 «Супутники» .....
1997 «Розумник Уїлл Хантінг» .....
1998 «Фантоми» .....
1998 «Армагеддон» .....
1998 «Закоханий Шекспір» .....
1999 «Двісті цигарок» .....
1999 «Сили природи» .....
1999 «Догма» .....
2000 «Бойлерна» .....
2000 «Азартні ігри» .....
2000 «Джозеф — повелитель снів» .....
2000 «Чужий квиток» .....
2001 «Перл-Харбор» .....
2001 «Джей та мовчазний Боб наносять удар у відповідь» .....
2001 «Змінюючи лінії».....

P. S. Пундик вилікувався і з колишнім завзяттям поглинає тістечка, чебуреки та кілограмові порції морозива.

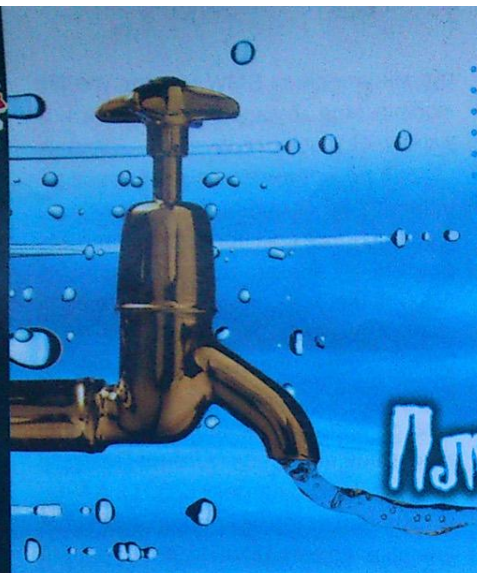

Пливи за водою

Що таке вода? Для фізика — просто один із станів речовини, для хіміка — сполука водню з киснем, ще для когось — розчинник, для іншого — наповнювач... Чи не надто прагматичні ми з вами стали? Ех, немає на нас наших предків, вони б пояснили нам до пуття, чому не можна двічі зайти в одну й ту саму річку і чи варто взагалі туди заходити. Тому що за водою для них починався вже непізнаний світ потойбіччя, а те, чого не знаєш, завжди лякає. От і ставилися до водиці з неабиякою повагою.

Звичай пускати за водою вінки або інші культові речі пішов ще від тих часів, коли наші предки вірили в існування потойбіччя, в якому живуть душі померлих. Вода тоді була свого роду кордоном між «цим» та «тим» світом. А згадай, як у давніх греків діставалися на «той» берег душі померлих? Правильно, у човні через води річки Стікс їх перевозив Харон.

Вірили ще в те, що «той» світ може мати владу над нами, а відтак і жити з ним потрібно було в мирі та злагоді. Ось і пускали у воду хліб, рослинність різну, гадаючи, що на «тому» березі пожертву приймуть і неодмінно оцінять. У Росії дотепер зберігся звичай пускати на воду «жайворонків» — печиво у формі пташок та родзинками замість очей, аби не помирали чоловіки й жінки.

Східні та південні слов'яни пускали хліб та печиво на різні свята: Благовіщення, Вербну неділю, Великдень. У Сербії, вмиваючись із джерел на Йордан, люди пускали за водою кілька квіток базиліку зі словами: «Богу та святим!»

Пускали на воду і перші нитки, випрядені дівчинкою, перший хліб із борошна нового врожаю, вперше надоєне від корови молоко, вперше скошену траву, вперше зібрані качани кукурудзи... Мовляв, приймуть надприродні сили дар цей, сподобається їм, і піде справа далі як по маслу. Сили потойбічного світу цілком природно також прираховували до надприродних явищ.

Найчастіше речі, пущені за водою, призначалися мертвим. Хорвати в такий спосіб пересилали утопленим свічку, котру вони не змогли запалити у час смерті. Устромляли у хлібину і пускали на воду. Серби ранньою весною здійснювали обряд «пускання води мертвим»: жінки наповнювали водою з ріки посудини і тут же виливали її назад, примовляючи імена всіх померлих — от їм і призначалася ця вода.

У Західній Україні та Румунії досі розповідають про рахманів, які нібито живуть під землею, там, де стікаються ріки. Вважаючи їх християнами, люди поспішали повідомити їх про прихід Великодня, пускаючи вниз по річці шкаралупу з освячених яєць. Через три з половиною тижні вони повинні доплисти до рахманів, аби й ті відсвяткували Паску. Цей день у календарі так і називається — Рахманний Великдень.

Як відгомін давніх міфічних уявлень долинають до нас численні мотиви про зв'язуючий простір:

Віддав мене мій батенько
та за воєводу,
в чужий край, сторононьку,
далеко від роду!
Пливи, пливи,
з рожі квітко,
аж до мого роду...

Часто пускали за водою і речі, які виходили з ужитку, «ховаючи» їх у чистій і святій стихії та водночас змиваючи з себе провину за таке нешанобливе ставлення до речей, які служили вірою та правдою. За водою пускали навіть такі сакральні речі, як ікони, старі Псалтирі, висохлі проскурки, вербові галузки, освячені у Вербну неділю, залишки освяченої пасхальної трапези. Так само ж позбувались інших ритуальних предметів або залишків трапези, а також більшості предметів, до яких торкався небіжчик: стружка від гробу, ноша, солома тощо. Якщо траплялось так, що поблизу не було річки, то їх спалювали або закопували в землю.

Літописи розповідають, що в часи становлення на Русі християнства князь воїни кинули ідол Перуна у воду і волочили вздовж берега. Язичники бігли слідом і кричали: «Видибай, видибай, боже!» Тепер на цьому місці стоїть Видубецький монастир.

Символіка «пускання», або «випровадження», пов'язана також із похоронами старого і народженням нового. На масниці дітвора топила (або спалювала) опудало зими і співами закликала весну. Присутня ця символіка і в народній медицині: речі хворого пускали за водою, аби вони зникли так само, як і його хвороба.

За водою пускають плоди і насіння культурних рослин — щоб росли так само швидко, як тече ріка. На Україні пускали шкаралупи не лише освячених яєць, а й тих, з яких вилупились кур та й качата — так само для швидкого росту. Східні серби під час збору кукурудзи пускали за течією кілька вилущених качанів, «щоб і кукурудза потекла із землі, як вода вниз по ріці».

До сьогоднішніх днів зберігся гарний слов'янський звичай пускати на воду вогники, аби зігріти зимні весняні води. В росіян це називалося «гріти весну» і виглядало так: на Благовіщення запалювали смолоскипи з соломи, старих лаптів, розкладали їх на бороні, а борону пускали за водою. Словенці в день св. Григорія (Юрія) пускали на воду дощечки із прикріпленими на них свічками, кажучи: «Святий Григорій пускає промінь у воду».

Пускання за водою віночків — найпопулярніша розвага в ніч на Івана Купала, та це вже дещо інша казка.

Ворожіння на воді

Людям кортить подивитись бодай одним оком, а що там у їхньому майбутньому. Вони вигадують різні способи, аби будувати собі плани, і мріють, що вони неодмінно здійсняться.

Ворожінням на воді займались у наших краях жінки-ворожбитки. Забобонні люди, котрі у всьому вбачають щось неймовірне та потойбічне, вчащають до ворожок за порадою як по свячену воду. Тим самим вони не лише заганяють себе у глухий кут, але й активно підтримують старе неперевірене ворожбитське ремесло. А ті, видаючи бажане за дійсне, намагаються пошити в дурні забобонників шляхом розкриття неіснуючих сімейних таємниць, подробиць інтимного життя, примовляючи при цьому, що навчились цього від якогось старого мудрого віщуна, і тепер можуть бачити у воді таке, чого ніхто більше не бачить. Кажуть ще при цьому, що ремесло це переходить по роду, а навчитись вдається далеко не всім. І, як не дивно, їм багато хто з відвідувачів свято вірить, побожно дивиться в очі та ще й подарунки приносить: вино, скатертини, одяг, гроші, рушники.

Способів зазирнути за ширму майбутнього є кілька. Поширеним серед них залишається до нашого часу ворожіння на воді. Одні для цього кидають у фонтан чи у джерело кілька камінців та слідкують за їхнім рухом — як вони падатимуть, як вертітимуться. Інші беруть для цього глиняну посудину, набирають воду і дивляться всередину.

Такий спосіб розважалися давні римляни. Одним з найвірніших та найдивовижніших способів вважали ворожіння на гральних костях біля одного із фонтанів Рима. Кинуті у воду кості вирішували долю когось із присутніх, а в який бік, то вже залежало від того, скільки очок випадало на гранях.

Літописи розказують про одного вельможу, котрому закортіло довідатись про свою прийдешність. Прийшов він, значить, до оракула, той кинув у воду золоті кості, вельможа лишився втішений пророцтвом. Про що воно було, отого вже не знаємо.

У середньовічній Італії люди частенько розважалися так: після того як знатні особи пометали золоті кості у фонтан, сюди збігались бідні обивателі міста і шпорили у воді. А майбутнє своє вони шукали у вигляді добробуту для себе та родин. Це якби вдалося знайти у фонтані золоту косточку чи бодай уламок від неї. Багатим ці золоті крихти були сто років не потрібні (мовляв, на них було не так уже й багато «щасливих» чисел), а для міської голоти вони ставали справжнім скарбом. Шкода тільки, що цей добрий звичай не перекочував до нашої країни і не зберігся до сьогодні серед мерседесовласників. Ось коли школярам спокійно можна було б не клянчити в батьків кишенькових грошей на кіно, морозиво та комп'ютерні іграшки.

Коли ж довкола фонтанні ворожіння стали популярними іграми, варта відгородила місця високим парканом, а те золото, яке залишилось після ворожби, йшло у казну міста, а не в кишені щасливих зайд. Траплялось і так, що якийсь вельможа вибирав серед натовпу найбіднішого, манив його своїм ясновельможним пальчиком, отоді той і міг витягти з води своє маленьке щастя. Та тут була одна умова: якщо кості пророкували щасливу долю багатієві, вони могли стати здобутком бідного, а якщо ні... Вибачте, панове, віддавайте назад, невеличка технічна помилка! А хіба ж угадаєш тут примху долі?

На Русі ворожили на воді в чітко визначені дні — понеділок та четвер, називаючи при цьому воду жіночими іменами. Найчастіше ворожіння застосовували, аби викрити злодія. Його мармиза начебто у воді з'являлась і ворожці відкривалась. Сама процедура пошуку злодія виглядала так: спочатку записували в чорний злодійський список усіх підозрюваних, а потім ставили список цей під чашку з водою... Ворожка витягала по одній записки з іменами і опускала на водну поверхню. Котра не топилася, та й видавала злодія. Чи не звідси пішов вислів «залягти на дно»? Хто знає...

В Україні на судженого ж ворожать з водою тільки дівчата, та й то лише у ніч на Андрія.

Мовчазні, слизькі та мокренькі

У твоєму класі є акваріум? У нас колись стояла 150-літрова риб'яча «хатка», а в ній жило-плавало 10 пар кольорових рибок. Це все Киця постаралася, книжки всякі приносила, щось виписувала, розповідала всім про підводний міні-світ. А ще вона вичитала, що спостереження за рибками позитивно впливає на нервову систему людини. Молодець!

Їй допомагали і Немо, котрий зустрічав чимало всяких підводних чудес, і пані Ганя, і професор Крапка. Всі по черзі доглядали за акваріумом, аж поки... Хтось приніс хвору рибку, і...

Я впевнений, що багато хто з вас мріє мати вдома свій акваріум, але не знає, що і в якій послідовності треба робити, щоб здійснити свою мрію. Отож я хочу поговорити з тобою на цю цікаву тему і навіть дещо зацитувати з конспекту нашої Киці.

Унікальний світ за склом

Перші акваріуми з'явилися у світі десь 5-6 тисяч років тому. Вони виглядали як невеличкі басейни, а в них плавали морські та прісноводні риби.

Та не кожна рибка в акваріумі стане жити, тільки 150-200 видів мешканців тропічних водойм здатні на таке. Та перед тим як братися за створення колекції екзотичних риб, потрібно освоїти ази акваріумістики. От з вибору акваріума і почнемо.

Так, де він у нас стоятиме? Бажано подалі від вікон, тому що від яскравого світла вода швидко зеленіє.

Тепер — про форму. Скажімо, тобі сподобався круглий акваріум. Однак не поспішай. Так, він гарний, але зовсім не практичний. Доглядати за круглим акваріумом без відповідного досвіду складно, важче облаштувати освітлення та очищати стінки від водоростей. Не кажу вже про те, що випукле скло сильно спотворює картину підводного царства.

Краще придбати прямокутний акваріум, висота і ширина якого майже однакові, а довжина удвічі більша за ширину (можна й більше). Чим більший акваріум, тим легше досягти в ньому біологічної рівноваги й утримувати своє риб'яче господарство. 50-150 літрів — те, що треба. Якщо ти захопишся цією справою, тоді краще купи ще один акваріум: два по 50, 80 чи навіть по 100 л значно краще, ніж один на 200. В одному, наприклад, можна тримати рибок та рослини з Південної Америки, в іншому — з Південно-Східної Азії...

Подбай про підставку, на якій стоятиме акваріум. 80-літрова посудина з грунтом та водоростями потягне кілограмів на 100! Не став акваріум надто високо чи дуже низько. Зроби так, щоб догляд і спостереження за рибками були приємні і приносили задоволення.

А перед тим як запускати у свій акваріум рибок, подбай про

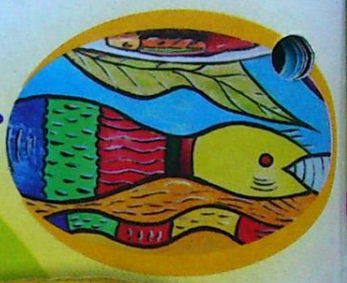

Грунт, воду, рослини та світло

Звичайно, грунт більш потрібен для рослин, ніж для риб, але й рибкам зовсім не байдуже, яке дно у них, так би мовити, під плавниками.

На дні повинно лежати не менш як 5-7 см грунту. Найкращим вважається сірий крупнозернистий річковий пісок. Жовтий дрібний пісок з кар'єрів та пісочниць, що у дитячих садочках, не годиться. Грунт треба добре промити, а тоді прокип'ятити 15 хвилин у чистій воді, постійно помішуючи. Для дизайну акваріумного дна мож-

на використовувати різні річкові камінці, морські черепашки та мушлі або уламки граніту, заздалегідь добре вимиті щіткою і прокип'ячені у воді.

А от вода, що тече з крана, зовсім не «та», у якій можуть жити твої рибки. Для акваріума вона занадто «свіжа», адже проходить різного роду очищення на спеціальних станціях. До того ж воду для дезінфекції часто хлорують, тому у ній немає необхідної для природного водоймища мікрофлори. До речі, хлорки можна легко позбутися.

Достатньо лише дати воді кілька годин відстоятись у відрі — шкідливі речовини самі вивітрюються. Щоб прискорити цей процес, воду можна трошки підігріти.

Заповнювати акваріум потрібно так, аби до верхнього краю залишалось 5-7 см. Воду слід лити обережно, не розмиваючи грунту. Температура води повинна бути 22-25 градусів. Коли вона падатиме нижче 18 градусів, слід використовувати спеціальний нагрівач.

Але акваріум без рослин — це ще не акваріум. Саме рослини перетворюють його в діючу модель природного водоймища. Акваріумні рослини на перший погляд можуть здаватися примітивними водоростями, але насправді — це складні створіння, що тонко відчувають і відгукуються на події довколишнього середовища. Існує думка, що деякі сучасні засоби збагачення води киснем дозволяють обходитись без рослин взагалі, а для краси цілком підійдуть штучні пластмасові водорості. Скажу відверто, я з цим не згідний! Адже ніяка техніка, навіть найсучаснішої модернізованої конструкції, не замінить підводних рослин — живої фабрики кисню.

З великої кількості екзотичних рослин рекомендую «поселити» у своєму акваріумі найбільш невибагливі, серед яких: яванський мох, ричія, таїландська папороть, наяс, людвигія, валіснерія, карликовий анубіас, ехінодорус (чорна амазонка), сигітарія широколиста (японіка) або карликова, криптокорини афініс, лютеа Вендта, Уолкера, Грифіта (пурпурова), понтедерифолія, ретроспіраліс і балансе (криспатула). Уявляю, що ти скажеш, прочитавши усі ці чудернацькі назви, але, повір мені, поєднання будь-яких із перелічених рослин зроблять підводний пейзаж твого акваріума просто неповторним. Усе залежить від індивідуальних смаків і творчої фантазії. На час, поки рослини приживатимуться у грунті, їх слід закріпити камінцями.

Засаджувати акваріум рослинами можна по-різному: одні спочатку садять, а потім напускають воду, інші висаджують рослини в уже заповнений водою акваріум. Другий варіант, звичайно, складніший, зате дозволяє красивіше розмістити рослини, створюючи бажаний пейзаж за склом.

Тепер твоєму акваріуму потрібне світло. Багато, але не більше, ніж треба. Для освітлення використовують продовгуватий рефлектор з однією чи кількома лампами. Краще дві-три малопотужні лампочки (15-20 Вт), ніж одна потужна. Значно економніші люмінесцентні лампи, які освітлюють акваріум рівномірніше і красивіше. З них придатні такі лампи, що за спектром максимально наближені до сонячного світла типу ТБС (теплого білого світла). Менш придатна лампа ДС (денного світла).

Якщо стінки твого акваріума стали бурими, а рослини витягнулись і зблідли, значить, світла недостатньо. Але якщо на стінках появився зелений наліт — світла забагато. Для регулювання проблеми освітлення необхідна, насамперед, твоя спостережливість.

Тепер акваріум готовий для святкування риб'ячого новосілля. Але знову ж таки не поспішай, нехай у ньому відбудуться складні процеси адаптації та укладення взаємних стосунків з усіма мікроорганізмами, що потрапили в акваріум разом з рослинами й піском.

Через 2-3 дні вода стане каламутнішою, але в жодному випадку її не міняй — це починають розмножуватись бактерії. А вже на 5-7-й день вода стане прозорою, тому що відбудеться її «самоочищення». Іншими словами, у твоєму акваріумі встановилася біологічна рівновага. Можеш тепер сказати:

«Ласкаво прошу, рибки!»

Рекомендую не надто вибагливих рибок, а саме: мечоносців, пецилій, сомиків, неонів, еритрозонусів, кардиналів, тернецій, барбусів, екзотичних тетра-фон-ріо та даніо реріо. Усе залежить від твоїх смаків. Але уникай «перенаселення» в акваріумі. Розрахунок дуже простий: на кожні 2 см довжини тіла дорослої рибки (хвіст не враховується) повинно припадати не менше одного літра води. Заселяй акваріум молодими рибками, вони краще від старих призвичаються до нових умов мешкання.

І нехай твоє нове мовчазне, слизьке і мокре «товариство», що живе в унікальному світі за склом, подарує тобі безліч приємних хвилин спілкування.

Чи здорова твоя рибка?

Що для риб найголовніше? Правильно, вода. Бо без води ж яке здоров'я! Вона для того і потрібна, щоб рибки всі були живі та здорові. Здорова вода — здорові гупі з мечохвостами, тож не поспішай запускати в акваріум рибку, якщо немає впевненості в її доброму самопочутті. Ану, придивімось уважніше!

Очі здорової рибки ясні та блискучі, а луска чиста, без плям та мутних розводів, щільно прилягає до тіла. Плавці, якщо рибка нівроку, рівні, суцільні і непошкоджені. Вона активна, жвава, не розгойдується і не завалюється на бік. Іншими словами — як риба у воді.

Спостерігаючи за рибкою, слід враховувати видові особливості: для сомика характерне залягання на дно, а даніо чи неони, якщо вони здорові, ніколи не плаватимуть поблизу акваріумного дна.

На що ж хворіють наші рибки? Ні, не шукай у них ангіни з бронхітом, на них чатують інші негаразди, спричинені заразними бактеріями, вірусами чи грибками. А що риби живуть в обмеженому просторі акваріумів, то будь-яка зараза поширюється швидко і легко передається від хворої рибки до здорової. Всіх цих неприємностей можна уникнути, дотримуючись елементарних правил. Перше правило — створити для риби умови, які визнані оптимальними для певного виду. Другим правилом буде дотримання біологічної рівноваги в акваріумі. Пам'ятай, що злоякісні паразити і мікроорганізми можуть потрапити в акваріумне середовище трьома шляхами:

1. Із хворою рибкою.
2. З акваріумними рослинами.
3. Із живим кормом.

Тому ніколи не купуй рибку, якщо бачиш, що вона нездорова, та інших риб із того акваріума, де вона живе.

Ніколи не запускай новачків у загальний акваріум відразу. Нехай кілька днів поплавають в окремій банці чи в тимчасовому акваріумі. Матимеш можливість переконатися, що за ці 3-4 дні в рибок не з'явилося ознак якоїсь хвороби. Перед запуском до загальної домівки проведи профілактичне купання рибок у слабенькому розчині трипофлавіну, риванолу чи звичайної марганцівки. Нові акваріумні рослини ретельно промий у проточній воді, а потім «скупай» у ледь рожевому розчині марганцівки. Живий корм краще добувати у водоймищах, незаселених рибою, а личинок та хробачків промивати водою.

Аптечка акваріуміста

З кожним роком виникають нові види захворювань, і спеціалісти розробляють нові ліки та методики лікування рибок. На всі випадки в тебе повинна бути спеціальна аптечка, а в ній:

- **перманганат калію** (марганцівка) — антисептик групи окислювачів для профілактичних і лікувальних ванн (з розрахунку 0,1 г на 10 літрів води).

Антисептики групи барвників:

- **спиртовий брильянтовий розчин** (зеленка) — додається краплинами для одержання зеленуватого відтінку води;
- **метиленова синька** — додається з розрахунку 3 мл 1-процентного розчину на 10 л води;
- **трипофлавін** — розчиняється у воді (0,1 г на 10 л). Всі ці засоби використовуються для боротьби із зовнішніми паразитами риб та для ліквідації синьо-зелених заростей. Рекомендована тривалість антисептичних ванн із застосуванням цього препарату — 5 днів;
- **звичайна сіль** — препарат широкого спектру дії. Основне, вміти правильно підібрати концентрацію розчину і тривалість проведення ванн. У практиці використовують два варіанти: довготривалі ванни (5-7 днів) з розчином солі 0,5% і короткотривалі (10-30 хв) — з розчином 1,5-2%. Варто пам'ятати, що деякі види риб, скажімо, барбус та суматранус, не дуже добре переносять підсолення води, тому тут обов'язково потрібна окрема посудина.

Для лікування бактеріальних захворювань і боротьби з низькими водоростями можна використовувати антибіотики, наприклад, пеніцилін або біцилін-2. Але кожен випадок потребує індивідуального підходу, тому краще обійтись без самодіяльності та звернутися за порадою до досвідченіших спеціалістів.

Одкровення пундика, або дещо про морську капусту

Ще не так давно для мене морська капуста була найнесмачнішою стравою на світі. Байдуже, в якому вигляді — консервована, варена, маринована... «Годі, я вам не заєць морський!» — кричав я сердито з напханим ротом, а мене й далі нею напихали, напихали, напихали... Пояснювали, що це корисно дуже, та я навіть і слухати не хотів!..

А сьогодні мені соромно за таку неповагу до цієї рослини. Адже за вмістом необхідних для людського організму мікроелементів, зокрема йоду, морській капусті немає рівних.

«Паспортне» ім'я цієї рослини — ламінарія цукриста. Її здавна використовують і як страву, і як ліки. В цій невиразній рослині — майже вся таблиця Менделєєва, вітаміни, білки, вуглеводи та мінеральні речовини, тож її запросто можна перейменувати з морської капусти на морську аптеку. Шкода тільки, що в нас ламінарія не така популярна як, скажімо, в Японії чи Китаї. Морська капуста має чудову профілактичну та лікувальну дію при захворюванні щитовидної залози, регулює роботу кишечника, виводить з організму токсини та радіонукліди. Та це ж просто знахідка при сучасній нашій екології!

Смаки можна виховувати, як силу волі чи фізичну витривалість. Як не дивно, я не просто полюбив морську капусту, я став її справжнісіньким фанатом! І сьогодні страви з морської капусти частенько з'являються на моєму столі, тим більше, що немає потреби їхати по неї аж до Сахалін чи до берегів північної частини Японського моря. В магазинах нині можна купити, яку хочеш: і мариновану, і сушену, і заморожену, і навіть готовий «морський» салат. Ну, може, не в кожному місті...

Сушену і заморожену морську капусту спочатку обробляють, а потім пускають у хід. Сушену капусту замочують на 10-12 годин у холодній воді (на 1 кг капусти 7-8 л води), потім добре промивають. А морожену — спочатку розморожують у воді, а тоді тричі варять по 15-20 хвилин, щоразу зливаючи відвар. Досвідчені кухарі кажуть, що таке потрійне експрес-обварювання покращує смак, запах і колір цієї специфічної рослини. Та, зрештою, що це я все розповідаю та розповідаю! Спробуй і ти собі щось приготувати, ну, скажімо,

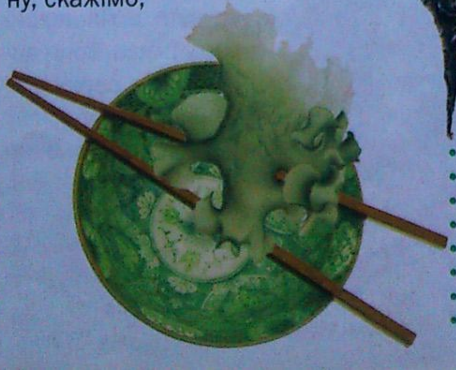

Салат «Вітамінний»

Купи в магазині 200 грамів маринованої морської капусти, дрібно її поріж, додай подрібнену цибульку, порізане варене яйце і майонез. Добре вимішай, посоли, поперчи за смаком. І — на здоров'я!

Оселедець із морською капустою

Потрібно почистити від кісток 200-300 грамів оселедця. Далі — розмочуємо 100 грамів білого хліба у воді (води беремо 0,5 склянки). Потім пропускаємо через м'ясорубку заздалегідь проварену морську капусту (100-150 г), два-три почищених яблука, одну цибулину, готовий оселедець і розмочений хліб. Масу добре вимішуємо, приправляємо олією та оцтом. А перед тим як подавати на стіл, масу потрібно викласти в тарілку для оселедців і притрусити зверху тертим вареним яйцем.

Юшка «Морська»

Поріж на невеличкі шматочки 300-400 грамів свинини, злегка підсмаж м'ясо на олії, додай до нього відварену чи консервовану морську капусту (близько 100-200 г), дві порізані соломкою морквини та одну цибулину, порізану кубиками. Усе це смаж на слабкому вогні протягом 10 хвилин, час від часу помішуючи, щоб не пригоріло. Якщо є кістка, звари з неї розсіл і додай у нього обсмажені продукти. Можна їх закинути просто в киплячу воду, додати спеції і варити 15-20 хвилин. Готову юшку треба заправити сметаною і дрібно-дрібно порізаною зеленою цибулькою.

Запіканка з морської капусти

Посічи і вимішай морську капусту (100-150 г) і звичайну білокачанну (300-400 г). Поклади їх у каструлю, залий водою, доведи до кипіння і поступово досипай манної крупи (1-2 ст. л.), добре помішуючи, щоб не утворилися грудочки. Нехай провариться 10-15 хвилин на слабкому вогні. Тоді проціди і вистуди, додай до цієї капустяно-манної маси одне сире яйце і вимішай. Пательню змасти жиром чи маргарином, обсип сухарями і викладі у неї масу. Зверху посип тертим твердим сиром, змішаним із сухарями. Запікай у духовці 15-20 хвилин. Готову запіканку поріж на порції, не забувши полити її сметаною. І все, смачного!

Жаб'ячий дощ серед вулиць і площ

Це було під час грози. Вся Класна компанія сиділа на сходах біля Класу і терпляче чекала, коли вщухне дощ, резонно вважаючи, що краще дістатися додому на півгодини пізніше, але сухими, аніж вчасно, зате цілий вечір присвятити висушуванню своїх портфелів, штанців з черевиками та себе любимих. Крім того, цілком реальною була й загроза того, що заженуть раніше спати, мотивуючи це тим, що, мовляв, треба вигрітися, проспатися, щоб застуді ходу не дати, і все таке. А це вже взагалі ні в тин ні в ворота.

І от поки били громи та спалахували блискавиці, між Пундиком та Колібриком відбулася така інтелектуальна розмова. Передаю майже дослівно.

Колібрик: Люблю дощ — особливо, коли він теплий, лагідний. А ще мені дуже подобаються грибні дощі...

Пундик: А мені — грошові!

Колібрик: А це як?

Пундик: Дуже просто, коли з неба гроші сипляться. Бажано металеві, старовинні, срібні, золоті.

Колібрик: Ха, ну ти й фантазер, та хіба ж такі дощі бувають?

Пундик: Бувають, бувають... Ну, не те, щоб грошові, але й зовсім не з води.

Колібрик: А з чого?

Тут Пундик став запинатися, і довелося мені втрутитись, щоб не подумали, що він бреше. А в Класі вже давно знають, якщо Немо щось сказав, значить, так воно і є. Бо не личить старому морському вовкові брехати...

Історія паранормальних явищ XX століття рясніє випадками падіння з неба всяких предметів, як-от: цвяхи, м'ячики для гольфу, металеві дробинки, решітки та гроші, шматки вугілля, вапнякові каменюки, розжарені до червоного ланцюги, мармурові кульки, сажа, клапті землі, уламки порцелянового посуду, оплавлене скло, а також мариновані та свіжі помідори, горох, жарені боби, яблука, цибулини, сухі зерна злаків та кукурудзи, сирі й варені курячі яйця, раки, краби, молюски, крокодили, мавпи, кішки та собаки. Нічогенький собі послужний список, правда? Особливо ж часто падають гроші, так що Пундикова любов до грошових дощів аж ніяк не безпідставна. А найчастіше з неба чомусь полюбляють падати жаби.

Жаби кольору фламінго

Факти? Ось тобі факти. 24 жовтня 1987 року дві англійські газети «Дейлі міррор» та «Дейлі стар» повідомили, що одна поважна леді на власні очі бачила, як на її рідне містечко Страуд під час грози та зливи посипалися сотнями, тисячами незвичайні жаби рожевого кольору. Падали вони всюди: на дороги, тротуари, дахи і людей, а потім, коли приходили до своєї жаб'ячої тями, стрибали у сади і ручаї. У газеті зазначалося також, що нашестя рожевих жабок спостерігали два тижні перед тим у Сайренчестері, однак відомостей про те, що вони падали з неба, не було.

Натураліст Ян Дарлінг пильно обстежив цих кумедних жабок і сказав, що вони — не просто маленькі дивні амфібії, а жабки-альбіноси. А їхній дивний рожевий колір — наслідок просвічування крізь білу шкіру кров'яних судин. Тоді ж на Англію почали сипатись червоні піски Сахари, і біолог, недовго думаючи, висунув гіпотезу: сильні повітряні хуги пустелі піднесли жаб аж до неба і перенесли за тисячі кілометрів у туманний Альбіон разом з вологою. Ось тобі й реальний прототип казкової жабки-мандрівниці.

Однак друзі вченого та журналісти з гіпотезою не погодились. Вони висунули свою, набагато простішу та значно правдивішу версію жаб'ячих польотів: перед дощем маленькі амфібії виплигнули із трави чи заростів, що вони, зрештою, все своє життя і роблять, бо це — їхня звична поведінка за таких погодних умов. А от що стосується поважної леді... Ну захотілося їй блиснути перед пресою та телекамерами, так що ж тепер, отак усе й брати на віру, не перевіривши почутого хоча б кілька разів?

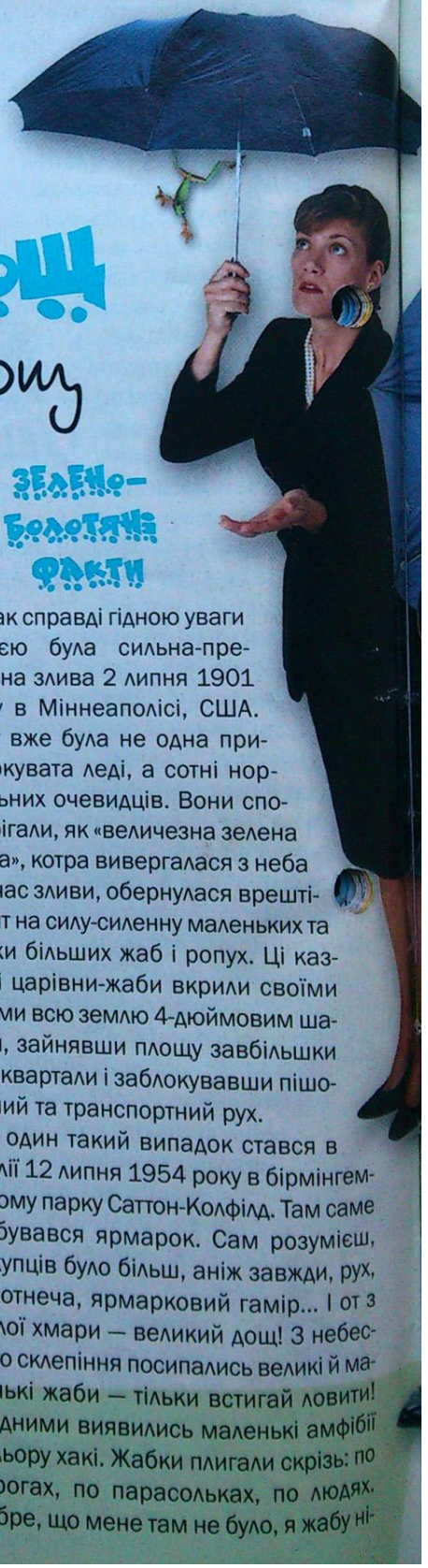

Зелено-болотяні факти

Однак справді гідною уваги подією була сильна-пресильна злива 2 липня 1901 року в Міннеаполісі, США. Отут вже була не одна пристаркувата леді, а сотні нормальних очевидців. Вони спостерігали, як «величезна зелена маса», котра вивергалася з неба під час зливи, обернулася врешті-решт на силу-силенну маленьких та трохи більших жаб і ропух. Ці казкові царівни-жаби вкрили своїми тілами всю землю 4-дюймовим шаром, зайнявши площу завбільшки три квартали і заблокувавши пішохідний та транспортний рух.

Ще один такий випадок стався в Англії 12 липня 1954 року в бірмінгемському парку Саттон-Колфілд. Там саме відбувався ярмарок. Сам розумієш, покупців було більш, аніж завжди, рух, колотнеча, ярмарковий гамір... І от з малої хмари — великий дощ! З небесного склепіння посипались великі й маленькі жаби — тільки встигай ловити! Модними виявились маленькі амфібії кольору хакі. Жабки плигали скрізь: по дорогах, по парасольках, по людях. Добре, що мене там не було, я жабу ні-

защо в руки не візьму! Вже краще мишу чи хом'ячка потримати! Але це тільки тобі, по секрету.

Очевидиця хакі-жабок Сільвія Смовдей пізніше ділилася враженнями: «Коли я подивилась собі під ноги, то землі не побачила. Замість звичної травички чи асфальту все було встелене килимом із амфібій площею 40-50 квадратних ярдів!»

У місті Пенн, що розташоване у графстві Букінгемшир, 1969 року випав дощ із кількох тисяч жаб. Серед випадкових свідків опинилась і Вероніка Пепворт, відома в Англії журналістка. Власне, вона й повідомила широку громадськість про цю дивовижу, обмалювавши її в найменших деталях.

22 липня 1979 року англійка Віда Маквіллам з Бедфорда якось зайшла у садок після потужної зливи. Знаєш, яке повітря смачне після дощу! Хочеться їсти його ложками і запивати відрами! Гадаю, що місіс Віда йшла туди саме для того. Але що вона там помітила! Її подиву просто не було меж! Навколо неї по всьому саду сиділи собі, очима світили і нічого не розуміли кілька тисяч зелених та чорних жабок. Окрім цього, на деревах та кущиках рясніли павутинки їхньої ікри.

Ці та інші випадки дивовижних подій детально описані у «Книзі проклятих», яку опублікував американський вчений Чарльз Гоем Форт, палкий прихильник і колекціонер паранормальних випадків та подій. За своє коротке життя він зібрав та описав сотні таких явищ, котрі відбулись наприкінці XIX та на початку XX століття.

Усупереч ньютоновим засадам

Знаю, знаю, що чимало непосвячених у науку людей байдуже махнуть на ці повідомлення руками, не вбачаючи в них нічого особливого, надзвичайного і таємничого. Мовляв, знайшлася така сила, яка змогла відірвати від землі цілий жаб'ячий рій, ну то й що з того? Он смерчі і не таке в повітря піднімали, але ніхто не робить круглих очей. Воно то, може, й так, та все одно ніяке інше природне явище не змусить замислитись натураліста й зоолога так, як нагадування саме про жаб'ячий дощ. Та, на жаль, це аномальне природне явище ніколи не досліджувалося з повною науковою серйозністю, ніхто з великих умів так і не взявся проаналізувати його на повну силу.

Заради справедливості варто зауважити, що раціоналісти доволі чесні самі з собою, тому й намагаються давати собі та іншим правдиві пояснення. Так, як робив це Ян Дарлінг: «Амфібій затягує в атмосферу повітряними вихорами, а викидає в іншому місці. Причому, наперекір усім відомим у наш час законам гравітації».

Це — думка з людського боку. А втім, існує ще версія і по той бік невідомого та недослідженого. На доказ цього додам тобі одну маленьку деталь до історії, про яку я говорив на початку. Так-от, саме у жовтні 1987 року в Англії, коли почали падати з неба рожеві жабки, кінотеатри демонстрували фільм «Дитя любові». А знаєш, що було зображено на рекламному плакаті? Не повіриш — рожеві жабки, котрі вилітають нізвідки — з якоїсь порожнечі! А серед персонажів фільму фігурували члени банди, котра мала назву «Рожеві жабки». Що тут додати і в який колір пофарбувати оте додане? Як і чим пояснити: збігом обставин чи витівками потойбіччя?

Знаю напевно, що коли під час потужної зливи ти опинишся під дощем із маленьких та великих жаб, це для тебе вже не буде такою несподіванкою, як для тих твоїх друзів, котрі не чули моєї розповіді. Отож не гальмуй — розкажи її у годину дозвілля однокласникам і сусідам у дворі. Тільки дивись, аби не починати таких розмов за обіднім столом! Бо за наслідки, розумієш, тоді тобі ніхто не поручиться. Навіть я, старий морський вовк.

Історій із життя топ-моделей

«Ласкаво просимо до клубу потенційних мільйонерів!» Якщо ти думаєш, що це заголовок з «Wall Street Journal» чи «Vogue», то глибоко помиляєшся. Тому що вивіску з точнісінько такою назвою я зустріла на днях на дверях Класу.

Не була б я пані Ганя, якби не зацікавилася, звідки в нашому Класі мільйонери, нехай і потенційні. Взялася я за ручку, відчинила двері і... Замість серйозних чоловіків у шикарних смокінгах та дам у соболиних манто побачила Джо у звичайнісіньких штанях та джинсовій куртці, Джексона в незмінній футболці з Майклом Джексоном та далеко не мільйонерських кросівках, Кицю у туфлях, які мало скидалися на модельне взуття з крокодилячої шкіри, та Колібрика, який задумливо жував кінчик не дорогої ручки «Parker» із золотим пером, а звичайнісінької пластмасової кулькової ручки за сорок копійок.

Мені стало ще цікавіше, і Колібрик пояснив, що зібрались вони тут не просто так, а для продумування важливих стратегічних кроків до мільйонерства для кожного героя. Сьогодні на порядку денному — стратегія для Киці.

Переважна більшість учасників сходилась в одному: єдиним більш-менш реальним шляхом до мільйонних статків для нашої красуні є кар'єра топ-моделі. Розібравшись із стратегією, переходили до розробки тактичних кроків.

Яка кмітлива молодь! Азарту та запалу не позичати, а життєва мудрість із часом прийде. А з нею — і знання, що не всі моделі приходили в модельний бізнес по одній і тій самій стежині. Бо ж яке б то було тоді життя, якби не було у ньому примх долі та поворотів!

Сінді Кроуфорд стала моделлю не тому що бачила себе королевою подіуму, а тому що сім'я її страшенно потерпала через нестатки. А тут ще як тільки Сінді виповнилось 14 років, батьки поповнили армію безробітних. От і довелося бідній дівчині забезпечувати себе самій та ще й батькам допомагати. Вона працювала в лікарні і продовжувала навчання у школі. А треба сказати, що вчилася Сінді дуже старанно і тому змогла після школи поступити в університет на хімічний факультет. Згодом дівчина вирішила з'ясувати в одному маловідомому журналі, чого вона варта як модель. Її приваблювала не стільки робота перед об'єктивом, як висока (для неї тодішньої) оплата — 50 доларів на тиждень! І так би тривало не знати скільки, якби журнал із фото Сінді не потрапив до рук відомого подіумного фотографа, якого звали Патерик Демаршеле. Ось так і почалася зоряна кар'єра міс Кроуфорд.

Клаудія Шиффер завжди була дівчинкою, до якої префікс «най-» можна притуляти з будь-якого боку. Найрозумніша дівчина у класі — раз, найкрасивіша — два, найвища — три. Щоправда, з однокласниками стосунки складались по-різному: одні говорили їй компліменти, щоб списати домашнє завдання, інші обзивали каланчею, але списували не гірше від перших... «Ну то й що, — згадує Клаудія свої літа, проведені за партою, — мені завжди було зручно і затишно у власному тілі, я ніколи не комплексувала через свій зріст». А чого ж комплексувати, коли вона ще тоді впевнено прямувала до мети — кар'єри професійного юриста. Може б, і стала вона найгарнішим у світі адвокатом або прокурором, якби не любила до танців. Клаудія частенько відвідувала дискотеки, і от на одній з вечірок у Дюссельдорфі вродливу танцівницю помітив директор агентства «Метрополітен Моделз» Мішель Леватон. Йому недовго довелося вмовляти дівчину поїхати з ним у Париж на пробні зйомки. Що з того вийшло — всі ми знаємо.

Наомі Кемпбел обожнювала прогулянки у знаменитому лондонському парку Ковент-Гарден. Гуляла б і дотепер, та от трапився їй на шляху представник модельного агентства «Еліт». Він належав до тих людей, котрі роз'їжджають по різних країнах і шукають нових красунь, щоб було кого показати світу після того, як нинішні зірки підуть на пенсію. Робота в них така, і як знати, може й тобі завтра пере-

йде дорогу високий мен у чорних окулярах та фотоапаратом у руках, а ти стоятимеш і вертітимеш у руках чорну ламіновану візитку, в якій золотими літерами буде написано: «Джон Попадюк, генеральний директор модельної агенції «Королева подіуму»... Та повернімося до нашої Наомі. Дівчиську на той час було 15, та вже через рік юна моделька робила перші кроки в самому Парижі.

Кейт Мосс — зірка стилю юнісекс, почала свою кар'єру в 14. Одного разу, повертаючись з батьками додому з відпочинку на Багамських островах, вона познайомилася з працівницею лондонського агентства «Шторм» Сарою Дукас. Жінка була в захваті від зовнішніх даних Кейт і просто в аеропорту запропонувала їй спробувати себе в ролі топ-моделі. Та зраділа, але останнє слово було за батьками. Предки в Кейт виявилися прогресивними і заперечувати не стали.

Єва Герцигова ще змалку плекала мрію побачити Прагу. Побачила (тоді Єві було 16 років). А в перервах між екскурсіями примудрилася ще й взяти участь у конкурсі моделей. Треба віддати належне її подрузі, яка заманила Єву на цей конкурс для підтримки, як кажуть, за компанію. А та взяла і стала переможницею. Уявляю, як шкодувала про це подруга, як правило, усі вони в таких випадках бувають дуже заздрісними, та це вже інша історія.

Свою дорогу до світової слави акторка **Міла Йовович** починала з професії фотомоделі. Її мама, акторка Галина Логінова, твердо вирішила зробити з доньки справжню зірку. І вже з одинадцяти років дівчинка клято працювала у фотостудії. Дуже швидко мамина мрія збулась — Міла стала наймолодшою моделькою, обличчя якої стало окрасою багатьох модних журналів.

А от популярна **Девон Аокі** при нагоді ніколи не забуває подякувати своїй хрещеній матусі — це вона з раннього віку вчила дівчинку правильно триматись перед камерою, стильно одягатися і грамотно робити макіяж. Ну й що з того, що майбутній зірці було тоді лише п'ять рочків. Вона виросла і зі своїми досить-таки нестандартними як для топ-моделі розмірами (зріст — 169 см, усе решта — 81-58-83) досягла нечуваного успіху. Сьогодні Девон Аокі — обличчя компаній «Kelvin Klein» та «Chanel».

Крісті Тарлінгтон, прекрасний символ фірми «Maybelline», прийшла, точніше прискакала в модельний бізнес на коні. Нічого дивного, просто любов до коней привела дівчину в кінноспортивну школу. Саме на одному з тренувань грація і рішучість юної амазонки привернули увагу знаменитого фотографа Денні Коуді. Він запропонував дівчині зробити пробну фотосесію. Крісті погодилася, хоча не сприймала це серйозно. Просто вона мала намір вкласти зароблені гроші у своє хобі — кінний спорт. Але час усе розставив на місця.

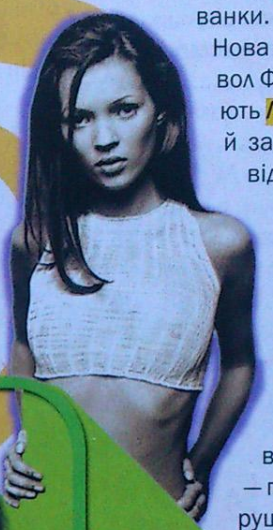

«Життя не вдалося!» — саме так думала **Жизель Бундхен,** яка свої перші 14 років провела у селі Горизонтіна, що у Бразилії. Рідні краєвиди, звичайно ж, чудові, але можеш собі лише уявити, як жилося дівчині із 180 см зросту, слухаючи постійні дражнилки ровесників. Прізвисько «скелет» так міцно приросло до бідолашної Жизель, що здавалось, вона ніколи його не позбудеться. Але якось, приїхавши у Ріо-де-Жанейро, вона побачила журнал мод, з обкладинки якого посміхалася така ж сама дівчинка-скелет. І не встигла юна Жизель повіками кліпнути, а представники модельного агентства уже тут як тут. Сьогодні це «гидке каченя» продовжує свою успішну зоряну кар'єру. Скажу більше, вона має просто чудові стосунки із знаменитим Леонардо Ді Капріо, кохання в них, мабуть. Так що, як бачиш, життя часом робить доволі приємні несподіванки.

Нова «Маріанна», або символ Франції, як ще називають **Летицію Касту,** так би й залишилась нікому не відомою сільською дівчиною, якби не її спостережливість. У 15 років Летиція зауважила, як сильно змінилося ставлення до неї сусідських хлопчаків і чоловічого оточення старшого віку. «Щось у мені є...» — подумала дівчина і вирушила на конкурс місцевих красунь. Перемогу вона одержала без особливих зусиль, а далі все діялося за стандартним сценарієм: лежить Летиція на пляжі (з батьками чи без них, не знаю), а тут саме зовсім випадково прогулюється один фотограф з агентства «Madison Models». Побачивши красуню, він не зміг не запросити її на фотопроби, а вона, звичайно ж, не змогла йому відмовити.

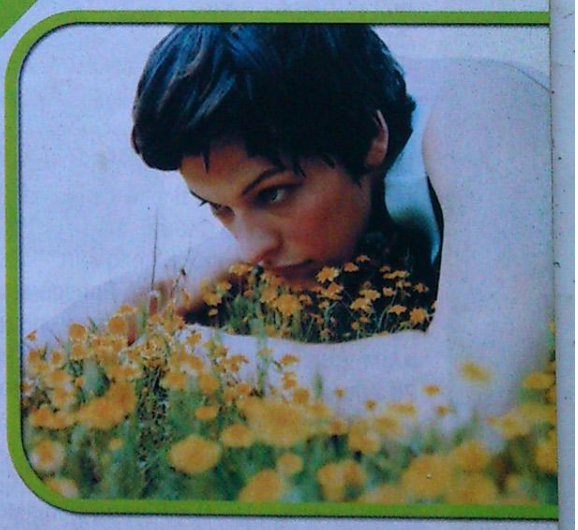

Ось такі життєві історії. Висновок напрошується один — від долі не втечеш.

Гримлять Сирена

Візитні картки

Вінус Уїльямс

Дата народження: 17.06.1980 р.
Місце народження: Лос-Анджелес (штат Каліфорнія, США)
Зріст/вага: 185 см/73 кг
Рейтинг: перша ракетка світу
Досягнення: чемпіонка Уїмблдону, США, Олімпійських ігор
Призові: понад 10 млн. доларів

Сирена Уїльямс

Дата народження: 26.09.1981 р.
Місце народження: Лос-Анджелес
Зріст/вага: 178 см/68 кг
Рейтинг: друга ракетка світу
Досягнення: чемпіонка Уїмблдону, США, Франції
Призові: понад 7,5 млн. доларів

Якось заходжу я до Джексона і застаю таку картину: він у спортивних трусах, футболці та кедах, із тенісною ракеткою робить якісь дикі вихиляси перед височенним дзеркалом. «Ага, — думаю, — подачу освоює!» Придивився краще — і точно, над дзеркалом висить лозунг: «Сильна, по-снайперськи точна подача починається зі снайперського підкидання м'яча». Загалом правильно, але звідки він це передер?

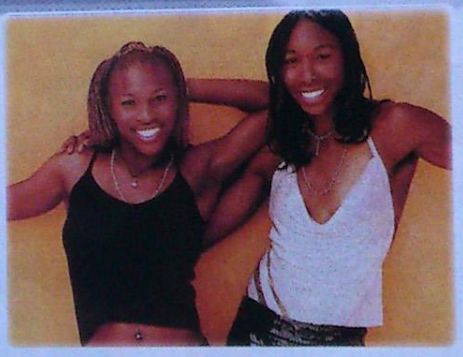

Поки я думав, Джексон спинився, витер піт з чола і питає: «Ну як?» — «Що — як?» — «Подачі класні?» — «А я звідки знаю? Я ж не Андре Агассі і не Моніка Селеш». Потім уже мені цікаво стало. «А чого то тебе, — питаю,— аж тільки зараз на теніс потягнуло? Слави захотілося?» — «І слави теж! — каже меломан. — Але в першу чергу — грошенят. Призових...» Ну то він уже загнув! Бо щоб стати справжнім тенісистом, тренуватися треба чи не з пелюшок. Ось біографія сестричок — зайве тому підтвердження.

Народжені чемпіонками

Якось у кінці 1970-х Річард Уїльямс, службовець охоронної фірми, дивився по телевізору змагання з жіночого тенісу. Часу на телепередачі йому не бракувало, і він додивився турнір до фіналу. Побачив, які гроші гребуть переможці, і аж зубами заскрипів — йому й за рік стільки не заробити!

На той час у сім'ї Уїльямсів було вже три дочки, але ліпити з них чемпіонок було пізно. Аж тут у червні 1980-го лелека приніс донечку Вінус (Венера по-англійськи). А ще через рік — Сирену.

Лишалася дрібничка — зробити дівчат чемпіонками. Схоже завдання колись стояло і перед Майком Агассі, і перед Стефано Капріаті. Коли донечки трохи підросли, амбіційний тато вирішує, що він і буде їхнім тренером. Вінус у чотири роки бере в руки ракетку і виходить на тенісні корти на околиці Лос-Анджелеса. Невдовзі до неї приєднується молодша сестричка, і молотили вони по невеличкій тенісній кульці до сьомого поту...

Дівчата не раз були свідками вуличних перестрілок, а одного разу навіть мусили попадати на землю — кулі свистіли над самісінькими головами. Як і годиться, батько тоді прикрив їх своїм тілом — адже їм ще належало перевернути догори дном «білий» теніс.

Теніс кольору какао

Сприймали сестер Уїльямс у великому тенісі спочатку несерйозно. Тенісисти з дитинства багато тренуються, лінощі та легковажність тут не в ціні. Сестричкам же не бракувало ні першого, ні другого. А тут ще й татусь, хоч і теревенив наліво й направо про надзвичайний хист доньок, обрав дивну стратегію. Спочатку не дозволяв їм брати участь у серйозних змаганнях (захищав від стресів) і навіть довго тренуватися, раз по раз повторюючи: «Не зациклюйтесь на цьому, якщо не хочете стати такими дурепами, як вони». Тобто як білі тенісистки. У 17 років Вінус дебютувала на справжнісінькому тенісному турнірі. В її життєвому багажі тоді вже були успішно здані шкільні екзамени та бажання навчитися грати на гітарі, гідний похвали намір оволодіти китайською мовою та мільйонний рекламний контракт із фірмою «Reebok», укладений ще за 7 років до того. Вінус виграла цей турнір. На трибуні сиділо все сімейство Уїльямсів, а Річард тримав плакат: «Я ж тобі казав!!!» Сирена стартувала в 14 років, але дебютний турнір програла. Мабуть, недарма мама дівчат казала, що Вінус зав-

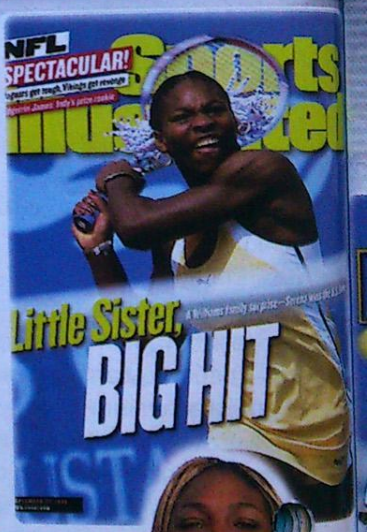

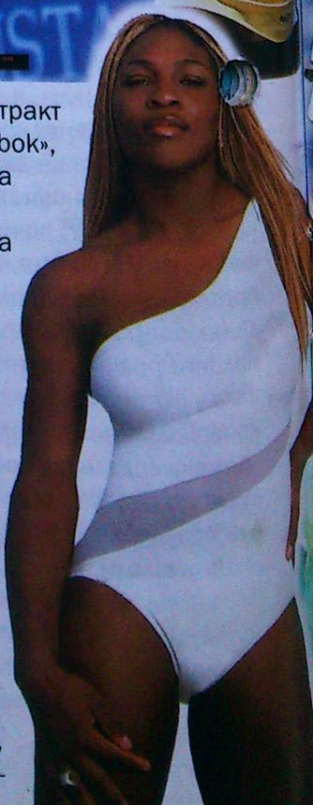

та Венера: у тенісі – сестринська ера

На тенісному олімпі

На відкритій першості США у далекому 1997 році 17-річна Вінус Уїльямс окреслила свій стиль поведінки на тенісному корті. У півфінальному матчі, в якому її суперницею була румунка Ірина Спірля, вона при зміні сторін корту прямо цілила по курсу на суперницю. Розминаючись біля суддівської вишки, тенісистки ледь не стукнулися лобами, мов кізоньки на вузькій кладці. Переважно в таких випадках молодша спортсменка поступається дорогою старшій та досвідченішій. Але це не притаманно сестричкам Уїльямс. Преса пристала на сторону юної співвітчизниці, яку захотіла залякати біла європейка. А та «бідна дівчинка» була на 10 см вища і на 8 кг важча від суперниці! Річард обізвав Ірину «товстою білою індичкою» і звинуватив жіночий теніс у расизмі. Таким чином, одразу було заявлено: «Ми проти всіх!»

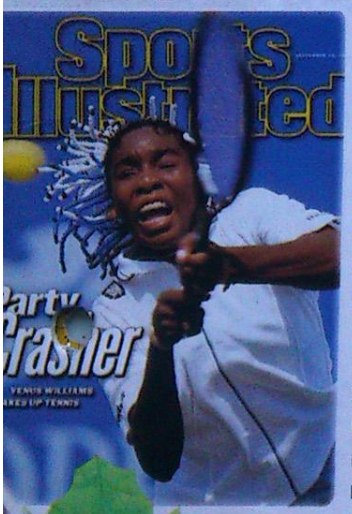

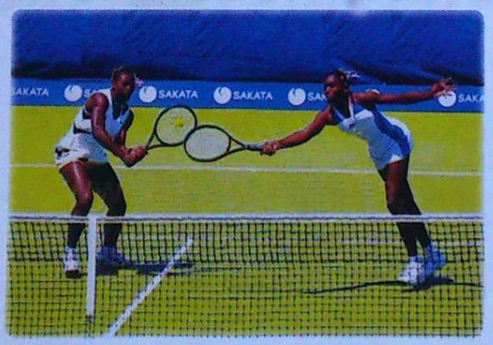

У спортивній психології розрізняють два види мотивації — позитивну і негативну. Перша з них ефективніша, а друга — доступніша. Уїльямси обрали другу. За стратегією «ми проти всіх» Глорія Коннорс виховувала сина Джиммі, який виграв 8 турнірів Великого шолома. Так само починали Андре Агассі та Моніка Селеш. «Убий мишку!» — настроював свою дочку Карой Селеш і розмальовував тенісні м'ячики мультиплікаційними мишками.

Уїльямси над мишками не знущалися. Але й не стали вони на шлях такого ж, як і вони темношкірого Артура Еша, який з любов'ю ставився до тенісу і суперників та побив «злого» Джиммі Коннорса на Уїмблдоні-75. З іншого боку, батькові не так просто було загітувати підлітків після школи йти на корт і «лупцювати» по жовтій тенісній кульці. Довгий час батькова мрія про чемпіонство залишалася лише його власною. Дочки змирилися з цим досить пізно. Вінус 10 років «опиралася». Але батько повторював: «Мої дочки не можуть не стати чемпіонками!» Коли Вінус було 12 років, Уїльямси переїжджають у Флориду, де за дівчат береться відомий тренер Рік Маччі. Трохи потренувавшись, Вінус якось бовкнула: «Невдовзі головною і єдиною моєю суперницею на корті буде моя сестра». Фраза пішла в народ. Щоправда, карти Уїльямсам ледь не сплутала наймолодша донечка. Вона виграла у старшої на першості США-99. Але, як завжди, вмішався батько і Сирена чемно поступилася Вінус у півфіналі Уїмблдону. Вона же старша із сестер. У сім'ї знову запанував спокій.

Надалі сестри по черзі почали вигравати найпрестижніші турніри один за одним. І от 22-річна Вінус стає першою у світовому рейтингу, а її 20-річна сестра — другою. Між турнірами Вінус заочно вчиться на дизайнера інтер'єрів, багато читає і любить погратися зі своїм йоркширським тер'єром Боббі. Її молодша сестра, навпаки, любить різні вечірки, має багато друзів. У майбутньому вона планує стати актрисою. Але їм ще рано вішати тенісні туфлі на цвяшок. Попереду ще стільки турнірів. Дехто із журналістів вважає, що сестрам потрібно йти з жіночого тенісу у чоловічий та спробувати підкорити нову вершину. Адже їхнім фізичним даним можуть позаздрити понад 70% тенісистів-чоловіків. Можливо, хтось із них стане абсолютним чемпіоном світу, адже м'ячики після їхніх подач «свистять» зі швидкістю понад 170 км/год. Таким досягненням міг колись похвалитися хіба що лідер британського тенісу Тім Хенмен. Час розставить усе на свої місця, а поки що інші тенісистки ще, мабуть, довгенько будуть «розбиватися об скелі» сестричок Уїльямс.

Чи БУВА, чи НЕ БУВА

отакі МОРСЬКІ ДИВА

Ну й погодка надворі! Ллє мов з цеберка! Змок, хоч на люди не показуйся — барабашки засміють! От обсохну... А щоб просто так не сидіти, розповім тобі кілька страшнючих історій, якими колись у Новій Франції дітей лякали. Думаєш, Нова Франція — то країна така, де живуть нові французи і роз'їжджають на шестисотих «Сітроєнах»? Нічого подібного! Просто колись так називалися французькі колонії в Північній Америці. А оповідки ці мені один канадський полтергейст люб'язно розказав...

Мареша-потвора

Рибалки, які хоч раз чули про марешу, застерігають: не ловіть рибу в мертвій воді, тобто там, де глибоко і спокійно, добра з того не буде. А що ж робити, коли саме в таких місцях тріски видимо-невидимо, і ловиться вона чудово. От і не зважають на заборони та забобони. А дарма...

Навіть коли один парубок, Жаном його звали, притягнув додому зуб мареші — два метри завдовжки, — і далі рибалили на мертвій воді. Рибалили, рибалили, а потім...

Жив колись такий дід Ришар, який усім розповідав, як потворна мареша проковтнула двох його друзів просто в нього на очах.

А діло було так. Рибалили, значить, вони на мертвій воді, добре справа йшла, дно човника було просто вистелене рибою. Аж тут раз — назустріч їм чудовисько водяне суне, наче кит морський, піну хвостом збиває...

Ришар як стояв, так і закляк на місці, а коли отямився, двох напарників, що були з ним, уже затягнуло у водну безодню. Той оговтався, стрибнув подалі і давай щодуху до берега гребти! Відплив, озирнувся — а мареша вже ковтнула їхній човник, мов сірникову коробку. Так-сяк порятувався чоловік, дістався до берега ні живий ні мертвий. Згинули товариші ні за риб'ячий хвіст. Більше він, кажуть, на мертву воду рибалити не ходив.

Котячий острів

А ця історія трапилася на березі Лабрадору в рибальський сезон. Одного серед рибалок Ломируком звали. Кремезний був з себе, страшний — просто так таких прізвиськ не роздають.

Отож якось вивезли його на острів ранньою весною, а приїхали аж восени, аби забрати і його самого, і те, що він наловив за сезон. На Котячому острові залишалися не всі — слава у нього була така ж недобра, як і Ломирукова репутація. Не раз траплялося, що в кінці сезону забирали звідси геть здичавілого рибалку.

Того року жереб випав на Ломирука. Що було робити? Зійшов він на берег, снасті з собою прихопив і помахав їм своєю ручиською.

Були на острові такі-сякі халупи для сезонних рибалок, тож за дах над головою Ломирук не боявся. Та все одно, як тільки судно сховалося за небокраєм, така його туга взяла, така туга, що аж небо потемніло! Дістав він пляшку того, що в нас називають оковитою, приклався, аж тут чує, ніби коти десь шкребуться. Причинив він двері, а під ними чорних котів — сила-силенна! Ціле військо! Один від одного більший! А тут раптом з води чоловік у чорному виходить, у старих військових обладунках! Ще не встиг Ломирук отямитись, а котиська вже в халупу сунуть через комин. Згадав тоді він свою матінку та її настанови — в таких випадках молитись до Богородиці. Помолився. Тут же за вікном отой військовий привид щось котиськам наказав — і відразу стало тихо, мов на цвинтарі якомусь... Та найцікавіше чекало на Ломирука вранці наступного дня. Прокинувся він і помітив, що чоловік-примара поцупив у нього половину тих пляшок, що залишили йому до осені... Про себе дбав той привид чи про Ломирукове здоров'я — того вже ніхто не скаже. Бо більше чоловіка в чорному вже не бачили.

Зачарований баклан

Того вечора татусь Бурже повертався від Полярної гори, коло якої мав звичку ставити сіті на тріску. Настрій у нього був кепський. «Мерзенний баклан, — шипів собі під ніс Бурже, — ну постривай, дістанеш ти від мене... Весь вилов зжер!» Понад усе старого роздратувало, що ненаситна птаха взяла собі за звичку кружляти довкола плоскодонки з його оселедцями у дзьобі!

І постановив татусь Бурже чортову птицю порішити. Прихопив із собою рушницю, добрий запас качиного дробу і чекає. Прилетів баклан, крикнув своє «уак» — і до сіток... Старий націлився й вистрелив.

Коли розвіявся дим від пострілу, рибалка побачив, що баклан живий-здоровий. Татусь Бурже знову націлився, знову вистрелив — знову нічого... Після третього пострілу старому аж ніяково стало, адже в Персе його вважали найкращим з-поміж мисливців! «А чи не зачарований цей баклан?» — запитав сам себе татусь Бурже.

Наступного вечора старий привів з собою підмогу — цілий загін рибалок із рушницями. Тільки чулось над водою: «Бах! Бах! Бах!» І тільки дим розсіється, а клятий баклан знову з води голову наставляє — живий-живісінький!

Кажуть, що допомогла татусеві Бурже фігурка святої Анни, заступниці та покровительки їхнього селища. Берегла свята рибалок від усякої напасті, стояла вилитою зі свинцю на скелі, що названа Роландовим столом. Відколупав татусь Бурже від фігурки маленький уламочок і відлив з нього рушничний дріб. Того ж вечора подався туди, де злодюга-баклан розкошував. Вистрелив рибалка — і пір'я в різні боки полетіло: косо та криво подався баклан востаннє в небо і пропав у хмарах.

Ще довго оповідав свою історію татусь Бурже своїм односельцям. Навіть імітував передсмертний крик птаха, бо й, що там казати, голос мав неабиякий. А наостанок додавав, що із хмар почулось йому тричі голосне «Ха-ха-ха!»

Або такий випадок. Потрапила сирена в сіті. Рибалка витяг її на палубу, та варто було йому тільки побачити там красуню-вертихвістку, так зрушилося щось у його голові — і до самої смерті розум до рибалки вже не вертався.

Кити Іванової ночі

На Рів'єр-Уеллс був такий закон, що полювати на білих китів дозволялося лише кільком родинам. Іншим це не дуже подобалось, скрипіли вони зубами, на щасливчиків злобу таїли, та де тут проти букви попреш! Збігали роки, китобої багатіли, з покоління в покоління напрацьовані скарби передавали. А якось надумали рибалки Іванової ночі влаштувати сабантуй на честь успішного полювання. Добру сотню китів уполювали! Поскликали рідних та друзів з інших селищ, розвели багаття на березі озера Святого Лаврентія. Човнів причалило багато, гульбисько розгорілося на повну силу.

Аж тут над водою почав туман здійматися, а з хмари потяглися до берега велетенські ручиська і почали рибалок виловлювати. Ловили — і топили, ловили — і топили... Бігли люди, наче миші, а руки за ними. Злизало хвилями китові кістки з берега, підкинуло до неба, і випливла звідти сотня білих китів. Очі вогнем горять, на спинах — бісенята з кнутами. І стали бісенята гнати-поганяти китів назад у воду... Ніхто з бенкетуючих тої вечірки не вижив — природа теж уміє бути мстивою.

Морські сирени

Рибалки читають морські ознаки, мов розкриту книгу. З моря птахи полетять із криками — все зрозуміло. Небо тривожиться, стає жовтувато-зеленим, вітерець слабшає, вітрила обвисають. Саме в таку пору з'являються на морі сирени. Плавають собі, довкола судна пірнають. Люди, аби не піддатись морській спокусі, затуляють вуха і заплющують очі, — від їхнього жалісливого співу, кажуть, з неймовірною силою у морську глибінь тягне... А якщо й не затягне у безмір моря, то людина не може заспокоїтись: ночами сняться білявки-сирени з риб'ячими хвостами замість ніг. Один такий рибалка-невдаха через це з глузду з'їхав... Та чи один?

Білий

Говард Ф. Лавкрафт

Я служу на маяку на північному мисі, де служив і мій батько, і батько мого батька. Сірий маяк зводився над затопленими, вкритими слизом скелями, що випиналися з моря, коли спадав приплив, і ховався під водою, коли знову наставала година припливу. Під маяком пропливають барки з усіх семи морів. За часів мого діда їх було чимало, при батькові помітно поменшало, а тепер їх так мало, що часом я почуваюсь останньою людиною на Землі.

Колись бувалі капітани розповідали моєму діду про дивовижі та далекі краї, а він, у свою чергу, — моєму батькові, а довгими осінніми вечорами, коли вив східний вітер, батько розповідав про них мені. Згодом я й сам чимало знав — від людей та з книг.

Однак набагато чудесніші знання океану. Синій, зелений, сірий, білий або чорний океан не мовчав. Спочатку він розповідав мені про мирні пляжі та ближні порти, та з часом наша дружба зміцніла, і він уже розповідав мені про далекі краї. Часом у сутінках густа стіна на горизонті розступалася, і я міг вихопити поглядом далекі краї, а коли вночі бездонні морські води стають прозорими, я бачив глибини. Ці раптові видіння показували те, що було, те, що тільки могло бути, або те, що відбувалося зараз.

Коли був повний місяць, із південних країв припливав Білий Корабель. І в бурю, і в штиль він завжди плив плавно й безшумно, а весла його ритмічно розтинали хвилі. Якось я помітив на палубі бородатого чоловіка, закутаного у плащ, і мені здалося, що він помахав мене. Дуже яскраво світив тоді місяць, я відгукнувся на його поклик і пройшовся до Білого Корабля по мосту з місячних променів. Корабель поніс нас на Південь.

Коли настав день, побачив я чудове узбережжя далекої країни. Над морем виблискували зелені тераси з деревами та білими покрівлями й колонадами дивовижних храмів. Ми підпливали до зеленого берега, і бородатий чоловік розповідав мені про ту країну, країну Тза, де живуть наші забуті мрії та високі помисли. Там були споруди, яких я у житті не бачив, це були мрії молодих поетів, які померли у злиднях ще до того, як світ спізнав їх сподівання. Та ми проминули це місце, бо хто зійде тут на берег, той уже ніколи не пристане до рідних берегів.

Поки Білий Корабель плив від терас Тза, ми помітили біля обрію шпилі величного старовинного міста, і бородань повідомив: «Це Таларіон, місто Тисячі Див, де живуть усі ті чудеса, які люди марно намагалися осягнути». Коли ми наблизились, місто виявилось набагато більшим від усіх міст, бачених мною наяву чи уві сні. Шпилі храмів пронизували небо, і ніхто не бачив їх вершин. А на самому краєчку обрію простиралися зловісні, похмурі стіни, над якими можна було розгледіти лиш кілька дахів, прикрашених розкішними скульптурами. Я хотів вступити в це місто, благав бороданя висадити мене біля брами, але той м'яко відхилив усі мої благання. «До Таларіона, міста Тисячі Див, — сказав він, — багато хто увійшов, але ніхто не вийшов. Там лиш демони та безумці, а вулиці білі від непохованих кісток». І корабель поплив геть від стін Таларіона.

Згодом ми підійшли до берега, який мінився та вигравав різними барвами. У глибині його лежали чарівні луки та росли дерева. З невидимих жител долинали звуки радості, і я благав гребців, щоб вони якнайшвидше пристали туди. Бородань, не зронивши жодного слова, просто дивився на мене.

І тут з квітучих лук та зелених гаїв вітер приніс запах, від якого я затремтів. Вітер ставав дедалі сильніший, а повітря наповнилося склепним запахом міст, відвіданих чумою, та розритих цвинтарів. І коли ми стали утікати геть від того місця, бородань промовив:

корабель

«Це Ксура, царина незвіданих насолод».
Збігали дні та ночі, і якось приплили ми до гавані Сона-Ніл, що за подвійним кришталевим мисом, який випинається з морського дна. Ми прибули до країни Фантазії. Тут немає ані часу, ані простору, ані страждань, ані смерті. І жив я там незліченні літа. Зелені рослини та пасовища, яскраві тендітні квіти, прозорі струмки та фонтани, величні та пишні храми, замки та міста... Країна ця не мала меж, за кожною чудовою алеєю були ще кращі алеї. Села та міста були населені щасливими людьми. Живучи тут, я бродив садами, забирався на відлогі пагорби, з чиїх вершин бачив повторні панорами зі шпилями містечок, що примостилися в зелених долинах велетенських міст із золотими банями. І побачив я у місячному світлі іскристе море з кришталевими скелями і спокійну гавань, де кинув якір Білий Корабель.

Я переговорив з бороданем і розповів йому про своє палке бажання відбути в далеку Катурію. Казали, що вона лежить за базальтовими стовпами на заході. Це край надій, і тут кожен знаходить ті ідеали, якими він жив. Та бородань відказав: «Бережись тих морів. У Сона-Ніл немає ні болю, ні смерті, та хто зможе сказати, що чекає тебе за тими стовпами?» І все ж, дочекавшись повного місяця, я сів на Білий Корабель і покинув щасливу гавань.

Подумки я часто малював Катурію з її гаями та палацами, гадаючи, які нові дива чекають ще на мене. «Катурія! — казав собі я подумки. — Ти житло богів, країна незліченних міст із золота. Твої ліси — сандал та алое, а голосисті птахи заливаються чудовими співами». На зелених заквітчаних пагорбах Катурії стоять храми з рожевого мармуру, укриті багатою різьбою та чудовими фресками, із срібними фонтанами у дворах. А міста Катурії опоясані мурами з золота, і тротуари в них вимощені золотом. У міських садах ростуть дивовижні орхідеї, а озера лежать у ложах із коралу та янтарю. Ночами вулиці та сади освітлюються веселими ліхтариками з триколірних панцирів черепах, і в цьому світлі лилася ніжна мелодія лютні. Будинки з мармуру та порфіру, золоті дахи, прекрасний палац монарха Дорієба, якого тут вважали напівбогом. Палац прикрашений маленькими вежами з мармуру, а покрівля з щирого золота тримається на струнких колонах з рубіну та лазурі, інкрустованими фігурами богів та героїв. Підлога в палаці була із скла, і під нею протікали майстерно підсвічені води річки Наг.

Я розповідав про Катурію, а бородань застерігав мене і закликав повернутися до щасливих берегів Сона-Ніл, бо, на відміну від них, ніхто ще не бачив Катурію. А на тридцять перший день плавання ми помітили на заході базальтові стовпи. Вони ховалися в тумані, такому густому, що ніхто не бачив, що коїться за ними. Бородань знову закликав мене повернути назад, та мені здавалося, що в тумані за базальтовими стовпами звучать звуки лютні, які були ще солодші від пісень Сона-Ніл, і гордий собою, тим, що прибув здалеку, я відкинув застереження. Білий Корабель плив на звук лютні крізь туман між базальтовими стовпами заходу. І коли музика затихла, а туман розсіявся, ми побачили не країну Катурію, а мінливе, неспокійне море, по якому наша безпорадна барка неслася до якоїсь невідомої мети. Невдовзі наші вуха зачули далекий гуркіт падаючої води і наші очі помітили спереду, на далекому обрії, велетенську вирву водоспаду, через яку океани світу падали в бездонне небуття. Саме тоді бородань сказав мені зі сльозами на очах: «Ми покинули чудову країну Сона-Ніл, якої більше ніколи не побачимо». І я заплющив очі, чекаючи падіння.

За гуркотом була пітьма, я почув крики людей і якихось створінь. Зі сходу налетів ураганний вітер, він пробирав до кісток, а я застиг на плиті з грубого каменю, що піднялась під моїми ногами. Потім знову почув гуркіт і, розплющивши очі, побачив, що стою на платформі маяка, звідки відчалив багато віків тому. Внизу, в пітьмі, тьмяно вимальовувалися обриси корабля, який розбився об гострі скелі, і, ковзнувши поглядом по водяній пустелі, я побачив, що світло маяка згасло вперше з тої пори, як запалив його мій дід.

Океан більше не розкривав мені своїх секретів, і хоч відтоді багато разів у небі світив повний місяць, Білий Корабель з Півдня вже більше не припливав.

Дивні ті англійці, і мова в них чудернацька. Не розумію, для чого всі ті індефініти та перфекти, ніби не можна обійтися минулим часом, теперішнім та майбутнім! От придумали ж обходитися без роду — так просто молодці. Не треба сушити голову і гадати, який іменник чоловічого роду, який жіночого, а який ні те ні се — тобто середнього. Та не були б англійці англійцями, якби і з цього правила не зробили виняток

Коштовне ім'я у британській короні

і не стали називати всі судна та кораблі ласкаво-лагідним займенником «вона». Для всього іншого «it», а тут на тобі — «she»! А якщо човником, катером чи трансатлантичним лайнером кермує жінка (а вона, як відомо, також she), то посудинка наша водоплаваюча дивовижним чином перетворюється на «he» (він). Чудеса та й годі! І за що тим човнам, цікаво, такий привілей?

Зацікавило мене це питання, став я відповідь шукати і таки докопався до істини! Ситуацію прояснила пані Ганя. Так, пояснила вона на уроці, ставлення до кораблів в англійців справді особливе, тут ти, Джексоне, маєш неабияку рацію. Бо якби не ті кораблі, то чи стала б тоді Англія найбільшою морською державою світу? Звісно, ні. І хто знає, чи говорили б зараз Сполучені Штати не англійською мовою, а іспанською. Або португальською. А може, й голландською — земляки Рембрандта і Левенгука теж полюбляли моря борознити.

Та кораблі кораблями, але ж і командувати ними теж хтось повинний. Ось тут і настає слушна година згадати англійських флотоводців. І з кого ж, скажи, почати свою розповідь, як не з Гораціо Нельсона — найбільшого флотоводця Британії за всі її часи!

Початок великого шляху

Народився Гораціо Нельсон 29 вересня 1758 року у графстві Норфолк (Англія) в сім'ї священика. Сьогодні ми не знаємо, чому хлопець не пішов второваною батьківською стежиною і не став пастирем душ людських, а обрав море. Мабуть, були на те свої причини. Так воно чи не так, але у 12 років юний Гораціо вже служив юнгою на кораблях. У 1773 році він уже брав участь в одній з арктичних експедицій, які в ті часи шукали північного проходу з Атлантичного океану до Тихого.

Уже тоді проявилися риси його характеру, які не раз дозволяли очолювати невеличкі загони, що їх посилали розвідати, чи є у льодах прохід для суден, а також на полювання — для поповнення корабельного провіанту.

Ішов час, і от уже 1777 року він успішно здає екзамен на перший офіцерський чин. Відтепер Гораціо носить горде звання лейтенанта англійського королівського флоту. А прийнявши в 1778 році командування одним із фрегатів, він стає в історії наймолодшим капітаном Англії.

Наступне десятиріччя для Нельсона пройшло на службі у Вест-Індії, там він навіть брав участь у спробах придушення американських колоністів, які боролися проти британської залежності.

У 1787 році він одружився з Фанні Нісбет, племінницею антильського плантатора. Та ворогом №1 для Нельсона була контрабанда, він не раз конфліктував з вищестоящими начальниками, вимагаючи від них суворого дотримання законів. Наживши собі чимало ворогів серед чиновників Адміралтейства, він повернувся до Англії і був фактично відлучений від флоту. П'ять років провів адмірал у сільській глушині, чекаючи чергового призначення.

Прелюдія до слави

Знову згадали про Нельсона тільки в 1793 році, коли почалася англо-французька війна. Відважного адмірала послали в Середземне море, і наступні 12 років він тільки те й робив, що при-

множував свою славу. Командував судном «Агамемнон», проводив бойові операції поблизу Корсики. В 1794 році під час проведення однієї з десантних операцій Гораціо Нельсон втратив праве око.

У бою, що відбувся 14 лютого 1797 року, він, командуючи 74-гарматним «Капітаном», не побоявся виступити проти 130-гарматного іспанського судна «Сантиссіма Тринідад», найбільшого на той час військового корабля у світі, і здолав його. Після цього абордаж 80-гарматного «Сан-Ніколає» видавався дитячою забавкою. Два з чотирьох суден, які вдалося захопити у тому бою англійцям, були взяті на абордаж під особистим командуванням Нельсона. Здібного командира помітили, нагородили лицарським хрестом та чином контр-адмірала й оголосили національним героєм.

У липні того ж року при спробі взяття міста Санта-Крус (Канарські острови) Нельсон втратив праву руку і на деякий час вибув зі строю.

На флот він повернувся в 1798 році — і відразу потрапив у гущу подій. Першого серпня в затоці Абу-Кір (Єгипет) знову зійшлися англійці та французи. Ось тут їм Нельсон показав, хто на морі господар. Французи з тринадцяти кораблів утратили одинадцять, англійці — жодного. Після такої добрячої прочуханки над французьким володарюванням у Єгипті навис величезний знак питання.

1801 року Гораціо Нельсон, на той час уже в чині віце-адмірала, приєднався до сера Гайда Паркера для боротьби проти датчан, які водили дружбу з французами. Другого квітня він ввів у копенгагенську гавань дванадцять кораблів і вступив у битву з датською флотилією з 16 суден.

Битва була надзвичайно важкою, у небі свистіли тисячі гарматних ядер. Паркер, бачачи, що датчан не здолати, просигналив Нельсону: «Відступаймо!» Той схитрував: підставив підзорну трубу до незрячого ока і сказав своїм підлеглим: «Я сліпий на одне око і тому маю право бачити не все». Одне слово, просто не підкорився наказу. А потім, мов щука на малька, кинувся на датські судна. Того дня англійці святкували перемогу.

Переможців не судять, і замість суворого покарання непокірливий адмірал отримав дворянський титул віконта. Мовляв, і далі можеш правити своєї, але так, щоб поразок не було! На якийсь час між Британією та Францією запанувало перемир'я.

Найбільша битва у житті

1803-1805 роках англійський флотоводець командував ескадрою, яка діяла в Середземному морі проти Франції та Іспанії. Від англо-французького миру вже не було і сліду.

А 21 жовтня 1805 року відбулась Трафальгарська битва.

Отримавши наказ Наполеона перейти в Середземне море, ескадра з 18 французьких та 15 іспанських суден вийшла з іспанського міста Кадіс і взяла курс на Гібралтарську протоку. Французи знову рвалися у Середземне море. Їм протистояли 27 англійських кораблів. На чолі союзного флоту стояв нерішучий адмірал Вільньов, англійським командував його повна протилежність — Гораціо Нельсон.

Чудово розуміючи неминучість битви, він заздалегідь розробив її сценарій. Тактичний задум Нельсона зводився до того, щоб атакувати противника з похідного строю без перешикування в бойовий порядок із короткої дистанції, прорізаючи лави суперника та завдаючи головні удари по флагманах. І витягнув свій флот у дві колони. Одною колоною командував сам, другою — Коллінгвуд.

Франко-іспанський флот ішов на південь із швидкістю 3-4 вузли (милі на годину). Вільньов побачив на горизонті ворожу ескадру і повернув на зворотний курс, аби в разі невдачі сховатися в Кадісі. Поворот союзників забрав близько двох годин. Через слабкий вітер та поганий вишкіл командирів порушився бойовий порядок.

Розгадавши намір Вільньова, Нельсон дав команду атакувати кораблі суперника. Флагманський корабель Коллінгвуда «Ройял Соверен» першим зблизився з противником упритул і прорізав його стрій. Услід за ним по черзі стали прорізати ряди ворожого ар'єргарду й інші кораблі колони.

Через годину в бій вступила колона Нельсона. Першим прорізав стрій корабель «Вікторі», який ішов за кормою флагманського корабля «Бюсантор», і дав по ньому залп. Після нього один за другим вступили в бій інші судна. Коли стрій було прорізано, флагманський корабель Нельсона піддався несамовитому гарматному та рушничному обстрілу з кількох кораблів противника, які саме його оточили.

Нельсон отримав смертельне поранення з мушкета — стріляли з французького корабля. Він знав, що помирає. Знав і те, що битву французи програють. Адмірал промовив: «Тепер я задоволений. Дякувати Богові, я виконав свій обов'язок». Це були останні слова флотоводця.

Його тіло було доставлене в Лондон, і 9 січня 1806 року віце-адмірал Гораціо Нельсон був похований з усіма воїнськими почестями.

Нащадки Нельсона стали носити титул графів Трафальгарських. А в 1843 році на Трафальгарській площі на честь видатного флотоводця збудували колону із статуєю великого адмірала. Так-так, ти не помиляєшся, ту саму «Nelson's Column on Trafalgar Square».

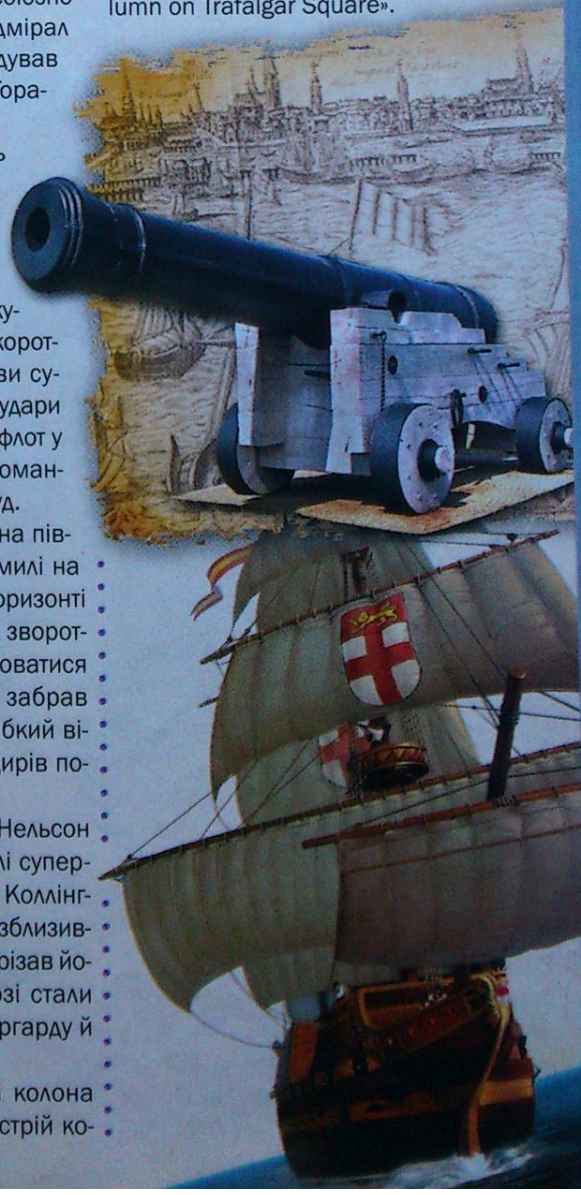

Mayflower

6 вересня 1620 року невелике дерев'яне судно галерного типу вийшло з порту Плімут в Англії. На його борту було 25 членів екіпажу та 102 пасажири-пілігрими. Судно називалося «Mayflower» (Травнева квітка). Люди, які пливли на ньому до Північної Америки, горіли бажанням спекатися релігійних утисків у себе на батьківщині та розпочати нове життя. Під час мандрівки їм довелося мужньо долати стихію океану, хвороби, голод. До наших днів дійшли лише уривчасті відомості про цю подорож.
У 1957 році Атлантику перетнула точна копія судна «Mayflower» — «Mayflower-2».

Палубне життя
У ті часи суднові туалети розміщали в носовій частині корпусу, а під час шторму це місце було доволі небезпечне. От пілігрими та члени екіпажу й викручувались, хто як міг — переважно відрами, які тримали під палубою.

Реї та вітрила
На судні було встановлено три дерев'яні щогли з реями, на яких кріпилися вітрила. Винятком було трикутне вітрило на бізань-щоглі, гафель якої був похилений навскоси вниз.

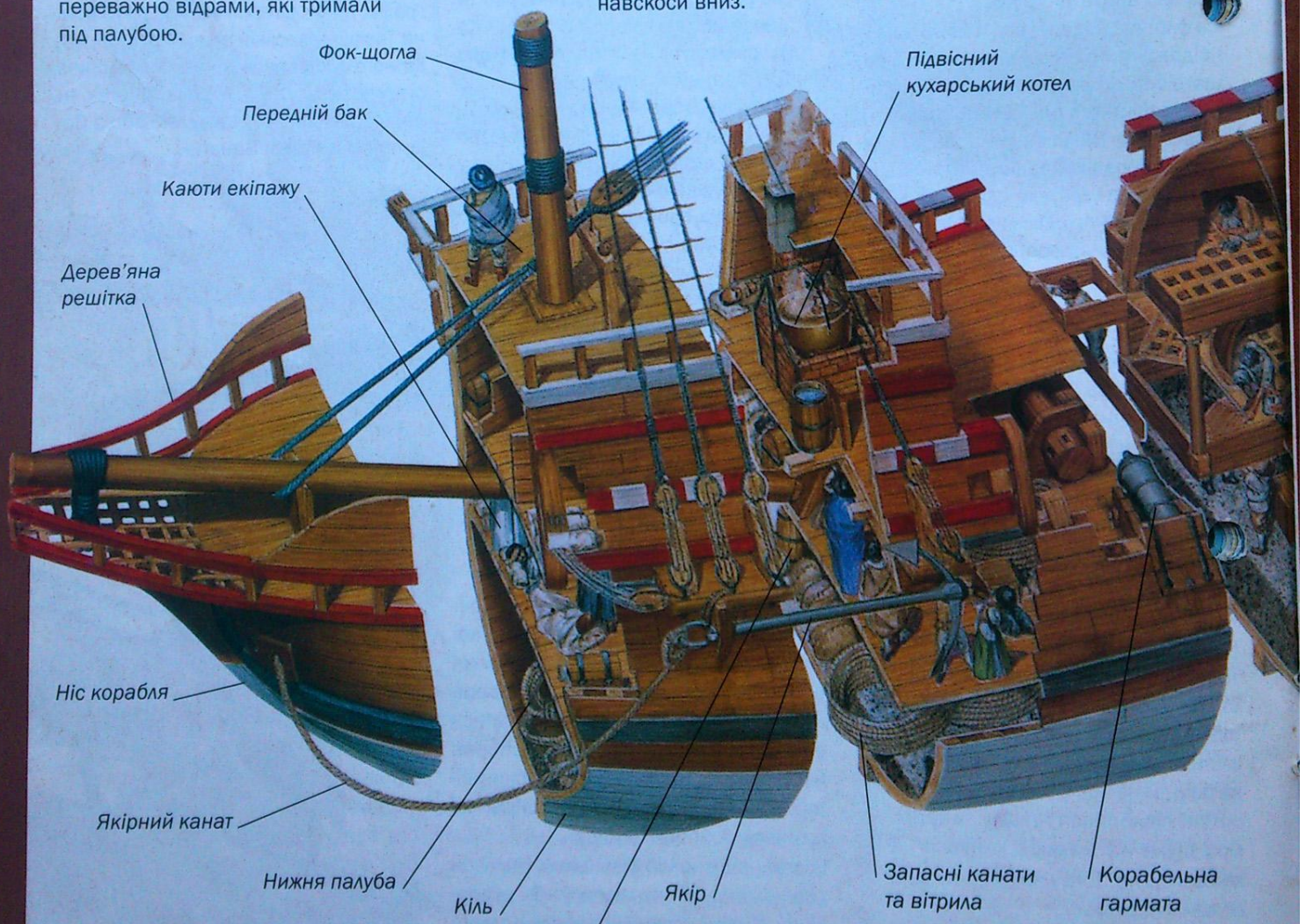

Після подорожі
Вважається, що «Mayflower» був звичайнісіньким торговим судном, на якому колись перевозили вина, сукно. Після того як корабель у 1621 році повернувся до Англії, його сліди губляться у темряві історії.

Все своє везу з собою
Пілігрими везли з собою все, що було необхідне для обживання нового місця. Це були і продовольчі запаси, і різне насіння, і будівельні інструменти, і сільськогосподарське збіжжя. Серед усього іншого був і друкарський верстат. На жаль, частково він пішов на ремонт пошкодженого під час подорожі судна.

Гарні, чудові шарфи кольорові

Справа йде до літа. Дедалі більше фарб у природі, і настрій у нас такий самий — будемо співати й малювати. Та не просто малювати — розписувати шовк. Створимо шовковий шарф із ручним розписом.

Звичайно, доведеться потрудитися чимало, але результат того вартий. Працювати будемо за технікою холодного батику. Батик — це один із способів оформлення тканин, відомий з XIII століття в Індонезії.

При холодному батику контури малюнка наносять на тканину спеціальною сумішшю на основі гумового клею та бензину (резервом) за допомогою скляної трубочки. А середина контура заливається барвником. Виходить ажурний малюнок. Докладно про це трохи пізніше. А зараз зберемо все, що нам знадобиться.

У першу чергу нам потрібно відріз тканини не менш як 1 м завдовжки і 0,5 м завширшки. Залишаємо широкі поля, за які тканина буде натягуватись на раму. Тепер про раму. Якщо ти плануєш розписувати весь шарф, то доведеться робити раму за розміром майбутнього шарфа. Якщо тільки краї — рама може бути невеличка (розмальовувати можна по черзі). В ролі рами можна використати й великі п'яльці. Кріпимо відріз на рамі кнопками, проколюючи тканину акуратно, щоб не було затягувань. І не забувай, що тканина має натягуватись рівно, туго, без перекосів.

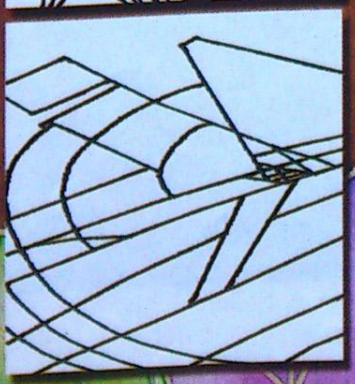

Що ж, «художня полотнина» готова до роботи. Далі шукаємо пензлі різних розмірів та форм (круглі та м'які, плоскі та широкі). Не обійтися без скляної трубочки з вузьким загнутим кінцем — для нанесення резервуючого складу (його можна зробити зі скляного рейсфедера, купленого в магазині канцтоварів, нагрівши край над вогнем і легко зігнувши його). Ну і, звісно, фарби. Це можуть бути анілінові барвники, що продаються в порошку (їх перед роботою розводять у воді, як написано в інструкції), чорнило або туш різних кольорів. Але якщо працювати цими фарбами, готовий шарф доведеться запарювати, щоб закріпити малюнок, інакше він буде змиватися. Тому найкраще купити готовий набір для холодного батику. До його складу входять фарби, що не вимагають подальшої обробки, скляна трубочка і тюбик із резервом.

Потім треба визначитися з малюнком і накидати його на папері. Не завадить і розмалювати його, щоб знати, в якій колірній гамі працювати на тканині (а на ній уже нічого не виправиш).

За малюнок можуть правити і квіти, і геометричні форми, і щось абстрактне... Головне, щоб переплітало багато ліній — розпис тоді буде колоритніший. Пам'ятай, що всі контури мають бути замкнуті, інакше фарба розтікатиметься або перетікатиме за контур там, де це не бажано.

Нанісши контур композиції в натуральну величину на папір, переводимо малюнок на тканину. Підкладаємо паперовий ескіз під раму з натягнутою тканиною та обводимо контур резервом. Ділянки, покриті резервом, не фарбуються, і якщо буде багато потьоків, шарф виглядатиме неохайно.

Перенісши контур на тканину, дай йому підсохнути.

А тепер — розпис. Май на увазі: після висихання барвники стануть світлішими. Починаємо зі світлих ділянок — у разі невдачі можна буде залити темнішим барвником. Для більшої мальовничості не заливай фрагменти одною фарбою. Кольори прекрасно змішуються на тканині, перетікаючи один в інший. Тому можна зафарбувати частину фрагмента одним кольором, а з іншого боку іншим — близьким або контрастним. Для спецефектів можна давати спирт або сіль. Крапля спирту, нанесена на барвник, спочатку потіснить його, але потім барвник почне повільно відновлюватися, створюючи перехід від темного до світлого. Кілька великих кристалів солі, кинутих на барвник, «з'їдять» колір і утворять світлі зірочки.

Сушимо готовий розпис на рамі, потім знімаємо, прасуємо через марлю (вона вбере рештки резерву), обрізаємо і підшиваємо краї. Шарф готовий!

Правда, приємно відчути шовкове тепло весняних фарб?

На малюнках подано кілька варіантів композицій для розпису.

!!! СТЕРЕОСЮРПРИЗ !!!

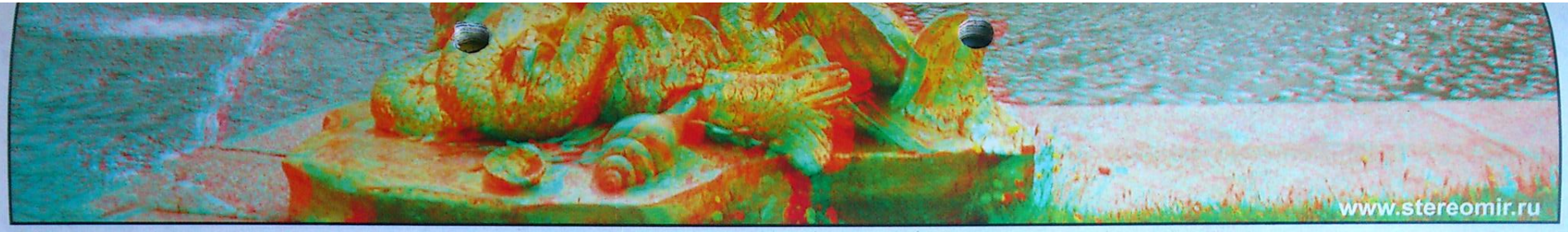

ПОРИНЬ РАЗОМ З «КЛАСОМ» У СТЕРЕОСВІТ!

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

К! Л! А! С!

передплатний індекс

40240

Школярі всіх країн — листуймося!

Темненко Юля
вул.Перемоги, 7
с.Лебедин-2
Шполянський р-н
Черкаська обл., 20635

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю танцювати, малювати, читати журнал «Клас». Хочу знайти друзів по листуванню. На листи з фотографіями відповім у першу чергу.

Мальцева Анастасія
вул.Ентузіастів, 29/2, кв.147
м.Київ, 02147

Мені 12 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю гучні вечірки та веселі компанії. Займаюся бальними танцями. Відповім на листи хлопців і дівчат віком 12-14 років.

Вовчишин Зоряна
вул.Д.Галицького, 1/53
м.Тернопіль, 46013

Мені 13 років. За гороскопом — Близнята. Люблю тварин. Захоплююсь усім незвичайним, містичним, загадковим. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть! Відповім на всі листи.

Мошура Оксана, Седлецька Юля
с.Старі Санжари
Новосанжарський р-н
Полтавська обл., 39313

Юля: Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати сучасну музику. Займаюся спортом. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 13-16 років.

Оксана: Мені 12 років. Захоплююсь творчістю Віктора Цоя. Люблю співати, танцювати. Хто хоче листуватися з прикольною дівчинкою — пишіть! Відповім на всі листи.

Пушкар Андрій
вул.Ревуцького, 7/168
м.Київ, 02091

Мені 10 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати книги, працювати за комп'ютером. Займаюся танцями, музикою, туризмом. Хочу познайомитися з дівчатами і хлопцями віком 9-10 років.

Ющук Ірина
вул.Вишнева, 18
м.Любомль
Волинська обл., 44300

Мені 15 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями віком 15-18 років.

Антоник Тетяна
вул.Дрогобицька
с.Нове Село
Дрогобицький р-н
Львівська обл., 82170

Мені 13 років. Я дуже симпатична і вродлива дівчина. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з розумним і веселим хлопцем віком 13-15 років. Пишіть!

Довгасенко Святослав
вул. 15 Квітня, 4/50
м.Тернопіль, 46023

Мені 13 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати сучасну музику. Хочу листуватися з дівчатами віком 12-14 років.

Юля
б-р Шевченка, 62/23
м.Маріуполь
Донецька обл.

Мені 15 років. За гороскопом — Терези. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки. Чекаю на листи від хлопців віком 15-17 років.

Коваль Маріанна
вул.Золотогірська, 4/7
м.Тернопіль, 46012

Мені 13 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Вільний час проводжу із друзями. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Відповім на кожен лист. Пишіть!

Ціп'ящук Тоня
вул.Вишнева, 16/4
м.Любомль
Волинська обл., 44300

Мені 14 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати сучасну музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 14-17 років.

Люба, Володя, Таня
вул.Січових Стрільців, 7/1
м.Хоростків
Гусятинський р-н
Тернопільська обл., 48244

Люба: Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 11-13 років. Пишіть!

Таня: Мені 11 років. Хочу листуватися з дітьми з усієї України.

Володя: Мені 10 років. Граю у футбол, волейбол, баскетбол. Люблю слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями приблизно мого віку. Відповім на всі листи.

Ліля
вул.Б.Хмельницького, 5-а/32
м.Бердичів
Житомирська обл., 13313

Мені 14 років. Люблю читати книжки, грати у бадмінтон. Буду листуватися зі всіма, хто мені напише. Відповім на всі листи.

Маша
вул.Лермонтова, 25/2
м.Здолбунів
Рівненська обл.

Весела, симпатична дівчинка хоче знайти собі друзів по листуванню. Це мають бути хлопці з усієї України віком 11 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Гречкосій Надя
вул.Олега Кошового, 43
с.Шевченкове
Кілійський р-н
Одеська обл.

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. Дуже люблю танцювати і співати. Захоплююсь виробами з бісеру. Улюблений предмет — іноземна мова. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-15 років. Листи бажано надсилати з фотографіями.

Галя і Даша
вул. Івана Франка, 68
с. Н.Вербіж
Коломийський р-н
Івано-Франківська обл., 78218

Галя: Мені 12 років. За гороскопом — Рак. Люблю співати, танцювати. Буду листуватися з хлопцями будь-якого віку.

Даша: Мені 12 років. За гороскопом — Близнята. Люблю танцювати, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями приблизно мого віку.

Миколайчук Саша і Вітя
вул. 15 Квітня, 4/49
м.Тернопіль, 46023

Нам по 14 років. За гороскопом — Рак. Любимо слухати сучасну музику, подорожувати країною і одягатися не так, як усі. Хочемо листуватися з дівчатами віком 13-15 років. У першу чергу відповімо на листи з фотографіями.

Маслій Христина
вул.Червоноармійська, 65
смт.Ясіня
Рахівський р-н
Закарпатська обл., 90630

Мені 12 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю слухати сучасну музику, читати книжки. Обожнюю домашніх тварин. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 10-13 років.

Кілюх Юля
вул.Перемоги, 51/34
м.Кузнецовськ
Рівненська обл., 34400

Мені 13 років. За гороскопом — Терези. Люблю слухати музику, грати у баскетбол. Вільний час проводжу у колі друзів. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-15 років. Хто мені напише — вишлю своє фото.

Бориславська Оля
вул.Некрасова, 53
м.Шепетівка
Хмельницька обл., 30400

Мені 15 років. За гороскопом — Телець. Люблю географію, інформатику. Мрію про навколосвітню подорож. Вільний час проводжу у колі друзів. Хочу знайти друзів по листуванню віком 14 років. Пишіть! Ми обов'язково знайдемо спільну мову.

Завістовська Вікторія
вул.Островського, 100/8
м.Шепетівка
Хмельницька обл., 30400

Мені 14 років. Люблю слухати сучасну музику. Захоплююсь комп'ютерами. Вивчаю польську мову. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 13-17 років. Відповім на всі листи.

Циганок Людмила
вул.Миколаївська, 31
м.Прилуки
Чернігівська обл., 17500

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. Люблю пригоди і подорожі, слухати музику і ходити на дискотеки. Хочу стати барменом або офіціантом. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 14-17 років.

Казмірчук Марія
вул.Лермонтова, 25/2
м.Здолбунів
Рівненська обл., 35705

Я люблю розважатися з друзями, але мені їх не вистачає. Тому хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть! З нетерпінням чекаю.

Фещук Світлана
вул.Грушевського, 43
с.Шубків
Рівненський р-н
Рівненська обл., 35325

Мені 12 років. За гороскопом — Діва. Захоплююсь бісероплетінням. Хочу листуватися з дітьми з різних куточків України віком 10-16 років.

Макарова Таня
вул.Полтавська, 10-б/24
м.Охтирка
Сумська обл., 42700

Мені 15 років. Люблю малювати, танцювати, писати вірші. Буду листуватися з хлопцями і дівчатами віком 14-16 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Різниченко Олена
вул.Дніпровська, 22
с.Володимирівка
Томаківський р-н
Дніпропетровська обл., 53550

Мені 12 років. Люблю слухати музику, читати журнал «Клас». Хто хоче зі мною познайомитися — пишіть!

Реконструйований декоративний елемент корми

На морі — не на суші!
Морська подорож видалася такою важкою та виснажливою для пілігримів, що ті буквально засинали на ходу. Дошкуляла морська хвороба, сирість, якої особливо вистачало в нижніх приміщеннях судна.

Кормова палуба

Фальшборт

Навігаційний стіл

Бізань-щогла

Напівпалуба

Сходи

Помпа

Капітанська каюта

Вантажі та припаси

Стерно

Керманич

Джон Гоуланд — пілігрим, який випав за борт, але щасливо порятувався, вхопившись за канат.

Дубові шпангоути

Баласт (каміння)

Кабестан (горизонтальний коловорот для накручування якірного каната)

Гармата для нового поселення

Керування судном
Корабель управлявся за допомогою вітрил та частково — величезного важеля, з'єднаного з румпелем, який обертав кермо. Пересуваючи важіль з боку в бік, керманич повертав кермо у потрібному йому напрямі.

Технічні дані

Екіпаж: бл. 25 чоловік

Склад пасажирів:
44 чоловіки, 19 жінок, 9 хлопців, 10 дівчат

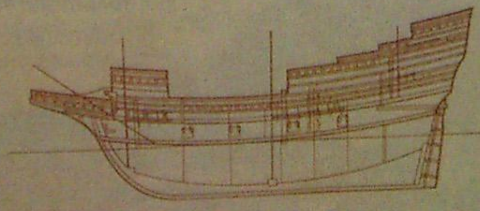

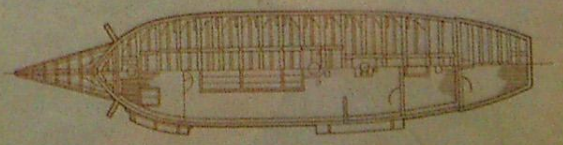

Довжина: бл. 29 м

Висота гротмачти: бл. 29,5 м

Ширина палуби: бл. 8 м

Знайте, хлопці та дівчатка, що воно таке – КАМЧАТКА!

Тобі доводилося мандрувати на край світу? Це коли перед тобою не просто берег, омитий океаном, а коли з першого погляду видно: так, це край світу! Щоб під ногами була не смужка золотого піщаного пляжу, а сірий вулканічний попіл. І щоб не пальми зелені шуміли навколо, а благенькі мохи з лишайниками животіли, немов примовляючи: «Ну чого тобі ще від життя було потрібно!» Якщо нічого такого у твоєму житті ще не було, вітаю — в тебе все попереду. А от я цим похвалитися не можу. Бо вже там був.

Та окраїна світу, на якій мені довелось побувати, називається Камчатка. Ну що, тепер тобі зрозуміло, чому всі задні парти у класі називають камчатками? Його в такий баранячий ріг скрутити може, ніякий натураліст не впізнає! Де ви, пейзажисти, чому не намалюєте?

НА ЗАДНІЙ ПАРТІ СВІТУ

Самі камчатці рідко замислюються, в якому унікальному місці їм пощастило жити. Бо для них це просто повсякденщина. Та що камчатці, навіть ті, хто багато подорожує по цьому суворому півострові, хто бачить, наскільки красива і різноманітна його природа, рідко усвідомлюють, наскільки вона красива! Ні з чим не зрівнянний запах осіннього листя, гордий вид Камчатських вулканів та сила-силенна таємниць. А є ще п'яний березовий ліс, розташований у середніх висотах на підході до Долини Гейзерів. Дерева тут ростуть у таких умовах, що їхні стовбури постійно викручує якщо не снігом, то вітром, і поки таке дерево досягне «повноліття», Незабутні враження лишають надзвичайно гарні пемзові відкладення Курильського озера. Така собі гра хвиль та вітру — мовляв, «я видуваю, а ти вимиваєш...» У кого краще, той і виграв. А чого варта одна тільки

ДОЛИНА ГЕЙЗЕРІВ

Уяви собі таку картину. Внизу в різнокольорових нішах щось чавкає, булькає, ніби вариться в казковій каструлі. Всі гейзери відрізняються один від одного і складом, і температурою: в одних можна запросто зварити їжу, в інших — скупатися, а варто впасти у третій — і зваришся сам.

Загалом Долина Гейзерів становить собою каньйон, ширина якого — 4, а довжина — 8 км. По каньйону протікає річка Гейзерна. А на ділянці, яка займає площу понад 6 квадратних кілометрів, розкидано понад 40 гейзерів та сила-силенна термальних джерел. Усе тут, мов на велетенській кухні, безперервно шипить, шкварчить та булькає.

Зовні гейзери теж не однакові: є сірі — холодніші, є й червоні — в них краще не купатися. Деякі невдоволено бурчать і чавкають глиною, інші здіймають свої фонтани на кілька метрів. Відчуття таке, ніби потрапляєш на іншу планету або на Землю в момент її становлення. Втім, друге порівняння не таке вже й далеке від істини, тут на вулканах ще справді продовжуються геологічні процеси формування нашої планети.

Кожен гейзер має свою періодичність та час «плювання». Найбільший з-поміж них — гейзер Велетень, який викидає гарячу воду на 30, а пару — на 300 метрів угору. І так — кожних 6 годин. Я перевіряв.

Рано навесні в цю долину починають навідуватись ще напівсонні після зимової сплячки ведмеді. Хитрі тварини давно зметикували, що там, де найтепліший грунт, найшвидше проростають рослини. Попоївши, клишоногі дрімають під сонечком та облизують багаті на мінерали породи, нікуди особливо не поспішаючи. Ніби знають, що дістатись у Долину Гейзерів можна лише вертольотом. Чого ж тоді боятись!?

КАМЧАТКА В КАМЧАТЦІ

Так часом називають розташований на півострові Кроноцький заповідник, і це цілком справедливо: і в надрах, і на грунті, і в морі тут зустрінеш практично все, на що багатий тутешній край камчатський. Та заповідник заповідником, але й навіть у цьому місці не вдавалося повністю уникнути впливу діяльності всюдисущого та невгамовного гомо сапієнса. Один з художників, що відвідав півострів, залишив таку картину: узбережжя та іржава бочка. Інших асоціацій цей півострів у нього тоді не викликав.

Після відновлення заповідника антропогенні «шрами» на обличчі Землі зарубцьовуються, природа бере своє.

Відновилась чисельність соболів. Ведмеді та олені зараз почуваються в заповіднику як сир у маслі. Дикі олені, немов якісь домашні тварини, нічого не бояться, бо знають, що не чекає тут на них ніяка підлість.

Кроноцький заповідник — найведмежіший заповідник у світі. Тут живе понад 700 клишоногих! От і доводиться раз по раз перед ними з дороги сходити — господарі ж! Те ж саме можна сказати про сніжного барана.

А ще є білоплечий орлан, в окремих птахів розмах крил досягає 2 м 20 см. Найбільших риб — чавича, що нереститься тільки по річках у дуже обмеженій кількості. З морської риби — лососеві акули, вони бувають вагою до 200 кг та до 2,40 м завдовжки.

ДОЛИНА СМЕРТІ

Який край світу без зловісних місць! Одна з «візитних карток» цього півострова — місце масової загибелі звірів, що у верхів'ях річки Гейзерної, так звана Долина Смерті. За складом газів, що викидаються з підземних джерел, вона полишає позаду всі інші Долини Смерті (така вже для них типова назва). Тут дуже особливий за складом газ і тому траплялася багатократна загибель, у тому числі навіть бурих ведмедів, що заходили сюди в пошуках невідь чого. Вони падали, навіть не смикнувшись.

Власне Долину Смерті складають кілька невеликих яруг, які є джерелами річки Гейзерної. Холодні парогазові струмені викидають сірководень та інші гази. Робота там небезпечна, працювати можна тільки у вітряні дні. Ніякий протигаз не стане порятунком. Лиховісне місце з усіх сторін оточене породами зеленкувато-жовтого кольору. Це передгір'я вулкана Кихпинача. Погода там рідко буває гарна. Вічні тумани, мряка і отой неприємний запах, який ніколи не зникає. Запах смерті. Навіть вода там якогось дивного синюватого кольору. Вона біжить по замшілих глинистих жовтуватих каменях... Похмуре, дуже похмуре місце.

За 9 років, від 1975 до 1983, у цій долині зібрали багатий «врожай» — понад 200 трупів звірів та птахів. Найбільше — дрібних гризунів. Не обминула лиха доля й ведмедів з росомахами, не пощастило й деяким лисицям та воронам. Захотілося їм дуже, бачте, падлом полакувати.

Травоїдні гинуть рідше, бо ж яка трава ростиме на цих схилах! А до водопою можна й в іншому місці спуститися. Час загибелі тварин збігається з періодами, коли сама долина вивільняється від снігу (з травня аж до жовтня). Дослідження показали, що смерть тварин настає через високу концентрацію отруйних газів, зокрема — сірководню. У тих краях, де є діючі вулкани, сірководень ніколи не буває рідкістю.

Долина Смерті лежить на шляху піднімання з підземних глибин газових течій із високим вмістом сірки. Невипадково на дні річки, а також на її прибережному камінні — сірчані нальоти. На відкритих, доступних для вітру ділянках відкладів сірки майже нема.

Тут, як ніде у світі, утворився своєрідний екологічний ланцюжок: першими навесні гинуть мишовидні гризуни, потім — заманені трупами росомахи й ведмеді, а з птахів — ворони та орлани. Якщо одразу прибирати трупи, ланцюжок загиблих тварин різко зменшиться. Та кому захочеться лізти в сірководневе пекло, проти якого й протигаз безсилий!?

Феноменально й те, що трупи тварин зберігаються дуже довго, не розкладаючись. Виявилось, що в Долині Смерті в умовах отруйної атмосфери притлумлена окислювальна здатність бактерій.

Природні явища, схожі на камчатську Долину Смерті, відомі й в інших регіонах планети, котрі вирізняються з-поміж інших активною вулканічною діяльністю: неподалік Йєллоустонського парку у США (Мертва Долина), на Яві (Індонезія) теж є кілька «долин смерті». Поблизу Неаполя в Італії є Собачий Грот, безпечний для людини, проте смертельно небезпечний для собак та іншої чотириногої звірини, яка ростом не перевершує собаку. Річ у тому, що отруйний газ заповнює цей грот не повністю, а лише нижні його рівні. От і виходить, що ходити по ньому можна, а присісти чи прилягти — зась!

І нехай кажуть після того, що в ногах правди немає!

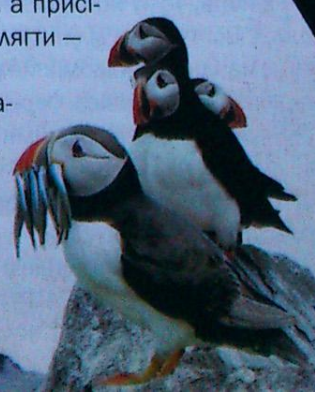

Великий теніс – великі турніри

«Турнір Великої Бейсболки вітає своїх учасників!» Це не газетний заголовок (на жаль), це рекламно-вітальний плакат, який ми акуратно вимальовували та виписували цілий день напередодні відкриття цього нового тенісного турніру. Учасників у ньому поки що тільки вісім (уся наша Класна компанія плюс пані Ганя, Во Вік та Крапка), та нас це не лякає. Бо в першому чемпіонаті світу з футболу теж брало участь тільки 13 команд, зате подивись, на що стали схожі сучасні мундіалі! Таке враження, ніби півсвіту нічим іншим не живе, тільки футболом. Тож не втрачаймо оптимізму, і якщо колись ти почуєш у випуску спортивних новин по каналу BBC чи CNN про турнір (а може, й цілу серію турнірів) Великої Бейсболки, знай, що це він! Цікаво, яке він місце посідатиме тоді у світовій ієрархії?

Класифікація змагань

Розібратись у світовому тенісному господарстві непросто — багато турнірів, і всі різні за рівнем участі знаменитих тенісистів. Тому почнемо з найпростішого. Всі турніри діляться на особисті та командні. Найвідоміший командний турнір — Кубок Девіса. Серед особистих турнірів найпрестижнішими вважаються відкриті першості США, Англії, Франції та Австралії. Їх ще називають турнірами Великого Шолома.

Крім цих змагань, під егідою міжнародної тенісної федерації (ATP) проводяться «Tennis Masters Series» та «International Series». Щоб найсильніші тенісисти не зустрічалися між собою вже в перших турах, їх розсіюють по турнірній сітці. Деякі турніри проходять одночасно, і часто гравці самі вирішують, де вони будуть грати, а де на них нехай краще не чекають.

Кожний турнір і тенісист має свій рейтинг. На турніри високого рівня допускаються в першу чергу ті гравці, які посідають високі місця у світовій класифікації. Решта проходять відбіркове сито.

Рейтинги тенісистів

Від початку року і до останнього турніру сезону гравці змагаються за звання найкращого тенісиста. На початку року кожний гравець у цьому заліку має нуль очок, незалежно від того, яке він посідав місце у попередньому сезоні. Набрані кожним тенісистом очки сумують і визначають кращих гравців. У залік чемпіонської гонки беруться результати кожного гравця у 18 турнірах під егідою ATP. У цей залік обов'язково входять результати гравців на турнірах Великого Шолома і п'ять найкращих результатів у «Міжнародній серії». Якщо гравець з якоїсь причини пропускає той чи інший обов'язковий турнір чемпіонської гонки, то йому в залік іде нуль очок.

І це незалежно від того, був він травмований чи не отримав допуску до турніру. Колись гравці, які пропускали турніри через травми, отримували протягом певного часу так звані «захисні очки». Відмінено зараз і нараховування за перемоги у турнірах преміальних очок (bonus points»). Зараз у залік беруться лише реально набрані очки, як у чемпіонському марафоні «Формули-1».

Допуск до найважливіших турнірів тенісисти отримують залежно від своїх результатів у попередніх турнірах, це так званий поточний рейтинг, який визначають за системою 52 тижнів. Перед кожним турніром підраховують загальну кількість очок, набраних тенісистом у 18 турнірах, проведених за останні 52 тижні (тобто за рік) перед даним турніром. Таким чином, поточний рейтинг кожного тенісиста постійно змінюється. І лише наприкінці року поточний рейтинг кожного тенісиста переймемо вують на річний рейтинг, ось тоді він і визначить місце спортсмена у світовому рейтингу.

Як правило, у чоловіків тенісний сезон завершується турніром восьми гравців з найкращими поточними рейтингами. Переможця такого турніру вважають чемпіоном світу в особистому заліку.

Кубок Девіса

Історія цього тенісного чоловічого турніру нараховує понад сто років. Уперше він відбувся у Лонгвудському крикетному клубі в 1900 році. І хто, ти думаєш, придумав його? Найзви-

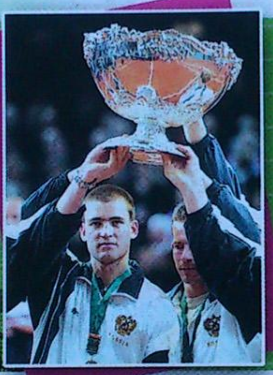

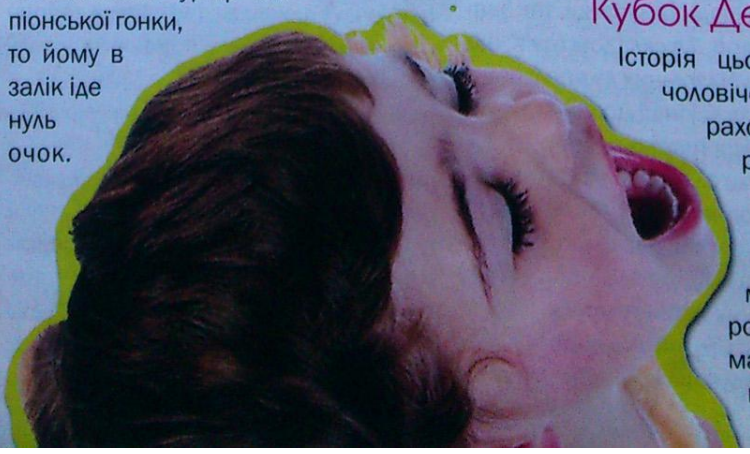

чайнісінький студент Гарвардського університету Дуайт Філлей Девіс. Він купив перехідний кубок (велика срібна салатниця та дві дерев'яні підставки із срібними пластинами) і разом із своїм прізвищем подарував його організаторам. Кубок важив близько 6,5 кг. У перших щорічних змаганнях цей трофей виборювали збірні США та Великобританії, перед Першою світовою війною до них приєдналися ще команди Франції, Бельгії, Австрії, Австралії, Німеччини та Канади. Сьогодні про шалену популярність турніру свідчить хоча б число учасників: 1999 рік — 129 країн, 2000 — 136, 2001 — 138, 2002 — 142 країни. А призовий фонд останнього розіграшу склав 8,5 мільйона американських доларів, які виділила небідна фірма NEC, основний спонсор змагань ще від 1981 року.

До первинного Кубка Девіса додали третю срібну пластину, зробили другу основу: перші дві були вже вщерть заповнені прізвищами учасників, які виборювали приз. Коли третій постамент так само заповниться прізвищами переможців, дороблять четвертий.

Сам турнір — це захоплюючі, подекуди драматичні поєдинки між найсильнішими тенісистами світу, які з гордістю представляють свої країни. Матч між двома збірними відбувається протягом трьох днів і складається з 5 поєдинків, кожний з яких триває до трьох виграних сетів. У перший день перші номери команд змагаються з другими номерами команд суперників. Наступного дня відбувається одна парна зустріч, а на третій день — ще два поєдинки: перші та другі номери команд зустрічаються між собою. Ця традиція зберігається від першого турніру.

У Світову групу країн, що виборюють Кубок Девіса, останніми роками входять 16 команд. Кожна команда з лютого по вересень щороку проводить по три поєдинки. Спочатку визначають вісімку кращих, а потім у фінальній частині турніру розігрують приз. Вісімка гірших команд Світової групи виборює право участі в наступному сезоні з вісімкою кращих команд, що стають переможцями зональних баталій. Зараз усі країни світу поділені на такі три зони: Європа+Африка, Америка, Азія+Океанія, кожна з яких нараховує по чотири групи. Наша збірна бере участь в одній з євро-африканських груп.

Уїмблдон

Живописне передмістя Лондона, Уїмблдон, гостинно приймає найкращих тенісистів планети щороку в кінці червня — на початку липня. Там, починаючи з 1877 року, відбувається відкрита першість Англії — найстаріший тенісний турнір. Уїмблдонський турнір ще називають світовою першістю на трав'яних кортах. Адже скільки проводиться цей турнір, стільки всі поєдинки відбуваються на зеленій, густій, акуратно постриженій травичці, висота якої на початку змагань становить 5 мм. І це не просто данина черговій англійській традиції. Всі тенісні матчі проходять на кортах Всеанглійського тенісного клубу під патронатом королівської родини. Королівська сім'я вітає гравців, дякує хлопчикам, які вправно подають м'ячики, бесідує з фіналістами і, звичайно, вручає нагороди переможцям.

Ще цей турнір знаменитий тим, що всі учасники обов'язково виступають у білій формі. Колись, коли змагання тривали рівно 7 днів, його називали «білим тижнем». Для майже півмільйона глядачів із 60 країн світу організатори заготовляють до 30 тонн полуниць. Полуниці з вершками — улюблені, можна сказати, фірмові ласощі на цих змаганнях. Ще за кілька днів перед турніром біля кас, які продають квитки, можна побачити наметові містечка уболівальників, які очікують свята тенісу. Вартість квитків — від 2 до 60 фунтів. А якщо хочеш просидіти весь день на трибуні, можеш собі взяти за 1,7 фунта в оренду м'якеньку подушечку. Не рідко можна зустріти групи любителів тенісу, які просто собі лежать на трав'яних газонах і теревенять про шанси своїх улюбленців на перемогу.

На турнір з'їжджаються понад три сотні найкращих тенісистів світу, які змагаються в одиночних і парних чоловічих та жіночих розрядах. Призовий фонд Уїмблдонського турніру чималенький — 9 мільйонів фунтів стерлінгів. Є за що поборотися! На додачу до призових переможці у жіночому і чоловічому турнірі відкривають першим танцем святковий бал для всіх тенісистів.

На цей бал з'їжджається еліта з багатьох країн. Там можна зустріти не лише відомих спортсменів, а й політиків, співаків, акторів, письменників, кутюр'є, бізнесменів, художників, продюсерів, режисерів — кого там тільки немає!.. От би й нам ще туди навідатись!..

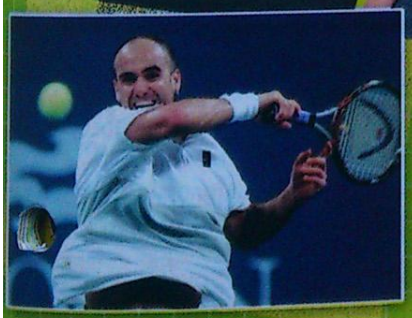

Історія вугілля

Кам'яному вугіллю, яке дає нам зараз тепло, багато мільйонів років. Спочатку це була рослинність заболочених лісів, які вкривали Європу, Азію та Північну Америку. Листя, насіння та відмерлі гілки, падаючи на землю, розкладалися. Зверху нагромаджувалися осадочні породи, поступово витісняючи воду з гниючої маси та спресовуючи її у торф, а потім — у кам'яне вугілля. По мірі збільшення тиску та нагрівання процес утворення вугілля проходив п'ять етапів.

◄ **Скам'яніла деревина.** Гагат — дуже твердий легкий чорний матеріал, утворений із шматочків деревного плавника, похованих на морському дні. Він добре полірується, піддається різьбі. Як виробний камінь використовувався вже у бронзовому віці.

«Коштовне» вугілля. Багаті поклади гагату є у графстві Йоркшир (Англія), в Альпах. Кулони доби римського володарювання у Британії, знайдені в Йорку, вирізані, скоріш за все, з місцевого матеріалу. ►

◄ **Предки вугілля.** Можливо, саме так виглядали болота кам'яновугільного періоду.

Походження вугілля. ► Вугілля утворюється тоді, коли у вологих районах із слабким стоком (наприклад, болота) назбируються поклади рослинних решток. Мертві рослини просочуються водою, гниють, але остаточно не розкладаються.

◄ **Торф'яний шар.** Торф — це ущільнений шар рослинності, яка гниє. У ньому ще можна вирізнити коріння рослин та насіння. У болотистих місцевостях, де постійно утворюється новий торф, місцеві жителі нарізають його, висушують і використовують як паливо.

Буре вугілля. Спресовуючись, торф перетворюється на пухку коричневу речовину — лігніт. Невисушений торф складається з води на 90%, лігніт — на 50%.

Вугілля. Під тиском лігніт перетворюється на бітумінозне (або побутове) вугілля — твердий, хрусткий та багатий на кисень.

Найтвердіше вугілля. Найцінніше вугілля — антрацит, він же й найтвердіший. Антрацит містить найбільше вуглецю, дає менше диму і більше тепла.

▼ *Буре вугілля*

▼ *Побутове вугілля*

▼ *Антрацит*

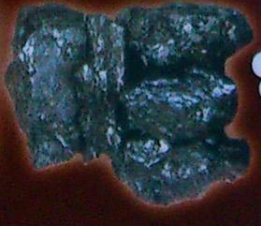

Що таке морозиво з погляду фізика? Застигле молоко. Та якщо поставити в морозильник молоко і заморозити, вийде шматочок льоду, не схожий на морозиво. Заморожене молоко тверде, його складно відкусити — можна без зубів лишитись.

Отут на допомогу і приходять різні технології. На заводі з виробництва морозива молоко, уже підготовлене та охолоджене до температури застигання, подають на пристрій, який розпилює його всередині морозильної камери. Утворюється сила-силенна дрібних кришталиків молока, які тут же змерзаються між собою. Ця маса і становить таке любиме нами морозиво.

І властивостями, і смаком воно сильно відрізняється від звичайного замерзлого молока.

А зараз — **рецепт морозива в домашніх умовах.** Спочатку готуємо молоко: для цього його гріємо та розчиняємо у ньому одну-дві ложки цукру-піску. Чекаємо, поки молоко остигне, і ставимо в холодильник — його бажано охолодити до температури, яка найближча до температури застигання молока. Далі збиваємо охолоджену масу, краще міксером, і швидко ставимо в морозильник для прискореного заморожування. Замерзла маса смаком нагадуватиме молочне морозиво. А якщо перед збиванням молочної суміші в неї додати яєчний жовток, то отримаємо пломбір.

Увага! В жодному разі не заморожуй молоко у скляному посуді — він може лопнути. Надійніше використовувати пластикові або паперові стакани.

І на завершення — **рецепт морозива крем-брюле!** Беремо 10 шматочків цукру, півлітра молока, 1 чайну ложку картопляного борошна, 2 яєчних білки, 50 г цукру, 1 чайну ложку желатину. Шматочки цукру, змочивши водою, ставимо в каструльці на вогонь і тримаємо доти, поки вони наберуть світло-коричневого кольору. Вливаємо півсклянки води і проварюємо. Картопляне борошно ретельно змішуємо з молоком та цукровим піском і, помішуючи, доводимо до кипіння, потім виливаємо туди палений цукор. Збиваємо білки в густу піну, обережно перемішуємо з гарячим кремом і розчиненим желатином. Крем розкладаємо у скляні вазочки.

5 епізодів із життя їжачків

Іде їжачок у тумані, конячку шукає:
– Конячко! Конячко!..
у відповідь — ані звуку. Аж тут хтось процокав поряд з ним, спинився, похрумкав, щось жуючи, і знову поскакав.
– Ти диви! — здивувався їжачок. – Конячка «Стелс»!

Зустрічаються два їжачки, в одного лапка забинтована.
— Що з тобою?!
— Та... Спина засвербіла — почухатись хотів...

Америка. Група дитячого садочка з виховательницею приходить на екскурсію в зоопарк. Підвели до клітки, де сидів їжачок, і вихователь запитує:
– Скажіть-но мені, дітки, хто тут такий.
Ті мовчать мов води в рот понабирали — ніхто ж не знає!
– Діти, — не вгамовується вихователька, — ми ж вам про нього стільки розповідали...
Тут один хлопчик в окулярах підходить до клітки і задумливо каже:
– Так ось ви який, містере Джордж Вашингтон...

Виграв заєць у лісову лотерею цілий ящик «Кока-коли», а щоб звірі «на хвіст не падали», сховав його під кущем і повішав велику яскраву табличку (щоб усі бачили): «Кока-коли» тут немає!» І пішов, задоволений власною хитрістю. І не знав, косий, що з кущів навпроти за ним слідкувала пара хитрих очиць.
Приходить він наступного дня водичкою поласувати, а під кущем порожньо. І на гілці записка з корявим написом: «Їжачок «Кока-коли» не брав».

Іде лісом дуже розумний їжачок. Аж тут перед ним на галявині — залізнична колія, рейки високі, перелазити важко...
— Еге, — зметикував кмітливий їжачок, махнувши лапкою, — нема дурних угору дертися, я їх краще обійду.

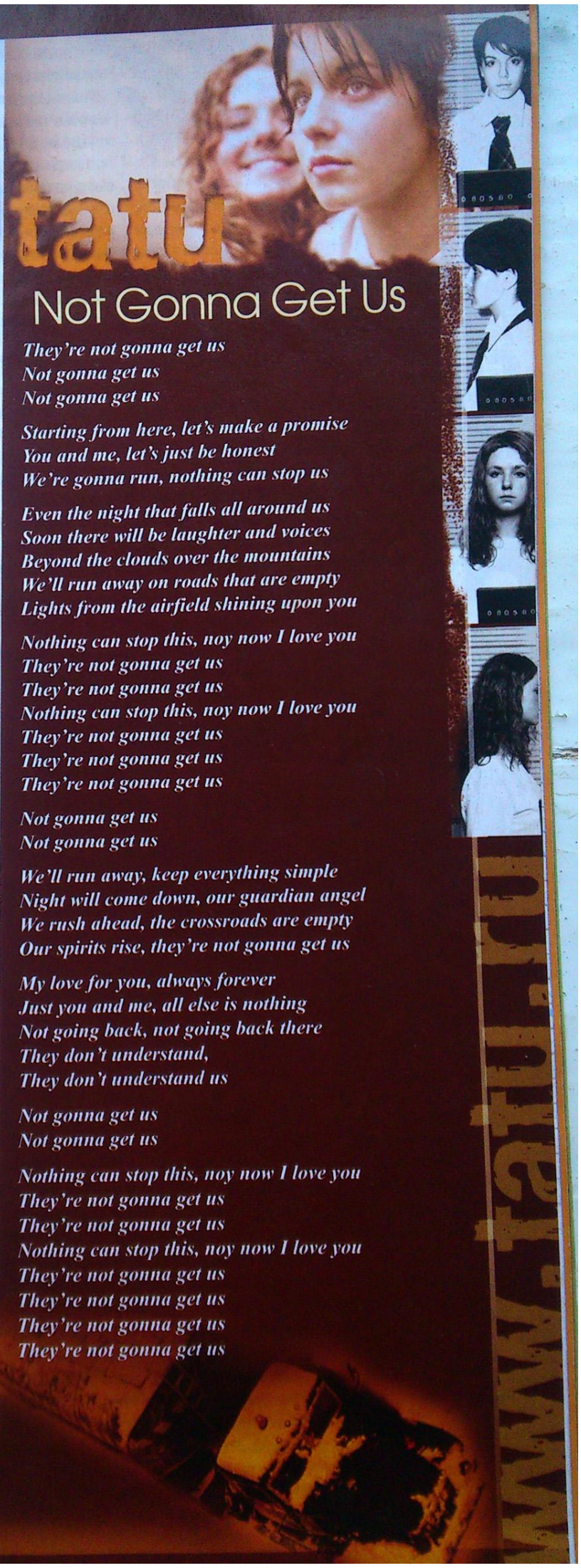

Not Gonna Get Us

They're not gonna get us
Not gonna get us
Not gonna get us

Starting from here, let's make a promise
You and me, let's just be honest
We're gonna run, nothing can stop us

Even the night that falls all around us
Soon there will be laughter and voices
Beyond the clouds over the mountains
We'll run away on roads that are empty
Lights from the airfield shining upon you

Nothing can stop this, noy now I love you
They're not gonna get us
They're not gonna get us
Nothing can stop this, noy now I love you
They're not gonna get us
They're not gonna get us
They're not gonna get us

Not gonna get us
Not gonna get us

We'll run away, keep everything simple
Night will come down, our guardian angel
We rush ahead, the crossroads are empty
Our spirits rise, they're not gonna get us

My love for you, always forever
Just you and me, all else is nothing
Not going back, not going back there
They don't understand,
They don't understand us

Not gonna get us
Not gonna get us

Nothing can stop this, noy now I love you
They're not gonna get us
They're not gonna get us
Nothing can stop this, noy now I love you
They're not gonna get us
They're not gonna get us
They're not gonna get us
They're not gonna get us

Про граніт науки та школярські муки

Знаю, не всяка правда приємна на смак, та речі потрібно називати своїми іменами. Хоча б тому, що краще від брехні не буде, а так дивись — і призадумаєшся. Якщо не пізно ще, звичайно.

Так от до чого я веду. Травень ось-ось скінчиться, червень на носі, а де червень, там і екзамени. А де екзамени, там і проблеми часто-густо виростають, мов мухомори з-під землі. І тут проблема №1 — не кожен з нас може похвалитися вмінням гарно і довго говорити. Так, я згідний, ще треба мати, що сказати. Але ж погодься й ти, важливо не тільки утримати в голові купу різної інформації, а й так нею розпорядитися, щоб розповідь вийшла цікавою та змістовною.

Чим більше читаєш, тим густіша каша в голові. Та від цього не втечеш — учитися все одно потрібно, як же інакше? А щоб граніт науки успішно гризти, виявляється, потрібні зовсім не гострі зуби, а добра пам'ять.

Над проблемою розвитку і вдосконалення людської пам'яті працює дуже багато людей, серед яких є спеціалісти різних наукових галузей. Сьогодні винайдено дуже багато методик запам'ятовування інформації, але одним з найефективніших і донині вважається древній, але надзвичайно простий метод Цицерона.

Називається він так на честь знаменитого римського оратора Марка Тулія Цицерона (106-43 рр. до н.е.), який прославився тим, що у своїх блискучих виступах ніколи не користувався папірцями із записами. Цицерон утримував у своїй феноменальній пам'яті безліч фактів, цитат, історичних дат, подій та імен. Його виступи були просто приголомшуючими.

Просто та ефективно

Метод Цицерона ще називають методом місць, або системою римської кімнати. Він полягає в тому, щоб послідовно розставити речі чи поняття, які потрібно запам'ятати, у добре знайомій кімнаті. Тоді буде достатньо лише уявити цю кімнату, щоб відновити необхідну інформацію. Саме так робив Цицерон, готуючись до своїх виступів, — прогулювався по дому й подумки розставляв ключові моменти виступу в заздалегідь визначених місцях.

Перш ніж ти почнеш використовувати цей метод на практиці, з'ясуй для себе чітку послідовність таких «опорних» місць у кімнаті, в яких ти умовно будеш розміщувати основні елементи потрібної інформації. Склади на папері перелік цих місць. Нехай твоя зорова пам'ять їх зафіксує. Тепер достатньо просто тримати його в голові, але якщо тобі важко запам'ятати цю послідовність, спробуй пройтись по кімнаті, як робив це великий оратор, подумки розставляючи інформаційні елементи на визначені місця. З часом у тебе зникне потреба розходжувати по хаті, досить буде лише включати свою уяву. При цьому важливо дотримуватись однієї умови: кімната чи будь-яке інше приміщення має бути тобі добре знайоме.

Спробуй почати зі своєї кімнати. Якщо в тебе такої немає — з найулюбленішої кімнати в домі. Нехай пунктом відправлення завжди будуть двері, тоді — ближній лівий кут або те, що у ньому стоїть, далі — ліва стіна, дальній лівий кут... Рухайся за годинниковою стрілкою. Згодом ти зможеш включати все більше предметів, збільшуючи кількість місць для розміщення потрібної інформації. А поки краще обмежитись найпомітнішими предметами, які мають постійне місце. Наприклад, двері чи вікно, шафа, рояль, карниз, люстра... Бо такі речі, як крісло, книги, радіоприймач, м'яка іграшка можуть пересуватися з місця на місце, і зиску з них не буде.

Окрім послідовності зліва направо, зберігай послідовність зверху вниз. Я маю на увазі, що два предмети можуть знаходитись один над одним, скажімо, картина може висіти над диваном, а лампа — над фотелем.

Якщо треба запам'ятати елементи різної тематики, можеш уявно використовувати не лише одну кімнату, а й усю квартиру, квартири своїх родичів, друзів, шкільні приміщення чи навіть добре вивчені маршрути пересування та знайомі відрізки шляху, наприклад: від твого будинку до школи, від магазину до ближньої станції метро чи навіть просто улюблену доріжку в парку. Дуже добре використати клас, де конкретна інформація буде тобі потрібною. Скажі-

мо, щоб краще запам'ятати тему з історії, спробуй розмістити ключові елементи (події, постаті, документи) в історичному кабінеті (на дверях, на дошці, на першій парті, на останній).

Світ асоціацій

Але зовсім недостатньо порозставляти необхідну інформацію на визначені місця у строгій послідовності. Щоб цей метод спрацював, треба вміти створювати цікаві асоціації, через які й засвоюється необхідна інформація. У цьому й полягає ефективність методики.

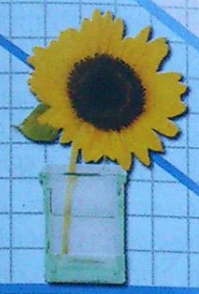

Для прикладу спробую продемонструвати, як можна запам'ятати кілька слів, що стоять у строго визначеному порядку: сир, цуценя, пластилін, лінійка, термометр, лист і калюжа. Як бачиш, між цими поняттями взагалі немає жодного зв'язку, тому запам'ятовувати такі речі завжди набагато складніше, ніж поняття, приналежні до однієї певної теми. Так, та чи не для цього придумали метод Цицерона? Розміщуючи слова у певній послідовності по своїй квартирі, я вигадую нестандартні зв'язки між кожним словом та місцем, до якого його прилаштовую. Це дасть можливість пригадати потрібну мені інформацію навіть через довгий відрізок часу. Наприклад, сиром я уявно затикаю щілину в замку, цуценя саджу під дверима в лівому куті, але щоб не забути цей стандартний зв'язок, уявляю, як воно гризе хідник чи плінтус. Пластиліном я так вимазую дзеркало, що в ньому вже нічого не можна побачити, лінійку прикріплюю до дверей шафи, аби вони не могли відчинитися, термометр вкручую замість електричної лампочки у люстру. Тепер переді мною двері до кімнати, у щілину між ними й одвірком я вставляю лист. Зліва біля стіни — диван, я уявляю, що він стоїть у калюжі, а його делікатні ніжки від води от-от розмокнуть. Цікава картина, еге ж?

А от запам'ятати тему з історії, біології чи з географії, переконаний, набагато легше. Наприклад, запеклі битви відбуваються на партах чи під ними, князі сидять на вчительському столі, важливі історичні документи списами прибиті до шкільної дошки, а вороги, звичайно, підвішені до ламп догори ногами.

Головне — перед початком запам'ятовування завчасно визначити предмети, які увійдуть у схему твого шляху. Інакше під час запам'ятовування будеш думати-вагатись, чи пов'язувати чергове поняття саме з цим предметом, чи краще робити з наступним. Це призведе до плутанини у твоїй голові, а метод виявиться неефективним.

Звичайно, доцільніше використовувати таку методу для більш серйозних речей, аніж запам'ятовування примітивного ряду слів. Вона дуже добре зарекомендувала себе під час засвоєння інформації, великих текстів, лекцій, розпорядку дня, переліку виконуваних обов'язків і телефонних дзвінків. А якщо досвіду ефективного запам'ятовування в тебе стане більше, ти зможеш використовувати одне і те ж приміщення декілька разів. Це можливо, коли інформація має певний тематичний зв'язок, бо тоді асоціації на конкретні елементи не будуть змішуватись, і при необхідності ти пригадаєш усе, що потрібно з певної тематики.

Достатньо лише 2-3 тренувань, щоб оволодіти методом Цицерона. У цьому його перевага над іншими сучасними методиками. А крім того, метод римського оратора можна використовувати завжди і всюди, де б ти не опинився. Будь-яке приміщення може стати твоєю «опорною» кімнатою. Її можна просто розглядати, запам'ятовуючи важливі моменти, і одночасно розставляти у ній ключові слова потрібної інформації. А при потребі все знову згадати, достатньо буде лише уявити цю кімнату. Це значно простіше, ніж пригадати увесь матеріал уроку.

І дуже скоро ти сам дивуватимешся з того, наскільки легко засвоюється у твоїй «дірявій» колись голові вся необхідна інформація. А це значить, що ти станеш ще розумнішим та ерудованішим і перестанеш нарешті боятися іспитів. Бо чого ж то їх боятися при такій пам'яті!

Як весело гуляти у трьох координатах

Дивились ми сьогодні з Джо мультик «Льодовиковий період». Не перший раз його дивились, але тільки зараз помітили одну цікаву річ: коли фільм ішов на екрані, ми ніби теж були присутні там, настільки все реалістично (а насправді все це намальовано на комп'ютері). І задумались над тим, як на плоскому двовимірному екрані робиться ілюзія об'ємного простору? Як виходить, що художники-програмісти переконують нас у тому, що ми спостерігаємо за реальними персонажами в їхньому реальному середовищі?

Що таке 3D-графіка?

Не відкрию я тобі ніякої Америки, сказавши, що всі комп'ютерні ігри, відеоролики та комп'ютерні мультики створюються за допомогою змодельованих комп'ютером картинок. Зазвичай створення реалістичної 3D-сцени (D — dimension, тобто вимір по-англійськи) розбивається на три кроки:

1. Створення віртуального 3D-світу.
2. Вибір частини світу, яка буде демонструватися на екрані.
3. Надання зображенню максимальної реалістичності.

Віртуальний світ — це не просто тривимірний комп'ютерний ескіз реальності. Це — складна програма, де для кожного об'єкта є опис його якостей, властивостей, поведінки. Об'єкти віртуального світу не існують у природі, на відміну від тебе, твоєї кімнати, директора школи... Вони — штучні, а їхні властивості задаються програмою. Розробники використовують спеціальні інструменти для опису 3D-світу, щоб кожен об'єкт поводився так, як він повинний поводитись. Те, що ти бачиш на екрані, моніторі, — це тільки частинка віртуального тривимірного світу, вигляд її визначається способом завдання світу, напрямом, у якому тобі заманеться «піти», точкою, в яку будеш при цьому «дивитись». Незалежно від того, який шлях ти вибереш, віртуальний 3D-світ навколо тебе визначить, що ти сам побачиш із свого положення в напрямі свого погляду. Сенс побаченого тобою не повинний мінятись від сцени до сцени. Спосіб руху та вигляд кожного об'єкта повинні переконувати нас у тому, що він має сталу масу, що він завжди твердий або м'який, гнучкий чи якийсь там ще. Розробники комп'ютерних ігор затрачають величезні зусилля на опис 3D-світу, щоб не було в ньому нічого такого, що б видало його нереальність.

Байдуже, наскільки великим та насиченим буде віртуальний 3D-світ. Комп'ютер може відобразити його тільки в один спосіб: вміщуючи пікселі на двовимірний екран (нагадаю: *піксель* — найменший елемент цифрового зображення). А те, як ці пікселі складатимуться, який колір матимуть і все таке, — це вже залежить від задуму дизайнера. Перед тим як картинка стане реалістичною, об'єкти проходять кілька стадій обробки. Найважливіші з них: створення форми, обтягування текстурами, освітлення, створення перспективи, глибини, різкості та згладжування.

Від задуму до форми

Всі предмети мають форму, утворену з прямих та кривих ліній різних розмірів та положень. Для того щоб скласти достовірну 3D-картинку з кривими лініями як в оточуючому світі, доводиться компонувати форму з множини дрібних формочок, так званих **полігонів**. Разом вони утворять структуру, яка називається **каркас**. Він дуже нагадує ескіз об'єкта. На малюнку 1 вже проглядається рука людини. Вона складається з певної кількості полігонів. Щоб рука виглядала природнішою, число полігонів потрібно збільшити приблизно у 3-4 рази, як на другому малюнку. Так набагато краще, хоч і тепер більше скидається на каркас.

Обтягни каркас поверхнею

Інформацію про будь-яку поверхню ми можемо отримати двома способами: подивившись на неї під різними кутами чи спробувавши її на дотик. У тривимірній графіці ми можемо тільки дивитись, і тут джерелами інформації про поверхню стають *колір, текстура, відбиваюча здатність*. Один із способів надання «реальності» об'єкта і полягає

в доборі комбінації цих трьох складових у різних частинах зображення. Щоб колір зображення був схожий на справжній, важливо, щоб комп'ютер міг вибирати колір пікселя з мільйонів кольорів. Різноманітність текстур залежить як від математичної моделі поверхні (від шкіри жаби до желеподібних субстанцій), так і від карт текстур, які накладаються на поверхні. Також необхідно закласти в об'єкти ті якості, які не можна побачити: м'якість та твердість, теплоту та холод... Це все досягається комбінуванням кольору, текстури та відбиваючої здатності. Якщо помилитись хоча б в одному з цих параметрів, відчуття реальності щезає. Поглянь *(мал. 3)*, як додавання поверхні до каркаса починає міняти зображення на малюнку від чогось строго математичного до картинки, в якій ми легко бачимо людську руку.

Світло. Чи задумуєшся ти, вмикаючи світло в кімнаті, як воно, виходячи з лампочки, поширюється по всій кімнаті? А при розробці 3D-графіки необхідно постійно мати це на увазі. Всі поверхні, які оточують каркас, повинні бути освітлені. Освітлення грає ключову роль у двох ефектах, які надають відчуття ваги та цілісності об'єктам: затінення та тінь. Перший ефект затінення полягає у зміні інтенсивності освітлення об'єкта від одної його сторони до іншої. Завдяки затіненню куля виглядає круглою, високі вилиці випирають на обличчі, а ковдра видається об'ємною та м'якою. Ці відмінності в інтенсивності світла разом з формою посилюють ілюзію, що об'єкт окрім висоти та ширини має ще й глибину. Ілюзія ваги створюється другим ефектом — тінню. Якщо у тривимірному світі будуть тіні, як на *мал. 4*, то ще більше видаватиметься, що ти дивишся у вікно, а не на екран.

Перспектива. Якщо стати на обочину довгої прямої дороги і поглянути вдалину, то на горизонті права та ліва смуги дороги зійдуться в одну точку. Дерева ж край узбіччя будуть зменшуватись у розмірах, а їхні ряди чомусь прямують у ту саму точку, де зійшлися для нас ліва та права обочини. Це художники (і не тільки вони) і називають перспективою. Зазвичай на більшості 3D-сцен одні об'єкти знаходяться спереду і частково блокують вид на інші предмети. Для таких сцен програмне забезпечення прораховує відносний розмір предметів та враховує інформацію про те, які предмети закривають інші і наскільки сильно. Найчастіше для цього використовується так званий **Z-буфер**, названий так «на честь» осі Z, уявної лінії, що йде за екран через сцену до обрію. Дві інші осі — X (ширина) та Y (висота). При створенні кожного об'єкта його Z-значення порівнюється із значенням інших об'єктів, які займають ті самі ділянки в координатах X та Y. Об'єкт з найменшим Z-значенням буде повністю вимальовуватись, інші ж об'єкти з більшими значеннями будуть вимальовані лише частково. У підсумку ми не бачимо фонових об'єктів.

Глибина різкості. Повернімося до прикладу з деревами. Якщо дивитись на ближчі до нас рослини, то ті, що стоять далі, будуть не у фокусі, тобто нечіткими. Цей ефект використовують у двох цілях. Перша — посилення ілюзії глибини сцени. Так, комп'ютер може вимальовати кожен предмет точно у фокусі, та це призведе до порушення ілюзії реальності сцени. Друга мета — привернення уваги до потрібних предметів, героїв.

Згладжування. Ще одна технологія для обману зору. Цифрові графічні системи гарно малюють вертикальні чи горизонтальні лінії. Та коли з'являються діагоналі та криві, комп'ютер вимальовує лінії з характерними «сходинками» замість рівних країв. Щоб переконати наші очі в тому, що вони бачать гладеньку лінію чи криву, комп'ютер додає навколо лінії пікселі з різними відтінками кольору лінії. Ці «сірі» пікселі створюють ілюзію відсутності «сходинок». Інакше додавання пікселів для обману зору називають згладжуванням.

Коли всі примочки, описані вище, працюють разом, вони дозволяють створити сцену з вражаючим реалізмом. У сучасних іграх та фільмах комп'ютерні об'єкти поєднуються з фотографіями навколишнього середовища, що тільки посилює ілюзію. Ось чому, коли дивишся на плоский монітор, бачиш такий безкрайний, хоч і віртуальний світ.

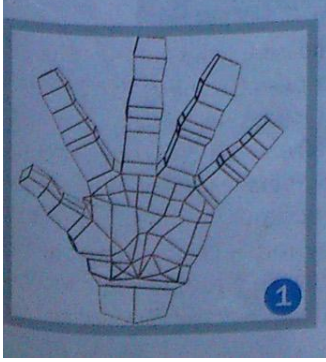
1

2

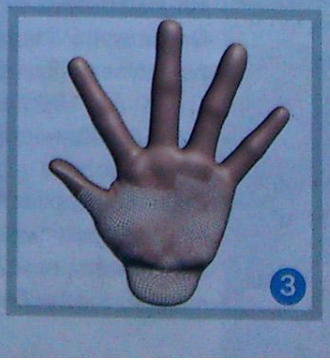
3

4

MV3 news

Слова зайвого не бовкни: доця з прізвиськом... «Замовкни»

Колись дочка Оззі Осборна Келлі мала необережність назвати свій дебютний альбом «Shut Up», а тепер у відчаї кусає лікті. Кусає, бо західні ЗМІ пропускають її ім'я, іменуючи співачку просто «Shut Up Osbourne». Для тих, у кого двійка з англійської: з мови Шекспіра та Лонгфелло «shut up» перекладається як «замовкни».

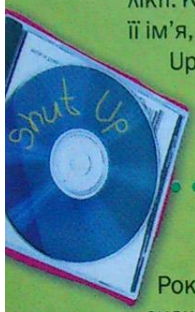

Не забули ветеранів, хеві-метал-стариганів...

Рок-ветеранів групи «Metallica» відзначили черговою нагородою — цього разу їх визнали «Іконою MTV». Цей титул щороку присвоюють тим зіркам, творчість яких відчутно вплинула на сучасний шоу-бізнес. Запис шоу і його прем'єра призначені на травень.

В MP3-халяви досить кепські справи

Французький підрозділ корпорації AOL реєструватиме всіх своїх клієнтів, які користуються програмами для скачування MP3-файлів. Зареєстрували тебе — і ти у списочку неблагонадійних користувачів. Це ж яке веселе життя починається в меломанів! Сьогодні взяли на замітку, завтра Інтернет відключили...

Будуть віртуальні «Танці» вдень, увечері та вранці

Хвала реаніматорам! Після майже тримісячного перебування в Інтернет-комі (цілих 110 днів) знову запрацював офіційний сайт групи «Танок на Майдані Конго». Адреса сайту така самісінька, як і була раніше — **www.tnmk.com.ua** Не соромтеся, заходьте — потанцюємо, повеселимось!

Росава: тиха вода греблі рве

Так уже склалося історично, що чарівну Олену Янчук, яка народилася 29 січня 1978 року в Києві, ми знаємо більше як співачку Росаву. А чому так вийшло? Та, мабуть, тому, що співати Оленка почала рано-рано, ще коли їй було тільки три рочки. Воно й не дивно, адже вся сім'я Янчуків напрочуд музична. Наприклад, батько Олени, Вадим Янчук, був диригентом оркестру та сурмачем. Тож дівчинку просто не могли не віддати до музичної школи!

Заняття музикою не пройшли марно — в 1994 році Олена виграє стипендію і рушає на навчання в Канаду. Одним із профілюючих предметів Олени в заморському канадському коледжі був класичний та джазовий вокал.

А далі був пам'ятний 1999 рік, який запам'ятався Росаві тим, що після відбіркового туру «Червоної Рути» її з резерву взяли в основу. Що вже радості було! Місяць роботи у школі-майстерні — і Росава їде у Дніпропетровськ змагатися за першу премію в номінації «поп-музика». Позмагалася з конкурсантами — і виграла номінацію «поп-музика» та приз глядацьких симпатій.

На відбіркових турах «Червоної Рути» Олена зустрілася з майбутнім продюсером Ділею (Едуардом Приступою) з ТНМК. А в 1999 році вона стає Росавою, взявши за псевдонім назву річечки, що тече через її рідні місця.

Співачці подобається студійна робота — захопившись, вона може день, два, п'ять просидіти за інструментом, не думаючи, що треба їсти, пити і просто відпочивати. Труднощі Росаву не лякають, вона знає, чого прагне і впевнена у своїх силах: «Одна з моїх улюблених співачок, Торі Амос, якось сказала: «У музиці творчість повинна бути стержнем, а слава та гроші — то супутнє. А якщо від самого початку думати про популярність та гроші, гарної пісні не напишеш». Ось до таких думок я б радив частіше прислухатися і доморощеним «зіркам», і закордонним!

У найближчих планах Росави (під пунктами 1-3) — записати танцювальний альбом, освоїти гітару та досконало вивчити... французьку мову.

«Я не хочу, щоб мене сприймали як ідеал. Я — звичайна людина, просто працюю не у школі чи в перукарні, а на сцені». Просто, зате щиро.

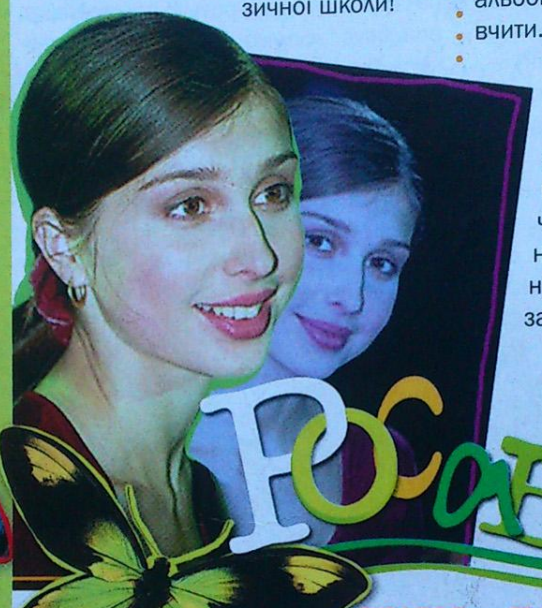

З активу Росави:

- конкурс юних талантів «Орфей» (1994), премія за кращий образ;
- третя премія на всеукраїнському фестивалі «Ура!» (1994);
- проект «Бери шинель» (1998);
- участь та перемога в «Червоній Руті» (1999);
- перша премія в конкурсі «Майбутнє України» (1999);
- участь у «Таврійських Іграх» (2000); титул «Прорив 2000 року» за підсумками акції «Українська хвиля»;
- відеокліпи: «Росава» (2000; режисер Придувалов, оператор Пілунський), «День & ніч» (рік, режисер та оператор ті ж самі).
- аудіодосягнення: максі-сингл «Росава» (2000) та дебютний альбом під назвою «Просто неба» (2001).

І поки що все. Поки що...

Не люблю я пустопорожніх похвал, таке в мене правило: не заслужив — не похвалю. Та тут, мабуть, хвалити таки доведеться. І зовсім не в лестощах річ, а в тому, що говорити про них можна тільки позитивне. Принаймні поки що.

Це — одна з найкращих груп планети. На їхніх піснях росте вже друге покоління. Заявивши про себе ще в середині 1980-х, U2 до сьогодні лишається «на плаву». Кожного їхнього альбому чекають, як манни небесної. Ні, що не кажи, а U2 заслужили на повагу.

Вони зірки, проте ніхто тут не хворів «зорянкою». Фанати мліють від одного тільки голосу Боно, гітари Еджа та ритмів Адама й Ларрі. До речі, ось і вони власними персонами.

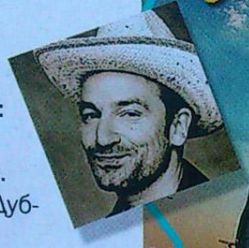

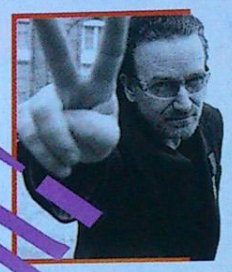

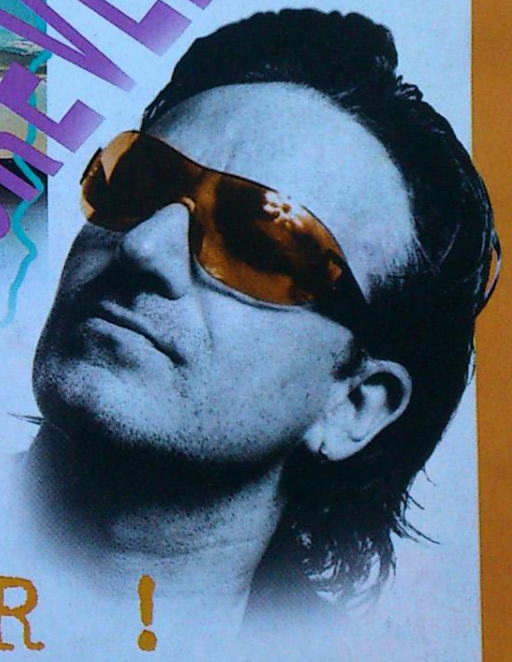

U2 назавжди!

FOREVER!

Пол Девід Х'юсон

Сценічне ім'я: Боно.
Дата народження: 10.05.1960.
Знак зодіаку: Телець.
Місце народження: Дублін (Ірландія).
Амплуа: вокаліст, автор пісень, гітарист.

Нескромний та марнославний. «Якщо ти скромний і невпевнений в собі, тобі не місце в рок-групі», — вважає Боно. Він входить у двадцятку найпопулярніших музикантів XX століття, активно займається політичною діяльністю, настільки активно, що в 1999 році став володарем премії «Free Your Mind» — за концертну діяльність у гарячих точках. Чи варто казати, що гонорари за ці виступи йдуть на різні благодійні акції!? А ще Боно — номінант на Нобелівську премію миру.

У нього алергія на попсу, аспірин і бурбон. Він заклопотаний ідеями загального щастя і досить побожний.

Дейв Еванс (The Edge)

Дата народження: 8.08.1961.
Місце народження: Лондон.
Знак зодіаку: Близнята.

Еджа часто називають «anti-guitar hero» через його відразу до стилю багатьох гітаристів. Винайти рок-н-рол заново — ось його мрія. Його стиль — чистий, гострий, часто меланхолічний — те, без чого U2 не U2. Гіпнотичні звуки його гітари і почуття, які вони передають, — ось що робить його обличчям групи.

Лоуренс Джозеф Мюллен

Дата народження: 31.10.1961.
Знак зодіаку: Скорпіон.
Місце народження: Дублін.

Найповажніша особа. Саме він, на думку Боно, найтверезіше дивиться на дійсність. І тому всі ставляться до нього, мов до шефа.

Останні 20 років Ларрі складаються із студійних записів, турне, невеличких свят та невинних пустощів, читання книг у салоні літака.

Адам Чарльз Клейтон

Дата народження: 13.03.1960.
Знак зодіаку: Риби.
Місце народження: Чиннор (Англія).
Улюблене заняття: Нічогонероблення.

У майбутньому Адам збирається здійснити давню мрію Ларрі — заспівати в якій-небудь пісні U2.

Зовсім недавно, в листопаді 2002 року, вийшла друга частина альбомного видання «The Best Of U2 1990-2000» із двома новими піснями, старим матеріалом та новими реміксами старих пісень. А що прихильникам ще потрібно? Їм подобається U2, і вони сприймають їх такими, якими вони є насправді. Вірні фанати підуть за ними до самого кінця, адже їм нічого більше від цієї четвірки не потрібно — аби тільки вони грали і залишалися разом. Ми будемо знову і знову слухати все — від «I Will Follow» до «Electrical Storm»... Так чи інакше, їх музика буде завжди.

Дискографія

Boy (1980); October (1981); War (1983); Under a Blood Red Sky (1983); The Unforgettable Fire (1984); Wide Awake in America (1985); The Joshua Tree (1987); Rattle And Hum (1988); Achtung Baby! (1991); Zooropa (1993); In the Name of the Father Soundtrack (1993); Passengers Original Soundtracks (1995); Pop (1997); Best of 1980-1990 (1998); The Best of 1980-1990 B-Sides; Million Dollar Hotel Soundtracks (2000); All That You Can't Leave Behind (2000); Single Batman Forever Soundtrack What's Going On; U2 7 (Ексклюзив для Америки) (2002); Best of 1990-2000 (2002).

Офіційні сайти

@U2.com — найкращий західний сайт U2. Мабуть, тут є все!
www.u2images.com — понад 3000 фотографій.

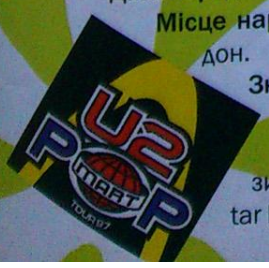

ЧИ ВМІЄШ ТИ ПОДОБАТИСЯ ІНШИМ?

Ти любиш малювати?

У тебе вдома є папужка?

У тебе є «своя компанія»?

Ні

Ти багато читаєш?

Маєш дачу за містом?

Так

У гори цього літа їдеш?

Ти замкнута людина?

Любиш розповідати анекдоти?

Твої очі — темно-карі?

Слухаєш «Тату»?

Червонієш часто?

Твій улюблений колір — синій?

У тебе є друзі за кордоном?

Цілуватись у людних місцях доводилось?

Тобі подобаються персидські коти?

Тебе легко «завести»?

Мрієш стати дипломатом?

Ти артист за вдачею?

Маєш зелені окуляри?

Любиш гострі страви?

Карнегі на ніч читаєш?

Директора школи побоюєшся?

Тобі подобається Вєрка Сердючка?

Тобі закидають відсутність смаку?

Якщо вчитель не правий, кажеш, як є?

Комплімент — це брехня?

Друзям брехню пробачаєш?

Любиш учитись?

Якщо років через 10-20 ти напишеш книгу «Як сподобатися людям», не буде нічого дивного, якщо вона стане бестселером. І це буде справедливо, адже в тебе справді є чого повчитися.

Що не кажи, а справити гарне враження на оточуючих ти вмієш. Інша річ, що хочеться тобі цього не завжди. А це вже твоє право — подавати товар лицем чи бути «річчю в собі». Кожному своє!

Справити враження — це розкрити душу. А такі речі перед першим-ліпшим не робляться. Лагідний тон — виключно для друзів та близьких, а до «чужака» в разі потреби можна й зубами клацнути.

Унікальний випадок. Свідомо чи мимоволі, зумисне чи ненароком — не знаю. Але все, що ти робиш, у кращому разі викликає лише дружній регіт оточуючих. У гіршому ж... Варто подумати.

87 Fr (223.02)
Ім'я
Хю ...
Царське крісло
Футбольний уболівальник
Римський імператор
2 He (4.003)
Столиця Туреччини
Пожежна вишка
Філіпп ...
Місто у Швейцарії
Людина, яка сліпо у щось вірить
«Лице» у тварин
Мистецтво
Місце
Сем ...
Місто на Чорному морі
Хлібобулочний виріб
Музична «літера»
Столиця
Пн. Ірландія
Богиня світанку в римлян
10 2
Посадка
Акторка ... Лорен
Наука про собак
Маскат
ОМАН
Пануюча релігія
Місто, де жив Архімед
Марка
18–19 театр оперетты февраль
Фарух Руміматов
Сад у пустелі
Група
Англійська інформаційна агенція
Спільний предок всіх людей
Столиця
Ліван
Будівельне пристосування
Духовно-лицарська община
Острів
Піха
Організація
Він є в кожній аптечці

klacword

П'ять п'ятірок

Прийшла весна, і дуже хочеться пограти надворі в щось неодмінно цікаве, але в що? Звичайно, можна піти второваною стежкою і, не вигадуючи ніяких велосипедів, у традиційні класики пострибати. А можна спробувати й щось новеньке. Ось цим шляхом ми й підемо.

Спочатку знаходимо майданчик із твердим покриттям. Знайшовши, малюємо на ньому крейдою ігрове поле — квадрат метр на метр. Тепер ділимо його на 9 рівних квадратиків. У чотири кутових та в центральний квадратик вписуємо число 5. Решту чотири квадратики заповнюємо числами від 1 до 4.

За 1 метр від ігрового квадрата позначаємо стартову лінію. Тепер знаходимо невеличкий плоский камінчик.

Грають по черзі і на очки. Гравець стає за стартовою лінією і кидає камінчик у квадрат. Яке число випаде на тому квадраті, куди впав камінчик, стільки ж призових очок отримує гравець, що його кидав. Коли камінь падає на квадратик із числом 5, гравець має можливість отримати 5 призових очок. Для цього він повинний за 1 хв навести 5 назв із тої галузі, яку йому загадає наступний за чергою гравець. Наприклад, забажалося тому, щоб це були назви міст. Або річок. Чи вулиць, дерев...

Якщо 60 секунд уже збігли, а гравець — ні пари з вуст, ніяких очок він не отримує. Коли камінчик спиняється на лінії, гравець робить повторну спробу. А якщо ж він і взагалі вилітає за ігровий квадрат, то гравець не отримує жодних призових очок, а в гру вступає наступний учасник.

Набрані у кожній спробі очки сумуються, і виграє той, хто найшвидше набере наперед визначену кількість очок. Скажімо, 50 або 100. Та щоб їх набрати, потрібно не тільки влучно жбурляти камінці, а й швиденько мислити. Тож нехай не кажуть, що гра ця — не для інтелектуалів!

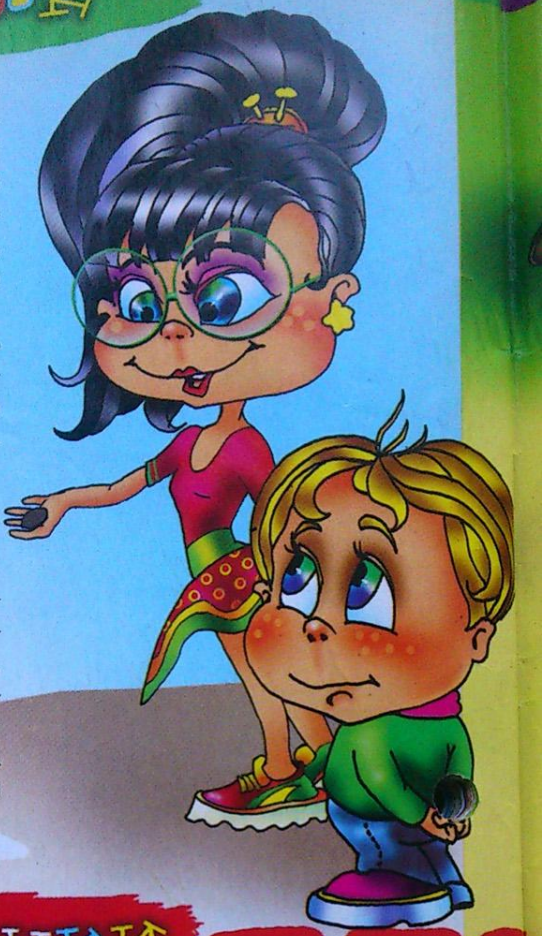

Веселі складанки

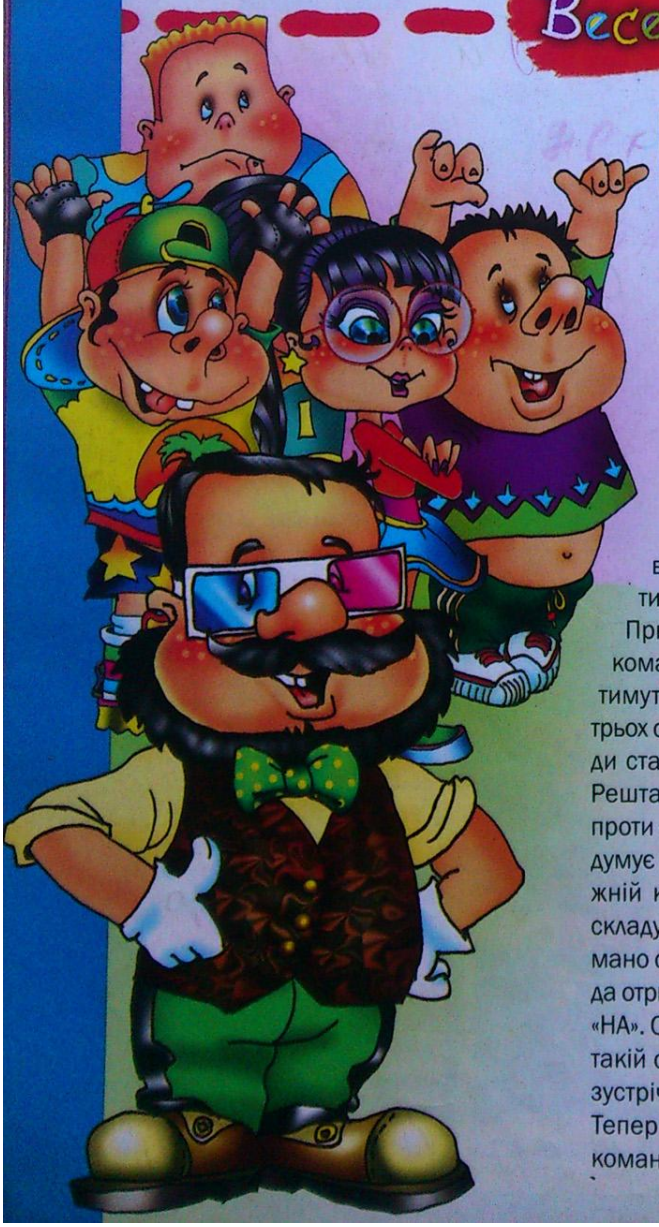

У цю гру можна зіграти і в дворі з компанією своїх друзів, і на вечірці з гостями, і на будь-якому святі. Перша неодмінна умова для проведення гри — має бути багато гравців. Друга — хтось один з них погоджується на роль ведучого. Погодившись, він, залежно від кількості присутніх, утворює 2 або 3 команди по 3-5 гравців у кожній. І оголошує решті гравців завдання, яке полягатиме в тому, що вони будуть відгадувати слова, які оголошуватимуть команди.

Припустимо, в нас утворилося три команди. Це означає, що «розігруватимуться» слова, які складаються з трьох складів. Ведучий та всі три команди стають осторонь, можна на сцені. Решта гравців розташовуються навпроти — наприклад, у залі. Ведучий задумує якесь слово з трьох складів і кожній команді повідомляє по одному складу з цього слова. Наприклад, задумано слово МАШИНА. Тоді одна команда отримує «МА», друга — «ШИ» і третя — «НА». Склади необов'язково називати у такій самій послідовності, в якій вони зустрічаються у слові.

Тепер за командою ведучого всі три команди одночасно починають голосно вимовляти отримані склади, а гравці в залі повинні відгадати задумане слово. Кому це найшвидше вдається, той чесно отримує призове очко.

Потім ведучий задумує наступне слово і роздає командам склади. Після цього команди знову одночасно виголошують окремі склади, а гравці у залі намагаються відгадати слово. Так розігрується наперед визначена кількість слів. Той з гравців, хто набирає найбільше призових очок, стає переможцем у веселій складанці і може претендувати на приз.

Починати гру можна й з двоскладових слів, граючи, відповідно, двома командами. Якщо вік та ерудиція гравців дозволяють, то можна спробувати розігрувати також слова з чотирьох складів. Можна гру побудувати й таким чином, що команди, вигукуючи якийсь окремий склад, повинні прислухатися до вигуків інших і намагатися відгадати ціле слово. Тоді переможцем у грі може стати та команда, яка найчастіше відгадуватиме слова. При цьому ведучий тоді повинен називати командам склади так, щоб гравці інших команд не підслуховували. Або писати ці склади на окремих аркушах паперу. Гра виходить досить галасливою, але веселою. Іноді такі кумедні слова чуються, що у жодному словнику не знайдеш.

Букет для Киці

Весна настала, гарно стало. Все навколо забуяло. А квітів скільки в полі зеленому!.. Вийшли якось у чистий луг Джексон, Пундик, Джо та Колібрик, вдихнули на повні груди весняні пахощі, що точилися чи то від пелюсток, чи то від тичинок, і так їм стало хороше, так добре, що всім як одному захотілося подарувати Киці букет. Сказано — зроблено, і от уже вся Класна орава гуляє полем у пошуках потрібних квітів. Не раз і не два вони сварилися, одного разу навіть мало не побилися — так затято кожен пропонував свої квіти для букета. Пундик твердив, що Киця в захваті від тюльпанів. «Нічого подібного!» — перебивав його Джексон. — Тільки підсніжники!» Джо пропонував нарциси, а Колібрик — конвалії. Цікаво, а чи знали вони, які квіти справді подобаються Киці?

Відповідь на це запитання можна знайти, зігравши у цю гру, а заразом і запропонувати свій букет. Киця буде задоволена.

Змагатися за право подарувати Киці букет можуть від 2 до 4 гравців. Кожен учасник гри вибирає свою фішку, яка позначатиме Джо, Колібрика, Пундика чи Джексона.

Можна взяти фішки-фігурки з попередніх Класних ігор або скористатися якоюсь фішкою. І ще кожному необхідно запастися аркушем паперу та ручкою чи олівцем. І гральним кубиком — одним на всіх.

Ознайомся з ігровим полем на вкладці журналу. Там ти побачиш чотири види квітів, кожен — по 5 разів. У центрі на стартовому полі вистав фішки гравців. Потім жеребкуванням чи лічилкою визначаєш, хто після кого ходить. Ходять, кидаючи кубик і пересуваючи фішки у довільному напрямку. Мета гри — зайняти фішкою якомога більше квіток і якнайшвидше зібрати букет для Киці. Грають на очки. Кожний зібраний букет має свою кількість очок. Переможцем стає той, хто швидше збере всі букети або за наперед встановлений час набере більше очок за зібрані квіти. Перед грою кожен із гравців пише на аркуші у стовпчик чотири назви квітів (можна лише чотири літери: П — підсніжник, К — конвалія, Т — тюльпан, Н — нарцис). Як тільки гравцеві вдається стати своєю фішкою на якусь квітку, він навпроти назви цієї квітки пише цифру 1. Коли гравець удруге стане на таку ж саму квітку (не на ту ж саму в наступних трьох ходах), він пише цифру 2 і так далі. Кожен гравець спочатку повинний ставати своєю фішкою на чотири різні квітки, тобто написати спочатку чотири одинички, а вже потім може «збирати» по другій квітці. Коли ж збере по 2 квітки кожного виду, то можна йти по треті і т. д. Аж поки хтось не напише всі п'ятірки. При цьому послідовність вписування одиничок, двійок та решти цифр у кожного гравця може бути різною.

Кожна квітка, зібрана гравцями, має свою вартість: підсніжник — 1 очко, конвалія — 2 очки, тюльпан — 3 очки, нарцис — 4 очки.

Це суттєвий момент, якщо гра триває наперед визначений час. Тоді той, хто набирає найбільшу суму очок, і стає переможцем. Щоб визначити суму очок кожного гравця, необхідно спочатку перемножити вартість кожної квітки на кількість зібраних квіток цього виду, а потім скласти всі отримані результати.

Гравці мають право збивати ігрові фігурки суперника, після чого ці фішки знову починають свій шлях із стартового поля. А щоб наша подорож квітковими клумбами не видавалася легкою прогулянкою, є на ігровому полі й спеціальні перешкоди. Всі поля, які позначені темно-коричневою фарбою, необхідно перестрибувати. Коли ж гравець стає фішкою на пеньок, він повинний перемістити свою фішку на якийсь інший пеньок. Іноді варто спеціально скористатися такою можливістю, щоб скоріше дістатися до потрібної квітки. А інколи, навпаки, це може навіть зашкодити.

У випадку, коли фішка не може обминути перешкоду, вона вважається збитою, і наступний хід виконують зі стартового поля. Дозволяється спеціально ставати на перешкоди, щоб стартувати з центру. Стратегію гри вибирає сам гравець. Вона стає зрозуміліша після кількох зіграних партій. Збирай спочатку своїх друзів, а вже потім з ними — квіти!

Кулька, яка світиться

У тому, що Джомолунгма — неабиякий спортсмен, пересвідчуєшся, коли подивишся, що він витворяє під кошиком. Та справжній талант завжди багатогранний, і не так давно з'ясувалося, що витворяти чудеса Джо може не тільки з баскетбольним м'ячем. Потрапила якось до його рук тенісна кулька... Виглядало це так. Виходить Джомолунгма на сцену з тенісною кулькою, бере її в руку, рахує до трьох, і кулька... починає світитися! Глядачі задоволені, плескають, рук не шкодуючи, а світло в кульці ніби підіграє публіці — і собі починає підстрибувати.

Який ефект! А досягається все це просто. На відстані близько 3 метрів за сценою ставимо джерело світла. Це може бути звичайна електрична лампочка. У кульці заздалегідь робимо невеличкий круглий отвір діаметром один сантиметр. Показуючи кульку глядачам, фокусник прикриває отвір пальцем. А перекладаючи її у другу руку і рахуючи до трьох, повертає кульку отвором до світла і забирає палець. Ось тоді у глядачів і складається враження, що кулька починає світитися. Щоб світло в кульці рухалось, необхідно просто поводити нею вгору-вниз та вліво-вправо. І в жодному разі не повертати її!

Порізи без ножа

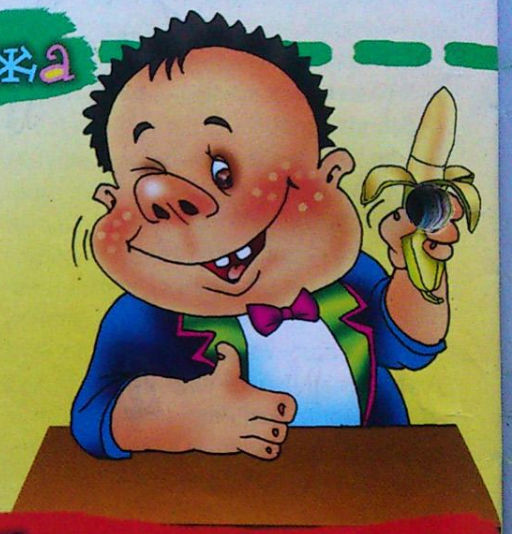

У фокусника на столі лежить звичайний банан. Він бере його в руки і демонструє глядачам. Потім кладе на стіл і ребром долоні ніби перерубує у 3-4 місцях, самого банана не торкаючись. Далі фокусник бере тропічний фрукт у руки, сходить до глядачів і на їхніх очах починає чистити його. Вражені глядачі з подивом пересвідчуються, що серцевина банана справді розрізана на кілька частин. Але як же це трапилось?

Поки фокусник частує всіх бананом, **Таня Сітовська з села Новопетрівського Миколаївської області** швиденько розповість нам про секрет фокуса. Ще перед виходом на сцену фокусник великою голкою, яку в народі називають «циганською», тричі проколює банан у різних місцях, а потім обережно, не прорізаючи шкірки, розрізає банан голкою. І коли справа завершена, то лишається тільки зробити так, щоб глядачі не помітили дірочок від голки.

Лазерні мечі

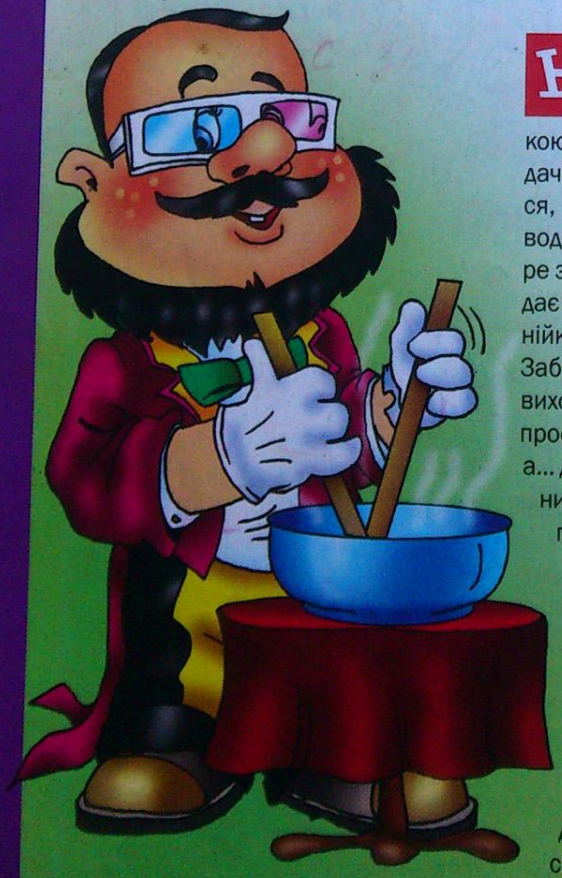

На сцені стоїть стіл. На столі — невеликий тазик. До тазика підходить фокусник і зачерпує рукою трохи води. Потім підходить до глядачів і змочує їм руки (мовляв, дивіться, в тазику звичайнісінька холодна вода). Далі він вертається на сцену, бере зі стола дві дерев'яні лінійки і знову дає глядачам на огляд. Усі бачать, що лінійки без секретів.

Забравши у глядачів лінійки, фокусник виходить на сцену і каже, що вони не прості, що це навіть зовсім не лінійки, а... джедайські лазерні мечі (як у «Зоряних війнах»). А щоб ніхто не назвав його пустобрехом, він бере лінійки в різні руки, опускає їх у тазик з водою і починає у воді «битву на мечах». Вода піниться та кипить, глядачі здивовані, а фокусник, мов нічого не сталось, виймає «мечі» з води, якусь мить їх роздивляється та віддає глядачам. Сам же тим часом обережно пробує пальцем воду в тазику — вона виявляється досить теплою. Невже справді лазер?

Ні, лазер тут ні при чому, пише нам **Роман Притуляк з Вінниці.** Гвіздок програми — невеличкий целофановий пакет з гарячою водою, який заздалегідь кладеш у тазик з холодною водою. Тож, махаючи лінійками у тазику, фокусу залишається лише розпороти той пакетик. Чим менший тазик і чим більший пакет з гарячою водою, тим теплішою буде вода після змішування. Заздалегідь у воду треба додати декілька крапель шампуню, от він і піниться в теплій воді при збиванні лінійками.

Виймати лінійки з киплячої води можна і за допомогою хустинки, адже «мечі» могли нагрітися. Тоді треба витягнути з тазика разом з лінійками і секретний пакетик. Сховавши його в хустинці, глядачам дай на огляд лінійки і тазик з водою.

Цей фокус можна показувати й удвох. Виходять, наприклад, Пундик з Джексоном і починають битися своїми мечами-лінійками у тазику з водою. Та так, що ніхто не дивується, чого це вода в тазику піною пішла.

З історії фокусів

Історія фокусів налічує щонайменше 5000 років, адже маги були ще при дворах єгипетських фараонів. Зображення найдавніших фокусів можна побачити на каменях, знайдених у Єгипті і датованих приблизно 2500 роком до н. е. Ще одне підтвердження цього — папірус 1700 року до н. е. із зображенням Деді з Дедснефу, що розважає фараона.

У ті часи фокусники «крали» коштовності, а потім повертали їх. Були й такі, що відправляли своїх помічників у гурт людей, і ті приносили їм гаманці з грошима глядачів. Інші вправлялися на птахах, кубках та інших предметах.

Давні греки та римляни розважалися тим, що у фокусах використовували таємні приховані механізми: двері храмів відчинялися самостійно, вино лилося з вуст і рук мармурових статуй... Фокус «Склянки та кульки», описаний Сенекою в I столітті нашої ери, ще й досі деякі ілюзіоністи включають до своїх репертуарів.

У середньовічній Європі ремесло фокусника вважалося чаклунством і каралося смертю. Тим не менше, деякі фокусники вміло підкоряли релігійних глядачів. У 1584 році англієць Р. Скотт у книзі «Відкриття чаклунства» вперше спробував показати, як виконуються фокуси, дякуючи вправності рук, а не завдяки нечистій силі. Його книжка розтлумачувала секрети багатьох трюків з монетами, картами та шнурками. У XVIII столітті в Англії фокусники досягли певного визнання та суспільного положення. Найзнаменитішим ілюзіоністом того часу вважався Айзек Фоукс. Він завоював славу, виконуючи свої трюки перед глядачами на ярмарках та вечірках у багатих дворян. Початок XIX століття — час появи сотень професійних фокусників. У ту пору особливо модними стають «наукові» фокуси. А самі фокусники називають себе «докторами» та «професорами». Вони вміло використовували тогочасні наукові досягнення. Наприклад, француз Жан-Ежен Робер-Уден користувався властивостями щойно відкритого газу ефіру. Він також удосконалив реквізити багатьох трюків, які невдовзі стають популярними і довгий час використовуються на сцені. Дехто навіть називає Робера-Удена «батьком сучасного фокуса».

А от Джон Невіл Макслін у 1873 році в Лондоні відкриває перший постійно діючий Цирк фокусів.

На початку XX століття в Європі та Америці появляється багато талановитих фокусників, які переїжджають зі сцени на сцену, з театру в театр. Виконавці все більше починають приділяти увагу зовнішньому оформленню вистави, реквізиту, а також своєму сценічному образу. Найвидатнішим ілюзіоністом у світі, напевно, був Гаррі Гудіні, який народився у 1874 році в Будапешті. Він був цікавий тим, що вмів зникати з будь-яких місць та дуже легко звільнявся від будь-яких пут. Помер безстрашний Гудіні 31 жовтня 1926 року, отримавши фатальну травму на одній зі своїх вистав. Не можна не згадати також ще одного тогочасного легендарного фокусника століття Кардіні, який навчився досконало маніпулювати картами, коли сидів у траншеях під час Першої світової війни. Оберігаючи від холоду свої руки, він ніколи не знімав рукавичок. Пізніше білі рукавички та монокль стали символічними рисами Кардіні на сцені. Він зачаровував глядачів умінням фактично з повітря діставати цілі стоси карт. Під час Другої світової війни відбувся деякий спад естрадно-фокусного мистецтва. Але невдовзі найкращі представники світу ілюзіоністів зуміли відродити це мистецтво. З появою сучасних досягнень у науці і техніці, а особливо телебачення, воно стало ще доступнішим та популярнішим. В епоху електроніки глядачі часто у фокусах шукають щось дуже складне, ламають голови над запаморочливими головоломками, частенько пропускаючи нехитрі витівки ілюзіоністів. На сьогоднішній день придумано 200-300 тисяч апаратних ілюзійних трюків і понад 50 тисяч фокусів із вмінням вправно маніпулювати руками. Секрети цього мистецтва вже не так ревно оберігаються, як колись. Ти маєш можливість не лише прочитати про демонстрацію деяких фокусів, але й самостійно навчитися їх виконувати.

Садочок

Одного весняного дня Колібрик пішов до бібліотеки і занурився у таємниці матінки природи. Поки перечитав 2 томи «Японської садівничої енциклопедії», промайнуло понад чотири години.

Вечоріло. Колібрик повертався додому, аналізуючи прочитане. Раптом йому стрибнула у голову ідея: «А якщо посадити свій садочок? Класний такий японський садок!»

Наступного дня Колібрик придумав, де можна було посадити цей свій садочок. Звичайно, на пустирі біля Крапчиної лабораторії. Там збиралися Класні герої грати в різні ігри. «Знайдемо інше місце для ігор, а від саду користь...»

Ішов Колібрик, мріяв, як він у затінку відпочиватиме, як стиглі яблучка та груші їстиме і друзів ними пригощатиме... Аж тут йому назустріч іде Пундик, Джексон, Джо та Ковба-сан. Хлопці йшли на роликах покататися, а котисько їм змагання хотів влаштувати. Вчепив собі на шию секундомір — і за ними.

Поділився вундеркінд з друзями ідеєю, сподобалася вона всім, а особливо Ковба-сану. Лишалось тільки професора вмовити, щоб дав згоду. Сад мав бути по-східному загадковим.

Крапка зовсім не був проти, і невдовзі, коли були поділені всі обов'язки, Джо з Кицею подалися на ринок по саджанці, Пундик та Джексон ямки копали, добриво закладали, а Колібрик керував та поради давав. Бо найкраще знав, яке деревце як посадити, щоб добре росло і швидко зародило. Зробили 5 рядочків і посадили в них по 4 дерева. І сталось так, що всі 10 принесених саджанців було висаджено в цих 5 рядочках. Глянув Колібрик на свій загадковий посхідному садочок і зрозумів, що він має форму...

А ось форму чого має садочок біля лабораторії Крапки, відгадай самостійно. Про це просить тебе **Юля Савицька з м. Славутича Київської області** — автор цієї задачки.

Дивні цукерки

Інспектор Приходько уже третю ніч поспіль сидів у засідці під горіхом поряд з великим товарним складом. Надіявся вислідити контрабандистів, які перевозили нелегальні закордонні солодощі. Йому все важче і важче ставало боротися зі сном. І раптом... над інспектором запалахкотіли вогні невідомого літального апарата, висунулася голова у скафандрі і звідти на різних мовах почулося якесь белькотіння.

Раптом інспектор почув:

— Що це за територія?

— Це Україна! — випалив переляканий інспектор.

— Значить, ми на Землі. Тоді ось вам коробка з нашими солодощами. Спробуйте, вони смачні.

У цю мить біля ніг Приходька впала коробка. Відкривши її, він побачив поскладані круглі жовті кульки у 6 рядів по 8 у кожному.

— Скільки там цукерок? — раптом запитала чудернацька істота.

Приходько хоч і перелякався, але табличку множення ще пам'ятав, а тому впевнено сказав: «Сорок вісім».

— Ні, дванадцять, — заперечила голова у скафандрі і кинула другу коробку.

У ній теж були такі ж самі кульки, але сині і поскладані вони були вже у 7 рядів по 7 у кожному. Чужинець знову запитав у інспектора, скільки їх. Той відповів: «Сорок дев'ять!» Але прибулець тільки скрушно покивав головою і сказав посміхаючись, що їх тут тільки 13.

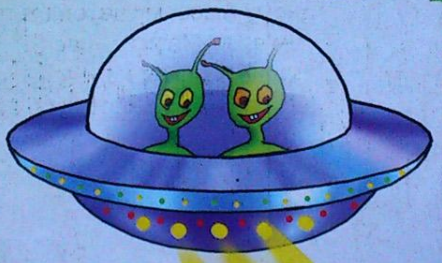

Далі була третя коробка, причому було сказано, що там 10 цукерок. Раптом блиснуло якесь червоне світло, і інспектор лишився сам на сам з трьома коробками. Дві з них були розкриті і в них були якісь дивні солодощі. Приходько розкрив третю коробку. Там теж були такі самі кульки, але червоного кольору. І поскладані вони були у 8 рядів. Червоних кульок було порівно у кожному з цих рядків, а загальна їх кількість була більшою, ніж жовтих чи синіх...

Інспектор пробудився від шуму автомобіля, що наближався до складу, і повернувся до звичних буднів детектива. І йому було вже не до тої дивацької арифметики, коли дають багато цукерок, а називають значно менше число. Може, ти скажеш, скільки червоних інопланетних цукерочок отримав у третій коробці інспектор Приходько. Головне тут — знайти чітку закономірність, а далі вже все дуже просто.

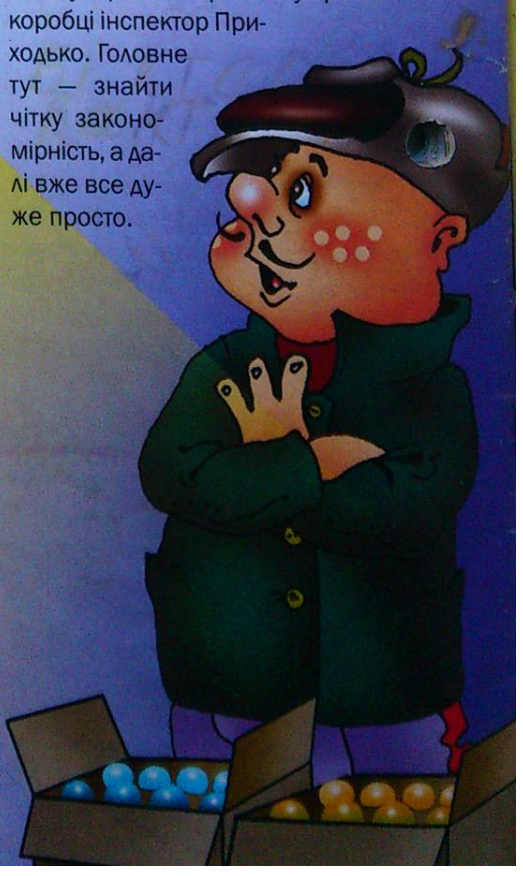

Пам'ятник в Осло

Був колись Немо в Норвегії. Прислав листівку з фіордами та листа для пані Гані. Він частенько допомагав нашій вчительці з географії дізнаватися щось нове про країни, де сам бував.

І от якось на уроці пані Ганя читала розповідь капітана про природу цієї скандинавської країни. Всі уважно слухали, аж раптом Пундик промовив:

– Цікаво, а що там їдять і чим гостей пригощають? Про це нічого немає? – запитав він, уявляючи собі щось незрозуміле, але дуже смачне.

– У листі лише сказано, що всіх радо зустрічали і добре приймали, а про звичаї та їжу капітан нам розповість після повернення.

– А чому він нічого не пише про тамтешній одяг, – запитала Киця. – І про прикраси для дівчат теж нічого. А я ще хотіла би довідатися про...

Її перебив Джексон, якого цікавили нові методи та пристосування, які використовують норвежці у риболовлі.

– Вони ж славляться не лише своєю майстерністю добувати рибу у морях, вмінням її приготувати, а й досягненнями у спорті. Може, капітан щось пише про їхніх лижників, хокеїстів чи біатлоністів, – поцікавився Джо.

Вислухала їх Пані Ганя і підсумувала:

– Добре, добре. Про все розпитаєте після повернення Немо. А зараз ось вам цікавинка від капітана.

І зачитала вона з листа такі рядки: «На честь 90-річчя винаходу цього предмета у центрі норвезької столиці Осло встановлено пам'ятник з нержавіючого заліза висотою 5 м. Відомо, що цей предмет було винайдено у Норвегії в 1900 році. А головне, ця річ досі не змінила свій зовнішній вигляд. Нею користуються люди на роботі, в школі, а іноді й у побуті. Тому, хто знає, про що йде мова, я привезу спеціальний подарунок».

Скінчивши читати, вчителька поглянула на учнів:

– Я знаю, про що тут ідеться. А хто скаже, який предмет описує Немо?

Та от цікаво, чи ти можеш підказати комусь, щоб той зміг виграти приз у Немо? **Олена Кузько з м. Кременчука Полтавської області** зробила б це легко – адже це вона надіслала задачку.

Тигр Зав-маг

В одному Лісовому царстві тигр на ім'я Зав-Маг мав невеликий галантерейний магазин. Якось зайшла до нього зебра, щоб зробити пару покупок. Вибрала собі гребінець – чесати свою гриву. Потім їй приглянулася смугаста парасолька.

– Ой, яка гарна!.. Скільки?

– Ага, – озвався тигр, – сонця злякалася? Не переживай, не засмагнуть твої біленькі смужки. А от парасолька тобі буде до лиця, на ній же по 8 білих та чорних смужечок, – і тигр подав товар.

– Спробуй, як вона гарно відкривається – це тобі не з китайського лісу!

– Так скільки ж? – повторила зебра.

Тигр посміхнувся крізь вуса, оглянув уважніше зебру і сказав:

– У мене 20 чорних смужок, на парасольці – 8, а на тобі –16, то з тебе... – він подумки порахував, – 44 лісольдо. А гребінець я тобі дарую.

Зебра задумалася, їй хотілося мати таку парасольку, та грошей бракувало.

– А давай порахуємо не чорні смужки, а білі, – запропонувала вона.

Тигр саме недавно поснідав, тому був добрий.

– Що ж, давай, – погодився він.

Зебра дала йому 24 лісольдо і швиденько вискочила з парасолькою та гребінцем з магазину. А Зав-Маг, порахувавши гроші, не одразу зрозумів, чому їх стільки. Він уже хотів чкурнути за покупцем, та вчасно второпав, що сам у всьому й винен. У чому ж він завинив?

Запитаннячка від Колібрика

1 М'яз сміху є не у всіх людей. Щоб дізнатися, є він у тебе чи немає, достатньо раз посміхнутися. Скажи, а чим відрізняється посмішка того, хто має м'яз сміху, від посмішки того, хто його не має?

2 Який вид робіт (як це витікає з назви професії) інколи доводиться виконувати монтеру?

3 Після презентації, влаштованої Антоніо Бандерасом, журналісти жартували, що тепер будь-хто може «плюнути йому у спину». Про презентацію чого йде мова?

4 Яку тварину зображено на аверсі всіх монет у Хорватії?

5 У якій області України найбільше міст, а в якій – сіл?

6 В одній з казок лев, увійшовши в чарівний трамвайчик, перетворився в іншу тварину. А в яку, знаєш?

7 Яке кухонне приладдя посідає друге місце після виделки і ножа?

1 Розшифруй заплутані вирази, які надіслала **Аня Моргун з Умані Черкаської області.**

2 Розшифруй вітання, яким порадувала нас **Юля Мурза з с. Шевченкового Черкаської області.**

❶	1	2	3	4		
	Р	П	Б	А		
❷	5	6	7	8	9	1	2
	О	К	У	Л	Я	Р	А
❸	10	11	1	6	4		
	З	І	Р	К	А		
❹	12	4	13	6	4		
	М	А	С	К	А		
❺	16	7	8	15			
	Ц	И	Л	Ь			
❻	8	14	8	15	6	4	
	Л	Ю	Л	Ь	К	А	
❼	17	4	6	18	19		
	Ж	А	К	Е	Т		
❽	20	18	1	18	21	5	
	Ч	Е	Р	В	О	Н	

21	11	19	4	14		17	7	1	16	4	8	
В	І	Т	А	Ю		Ж	У	Р	Н	А	Л	
6	8	4	13		10		16	5	21	2	12	
К	Л	А	Є		З		Н	О	В	И	М	
1	5	6	5	12								
Р	О	К	О	М	!							

3 В угорському міні-кросворді **Дмитра Поліщука з Вінниці** необхідно викреслити назви 17 річок. Із шести літер, що залишаться, ти зможеш скласти назву ще однієї річки, яку ще називають «рікою тисячі бід».

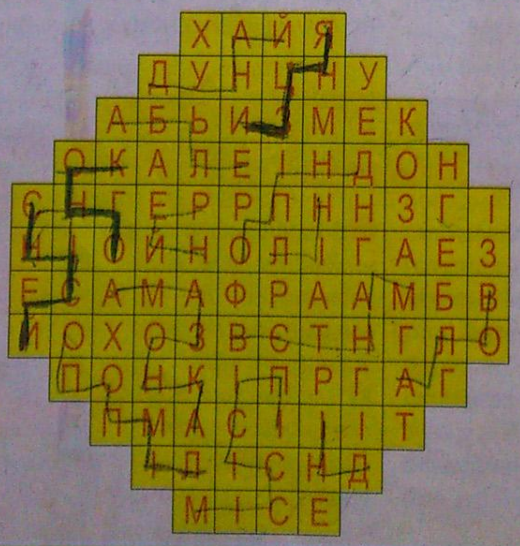

4 Відшукай спосіб прочитати загадку, яку зашифрував і надіслав **Богдан Шкрібляк із с. Буковця Івано-Франківської області.**

5 Спробуй намалювати фігуру, прислану **Антоніною Вишняковою зі Львова,** не відриваючи руки від аркуша і не проходячи двічі по одній і тій же лінії.

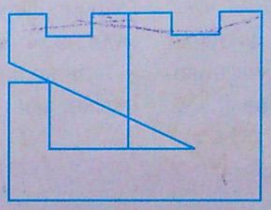

6 Розгадай зашифровані слова — і прочитаєш ім'я авторки цього завдання. А прізвище її **Пашкевич** і проживає вона у **с. Новоданилівка Миколаївської обл.**

Штат у Австралії	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Водоспад в Африці	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Ураган	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Полуниця	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Острів біля Пд. Америки	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Місто в Австралії	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Озеро в Африці	В	І	К	Т	О	Р	І	Я
Перемога	В	І	К	Т	О	Р	І	Я

1 Уважно роздивись цей малюнок протягом 15-20 секунд. Тепер закрий журнал і спробуй намалювати таку ж фігуру на аркуші паперу. Якщо з першого разу не вийде, відкрий журнал і подивися на малюнок ще раз. Потім закривай журнал і спробуй намалювати ще раз. Підглядай, скільки тобі заманеться, головне — не перемальовуй з відкритого журналу. Запропонуй це завдання своїм друзям та батькам.

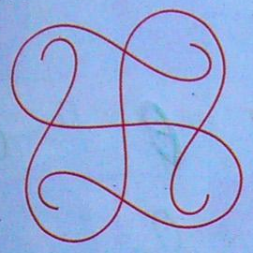

2 Пасла колись бабуся солом'яного бичка, а в рік Кози їй доручили одразу десять кіз. Тобі їх пасти з нею не доведеться, а от спробуй розставити їх у дев'ять стійл так, щоб у кожнім було по одній козі.

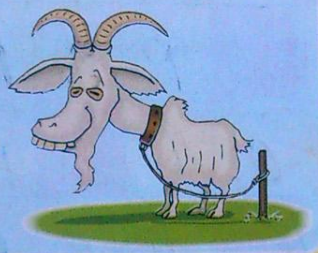

3 У цьому виразі цифри замінені фруктами. Відшукай два можливих варіанти розшифровки.

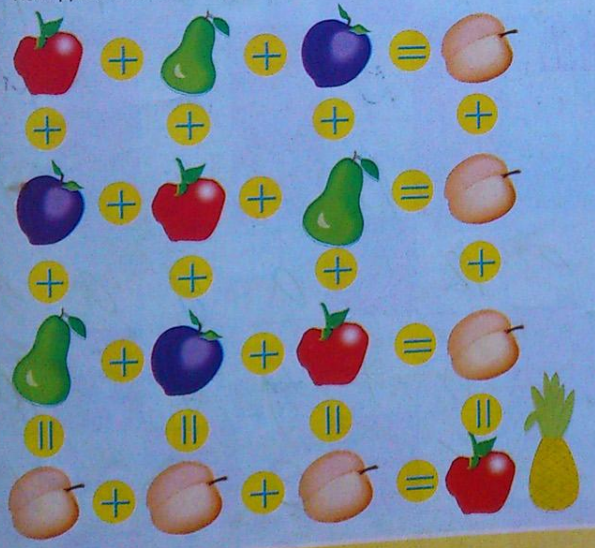

4 Додай до слів по одній літері так, щоб утворилися нові слова (іменники в називному відмінку однини).

РАБ	КАРТ	КАВА	РИС	БАР
ПАЙ	КЛАН	ТАРА	РІК	МОВА
ФАЗА	ПРЕС	ПЛЮС	ЛУГ	ЦЕНТ

5 У фермера було поле, яке формою нагадувало п'ять квадратів. І мав цей фермер чотирьох синів. Задумав він розділити своє поле серед синів по-братськи. Як він має вчинити, так щоб кожен із синів отримав однакові за розмірами та формою ділянки поля?

6 Розклади монети у 6 рядів по 6 у кожному. Забери 12 монет так, щоб у кожному вертикальному і горизонтальному ряді залишилося по 4 монети.

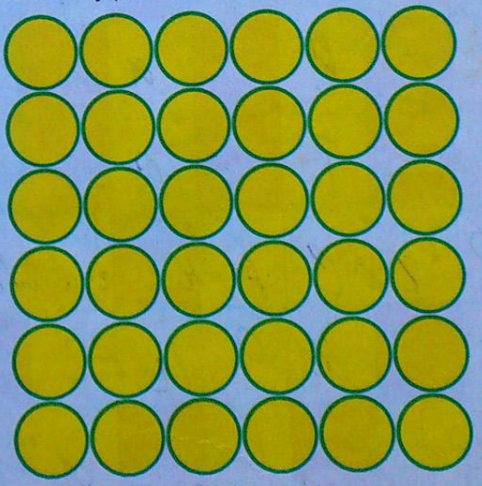

7 У неділю зранку Джексон вирушив на велосипедну прогулянку до свого товариша, що живе в сусідньому невеличкому містечку. Спочатку він їхав 8 км з гори, а потім — 24 км під гору. Доїхав він до свого друга за 4 год 30 хв. Погостювавши там годину-півтори, Класний музикогравець вирішив повертатися додому, адже дорога була не близька. Але цього разу він більше їхав з гори і на весь шлях витратив усього 2 год 50 хв. Визнач, з якою швидкістю він їхав під гору і з якою — з гори?

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

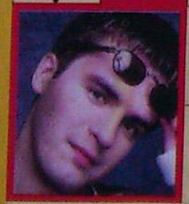

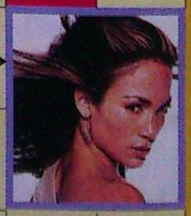

Вид боротьби

Дошка на коліщатах

Тканина для демонстрації фільмів

Столиця Башкирії

Штат у США

Вокально-інструментальний ансамбль Столітник

Гурт бджіл

Одноразові трусики для немовлят

Кінорежисер ... Бессон

Вчення про ритм

Дрейфуюча крига

Муза ліричної поезії

Вершина гори

Геодезичний кутомір

Грецька буква

Герой давньоіндійського епосу

Вікно в літаку

Автомобіль «Ролс-...»

Річка в Сибіру

Кросівка, черевик, ...

Один з мушкетерів

Нота

«Камінь» з космосу

Воротар футбольн. збірної України

Пасла Солом'яного Бичка

Країна в Пд. Америці

100 м

«Штурвал» в автомобілі

Музичний твір для одного виконавця

Річка в Тернополі

Поема Т. Шевченка

Спортивний приз

Гурт Олега Скрипки

Розділовий знак

Темношкірий

Завиток волосся

... Довга-Панчоха

Віщування по світилах

Щит Зевса

... і Єва

Друг Білосніжки

Монголо-татарське військо

Грецька буква

Актор Бред ...

Повітряна машина

Прикраса для губ

Матеріал для фанери

Видатний радянський фізик

Подруга дивана

Ранкові опади

Місто на заході Франції

«Нокаут» у шахах

Скандинавський епос

Укр. письменник Іван ...

Організація українських скаутів

Вулкан на Філіппінах

Водопад між США і Канадою

Прилад для визначення швидкості судна

Електрично заряджена частинка

Передача м'яча

Жалюча комаха

Рідке паливо

Авторська винагорода

Велика жаба

Країна Гвінея-...

Шоколадне дерево

Стільниковий кросворд

Слова вписуються за годинниковою стрілкою

Близький родич

Польське місто на Віслі

Працює скальпелем

Хуртовина

Залізнична станція

Напій з фруктів

Новела Проспера Меріме

Матеріал для скульптур

Федеральна земля в Австрії

Частина тіла

Періодичне видання

Жіноче ім'я

Живе в раковині

Розмова кількох осіб

Сестра Кия, Щека, Хорива

Князь … Галицький

Покровителька дерев

Безглуздя, нісенітниця

Отруйна змія

Країна

… Хмельницький

Вантажівка з критим кузовом

Між коренем слова і закінченням

Організм, отриманий схрещенням

Частина механізму

Буква

Князь Ярослав …

«Хатка» черепахи

Ковдра з пір'я

Шкільний предмет

Сусід таджика

Забаганка

Столиця Філіппін

Столиця Ірландії

Розповідь у малюнках

Петро …, укр. політ. діяч XVII ст.

Місяць року

Тропічна деревовидна рослина

Вид фломастера

Особовий склад літака

Підлога на судні

«Тарас …» (М.Гоголь)

У японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково розділені хоча б однією вільною клітинкою, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди

- **Сокалюк Людмили** (м.Коломия, Івано-Франківська обл.)
- **Чихуна Володі** (с.Баловне, Миколаївська обл.)
- **Пригоди Миколи** (с.Балки, Запорізька обл.)
- **Пітн Ірини** (м.Львів)
- **Парасочки Юлі** (с.Лиман, Харківська обл.)

Надсилай і ти свої кросворди, але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються!

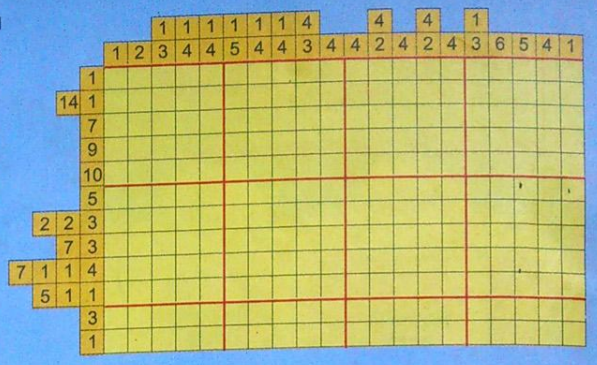

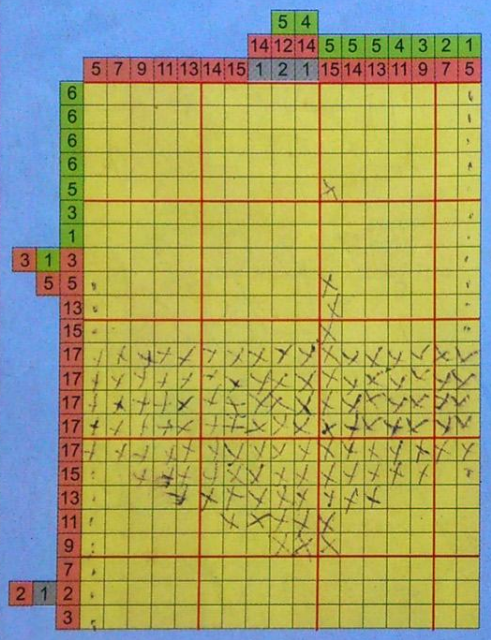

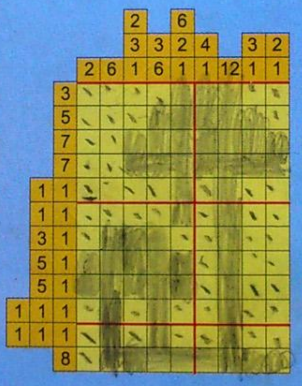

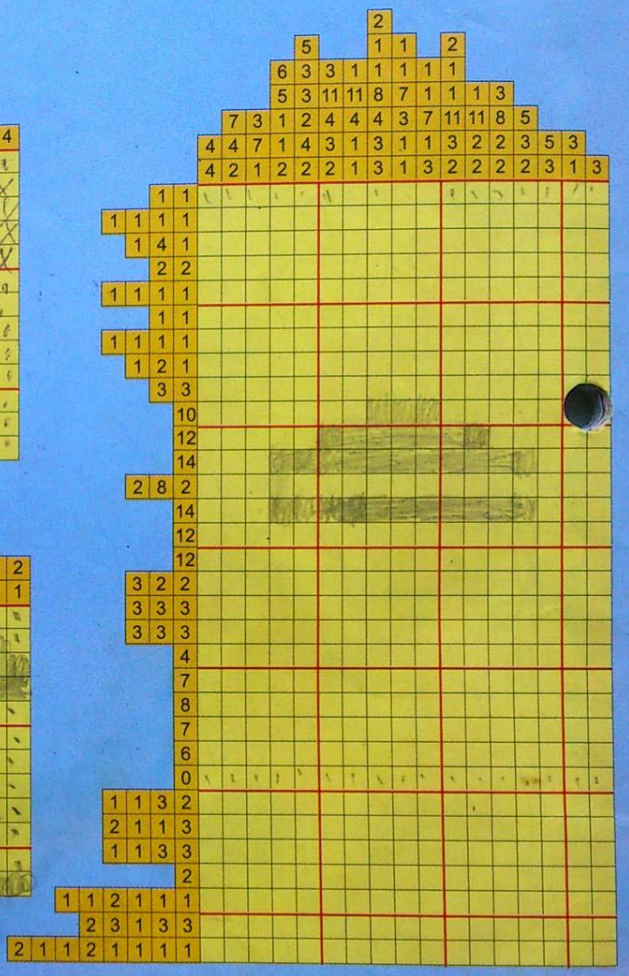

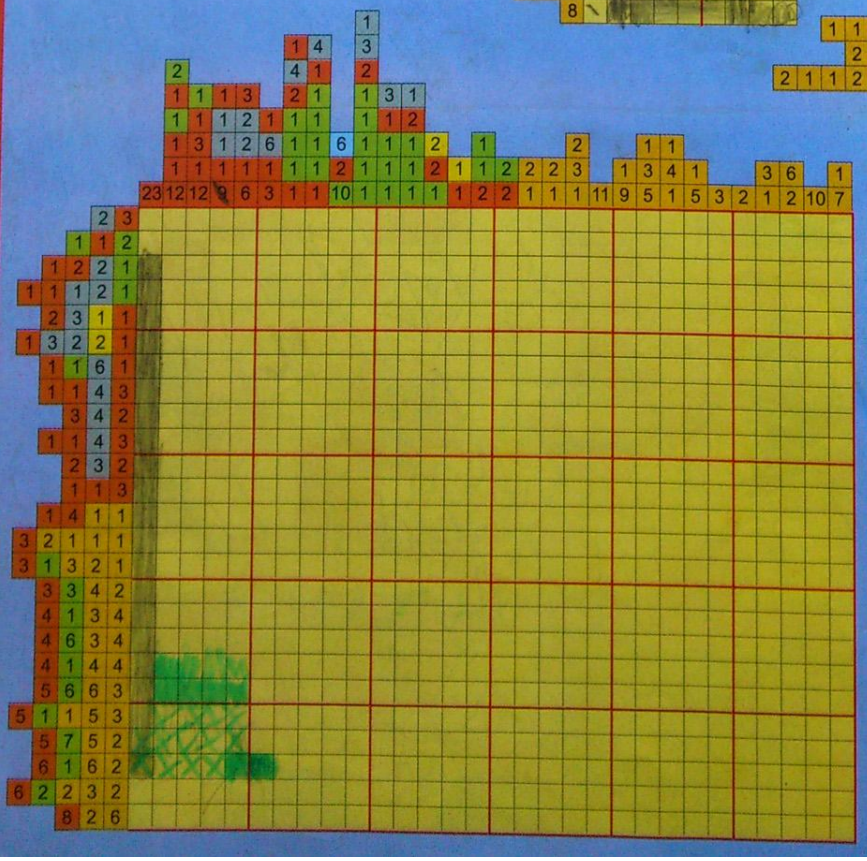

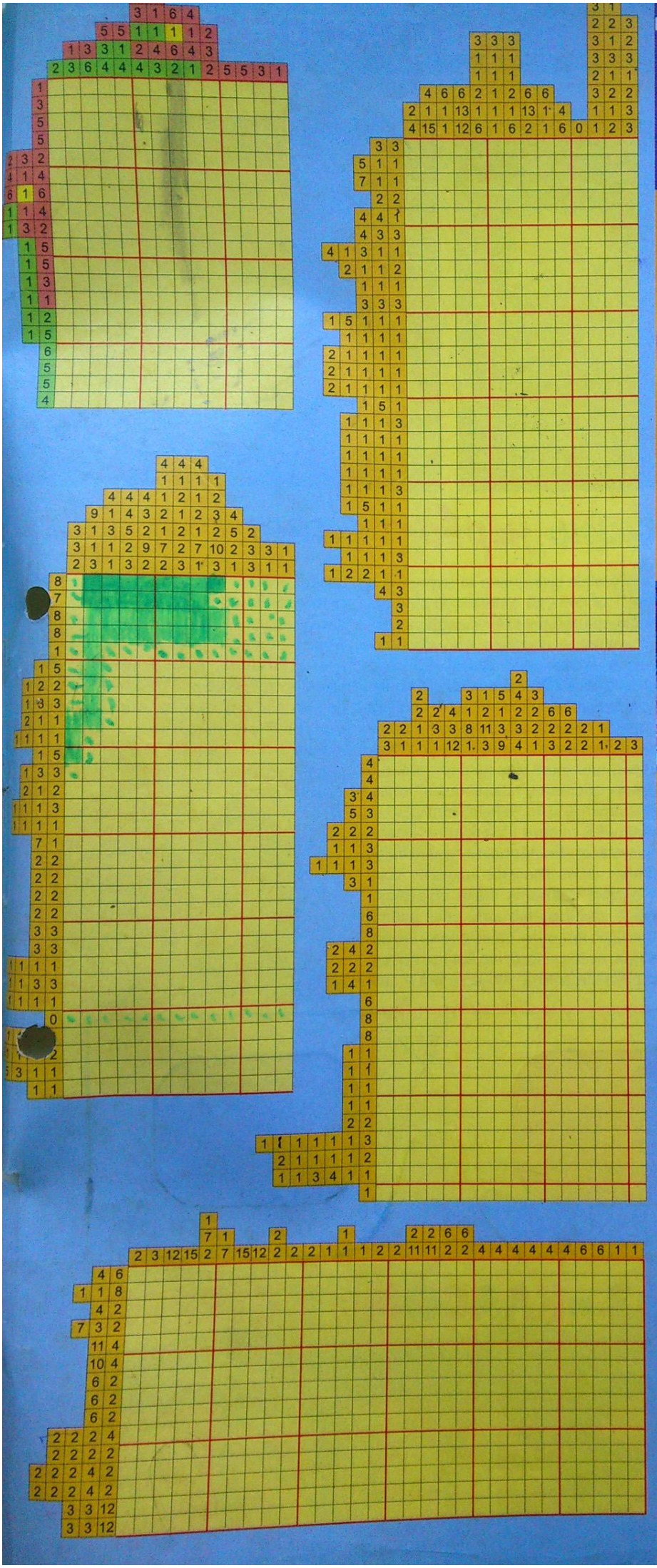

Читай у наступному «Класі»

Who is хто?

ПОКРОВИТЕЛЬКА ВАМПІРІВ

(а для нас — САРА МІШЕЛЬ ГЕЛЛАР)

Класні справи

НАЙРОМАНТИЧНІША ПРОФЕСІЯ У СВІТІ, АБО ЩО ТАКЕ ФЛОРИСТИКА

Гайда в кіно!

ПЕРЕД ПРИСТРАСТЮ ДО МАНГИ РІВНІ ВСІ ЗВАННЯ ТА РАНГИ

(популярне у народі мистецтво, що виникло на Сході)

Легенди спорту

КАЙЗЕР ФРАНЦ НА ПРІЗВИЩЕ БЕККЕНБАУЕР + ФУТБОЛЬНИЙ ІНТЕЛІГЕНТ ГАРРІ ЛІНЕКЕР

Страшилки від Класного

ЗАЛІЗНА РУКА ЛИЦАРЯ ГЕЦА ТА ЇЇ ЛИХОДІЙНІ ПРИГОДИ

Класний спорт!

ТЕНІС + ПРИКОЛ — І ОСЬ ВАМ ВОЛЕЙБОЛ!

(історія та ази одної популярної гри)

Уроки історії

БЕНДЕРСЬКА ОДІССЕЯ КАРЛА XII, ПРО ЯКУ МАЛО ХТО ЗНАЄ

!!! СТЕРЕОСЮРПРИЗ !!! !!! СТЕРЕОСЮРПРИЗ !!!

Чому ДуКлас носить червоно-сині окуляри?

Чому природа наділила людину одним носом, одним ротом, але двома очима? Невже не можна було обійтись одним? Виявляється, не можна. Бо щоб нормально орієнтуватись у просторі, мозку потрібно, щоб зорові сигнали інформація надходила щонайменше з двох джерел візуальної інформації. Прослідкуємо роботу мозку, скажімо, Джомолунгми. Отримуючи зорові сигнали від навколишнього середовища, роль якого виконує баскетбольний майданчик, він міркує так: «До кошика десять кроків, до захисника, який мчить навперейми, мов бик на тореадора, дванадцять. Тож якщо ти, Джо, просто зараз не рвонеш під кошик, не бачити твоїй команді виграшу, як оселедцю власних вух!» Потім мозок мерщій віддає команди тим ділянкам мозку, які відповідають за швидкий біг, за ухиляння від захисників суперника та влучання в кошик, і за мить до фінального свистка яскраво-оранжевий м'яч кладеться просто в кошик, а команда Джомолунгми виграє в дублюючого складу «Chicago Bulls» — 101:99. Що допомогло Джо закинути вирішальний м'яч? Вірна оцінка відстані до кошика, до захисника і вдале рішення, прийняте завдяки двоокості. Ось чому все живе має по парі того, що за різних обставин, називається по-різному: дзеркало душі, баньки, вирла...

Навчившись писати і малювати, людство подумало: «Як передати тривимірну, картинку через плоский аркуш?» Адже щоб плоска картинка стала об'ємною, потрібно кожному оку дати своє зображення. Щоб праве не бачило того, що бачить ліве, а ліве — того, що бачить праве. Пофарбували кожне зображення у свій колір, і вийшла синя картинка для правого ока та червона для лівого. Мозок вае їх в одну — і все стає як насправді.

«Клас!» продовжує свою стереокампанію. У кожному номері йтимуть цікаві об'ємні зображення, а передплатники раз на півроку отримуватимуть стереоокуляри. Тому не гай часу, збирай однодумців — і в поштове відділення за передплатою. Канікули на носі!

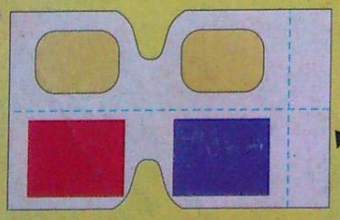

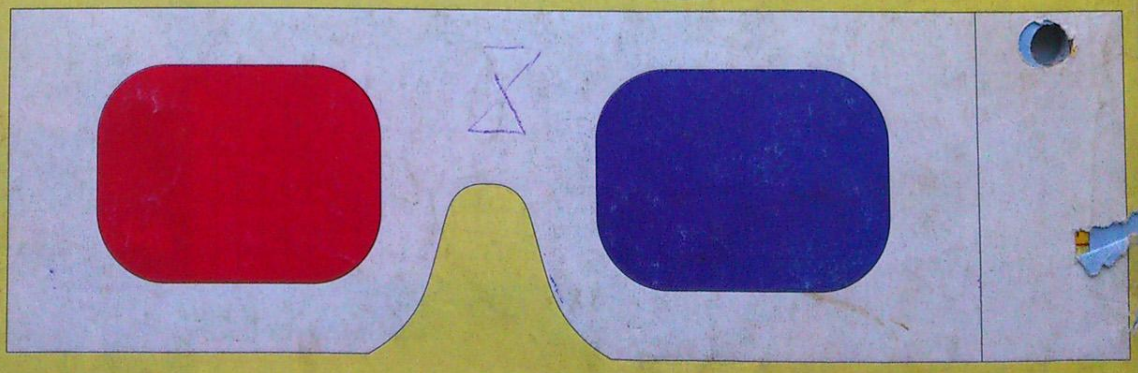

Скопіюй цю половинку на аркуш картону так, щоб вийшла повна викрійка окулярів (див. зменшений малюнок), приклей плівки (див. вшивку), зігни викрійку по пунктирній лінії і склей.

ПОРИНЬ РАЗОМ З «КЛАСОМ» У СТЕРЕОСВІТ!

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

К! Л! А! С!

передплатний індекс

40240